

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 10
ΑΡ. 478

1933

να εμμερόσει... Πέρασε το χέρι του στο μέτωπο κ' έσφιξε τα δόντια του με λύσσα. Είχε πάρει την απόφασή του.
Μετά το φαγητό, της πρότεινε ένα γύρο με τη θάλασα.
— Είναι η τελευταία μας βραδιά, κ' έχει ένα εξαιρετικό φεγγάρι.
— Ας απολαυθώσουμε τη θάλασσα...

Παράγγειλαν με τη μικρή στο Γιώργο να ετοιμάσει τη θάλασα και να έρθει να τους πάρει. Τό φεγγάρι μόλις είχε δει. Μια γαλήνη, γιομάτη νοσταλγία, διαίλυσε στα γαλάνα νερά.
Προχωρούσαν, τώρα, μέσ' στη θάλασσα, με διεύθυνση κατά το φεγγάρι. Ο Γιώργος τραβούσε το κουπί. Κανένας απ' τους τρεις τους δε μιλούσε. Καθένας είχε την ανησυχία του—ένα κρυφό έρωτηματικό, που τυραννούσε την αμυβόλη ψυχή του. Τράβηξαν ίσια, σι' ανοιχτά, χωρίς να πουν μια λέξη, κ' έπειτα εστριψαν λιγάκι δεξιότερα, για να κάνουν το μεγάλο κύκλο. Ο Γιώργος ήθελε καλά τι δρόμο προτιμούσαν, τον είχαν κάνει ταχτικά, όλο το καλοκαίρι. Έκείνος ήταν καθισμένος στο τιμόνι, χωρίς, όμως, καθέλου να το γυρίζει. Έκείνη ήταν ξαπλωμένη δίπλα του, σ' ένα μικρό χρονοιστότο χάλκινο, με σιγμένο στους ώμους το καλό του, το ψάλο καλοκαιριό καυτό του, όπως συνηθίσε στη θάλασσα, το βράδι.

Είχαν πολύ προχωρήσει μέσ' στη θάλασσα, γιατί κ' η ψύχρα είχε, τώρα, δυναμώσει. Κι' όμως κανένας απ' τους τρεις τους δε μιλούσε, ούτε το μολύβι να πει για γυρισμό.

Ξαφνικά, μέσ' στην άπειρη γαλήνη, εκείνος μίλησε βαριά και παγερά. Η φωνή του άντηχεσε παράδοξα, αλλοιωμένη κ' επιβλητική. Έλεγε:

— Σ' το είχα πει πολλές φορές, αγάτη μου, να προσέχεις, γιατί θα μετανοήσεις. Σ' το είχα πει πως θα τα μάθω όλα, όσο και να θελήσεις να κρυπτείς. Και σ' το λέω πως τα ξαίρω, τώρα, όλα...

Και σώπασε. Είχε γυρίσει τα μάτια στο φεγγάρι, κ' έμεινε σκεπτικός κ' ανησυχισμένος. Αυτό τα συντομία τα λόγια, τ' απροσδόκητα, είχαν εισπνέσει τόσο απότομα, τόσο ξερά και συνταρακτικά, που εκείνη έμεινε μ' ιδανότητα τα μάτια, δίχως τη δύναμη ν' αποθώσει μια κουβέντα. Έμεινε κορφομένη στη θέση της, εκεί, με διαταραγμένη την αναπνοή, σά να περιμένε ν' άκουσε τη συνέχεια! Έκείνος, όμως, εξακολούθησε να κρυφώνει τα μάτια στο φεγγάρι...

Δεν άκουγόνταν τίποτε στη θάλασσα μόνον ο κρότος των κουπιών, άγρός και ρυθμικός, και το σάσιμο των ήσυχων νερών, σά σάσιμο λεπτού μεταξωτού. Δεν υπήρχε παρά το φεγγάρι, ο ουρανός, κ' η θάλασσα τριγύρω. Η σιγή ήταν καταθλιπτική. Τον κοίταξε στα μάτια μ' αγνία. Περιέμενε ν' άκουσε τη συνέχεια. Έκείνος, όμως, τώρα, δε μιλούσε...

Προχώρησαν ακόμα σ' ανοιχτά. Ο Γιώργος δε μιλούσε, κανένας δε μιλούσε. Ήταν σάν ένας έρωτας ζωντανός. Ένα φριχτό ερωτηματικό ήταν δορυμένο μέσ' στη φύση. Η καρδιά της κόνιζε να σπάσει. Δεν τολμούσε να ρωτήσει τίποτε, δεν τολμούσε καθόλου να σωβεί...

Κ' η θάλασα εξακολούθησε, πάντα, ν' άρμεγνέει όλο κ' άνοχότερα, σά να μην ήταν νά γυρίσει ποτέ πίσω... Και μέσ' στη φοβερή αυτή γαλήνη, ύπνεχε κάτι το άπεκτανόφωτο, κάτι το παγερό και το μοιραίο, κάτι το στυγνό κ' άηλές, σάν την άβυσσο, τη συγκλονιστική, την τερατώδη παρουσία του θανάτου...

Εξακολούθησαν να τραβούν, χωρίς να ξαίρουν, κ' οι πρεϊ τους, που παγώνουν. Είχαν κ' οι τρεις τους, ο καθένας χωριστά, την αίσθηση του άποφασισμένου, του προσεχούς και τελειωτικού. Όλοι τους περίμεναν μια λέξη—τη λέξη που θα έρχετο το τέλος. Κι' όμως αυτή τη λέξη τη μοιραία, αυτή τη λέξη την άποφασιστική, δεν τολμούσε κανείς να την προσφέρει...

Ξαφνικά, στά βάθη του όρίζοντος, προέβλε μια φωτεινή γραμμή. Ήταν ένα βαπόρι που περνούσε. Τα μάτια τους κορφώθηκαν σ' αυτό, σά να περίμεναν κάποια σωτηρία. Ήταν σάν ένα κάλεσμα καινούριο στη ζωή, σάν ένα γλυκοχάρμα έλπίδας. Οι σκέψεις τους γαντζώθηκαν σ' αυτό, μ' όλο το πάθος των άπεκτανών, που γυρεύουν από κάπου να πασούν, κάπου ν' άρπαχτούν και να σωθούν... Η ζωή μ' εκείνο το σημάδι, τοδ είχε πει την τελευταία λέξη! Τ' άδειο το καλό είχε σκορπίσει...

Έκείνη τώληψε να πει: «Κρυώνω», κ' εκείνος είπε, τότε, να γυρίσουν. Σιγά-σιγά, με μαλακές κινήσεις, ξαναπέρασαν το δρόμο της στεριάς. Η παρτία, με τα λιγοστά της φώτα, μεγάλωσε σιγά-σιγά στα μάτια τους, ο μύλος ξαναγύρισε στο βάθος καθαρά. Η άνελ-ποτή χαρά της σωτηρίας, έκανε τις καρδιές τους να χτυπούν, σ' ένα τραγικόμο ξεστό και δυνατό, σά να ξανάσταγαν, κ' οι τρεις, άναυδοι, έπειτ' από δεινή, μαρτυρική και παρατεταμένη άσπρεια...

Πάτησαν μ' άνακούφιση το χώμα. Ο Γιώργος τράβηξε στην άμμο μια θάλασα, κ' εκείνος πήραν άφρονι το όρσιο του σπιτιού. Όταν έφτασαν στην πόρτα, κ' έπρόκειτο να μπουν, εκείνος γύρισε μονάχα, και της είπε:

— Ίσως να σου φάνηκε δειλός... Άλλά τώρα θα φανώ γενναίος. Θα προσπαθήσω να σέ λημονήσω...

Κ' έπειτα, με τα δάκρυα στα μάτια, έκείνη προσπάθησε να μιλήσει, της βούλωσε το στόμα με το χέρι.

Και τ' άλλο το κοί έβριγε μόνος, άποφασισμένος να ξεχάσει,

Θέλησε να κούνη την ταραχή του και έβγινε στο μπαλκόνι του σπιτιού...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Στο δικαστήριο του Ναυπλίου κάποτε δικάζαν ένας τσοπάνης, κατηγορούμενος επί υποβόλμης ληστών.

— Είπε μου, κατηγορούμενε, τόν ρώτησε σέ κάποια στιγμή ο πρόεδρος, Πόσον άπειρε το πομνοιστάσιόν σου από το κρησίνετο των ληστών;

— Ο κατηγορούμενος θύος, μη καταλαβαίνοντας τί τον ρωτούσαν, σιωπούσε και ο πρόεδρος για την έλκυστική όρασή του.

— Άλλά ο κατηγορούμενος, κατάρχοντάς τον σάν χαλός, εξακολούθησε να σιωπώνη, όποτε επενέβη ο συνήγορός του.

— Ο κ. πρόεδρος, τού είπε, σέ ρωτάει, πόσο μακριά ήταν ή στήνη σου από το λημέρι των ληστών.

Τότε ο κατηγορούμενος, γυρίζοντας πρὸς τὸν πρόεδρο και κἀνόντάς του μια έφραστική χειρονομία, εφώνησε:

— Α!... αὐτοῖνο δά μ' έρωτάς;... Όσοι μέσ' στο προεδρικό σου, αφού δεν ξέρεις να πής μια κουβέντα... ρωμάει!

Κατά την κηδεία του Κωλέττη συνέβη το ακόλουθο επεισόδιο: Μετά τὸν ένταφισμό του νεκρού στο Α' Νεκροταφείο, όρρε να βρέξει. Σε λίγο ή βροχή έγινε τόσο σφοδαία, όστε ο Ίλιος δέν άγηρε να ξεχειλίση. Κι' έπειδή δέν άπήχε ή σημερινή Μήνη γέφυρα, οι άτυχείς Άθηναίοι, που είχαν άκολουθήσει την κηδεία, άπεκλήθησαν έξωθεν της πόλεως πὸν ζώνταν, εις την πόλη των νεκρών.

Κατάβρεται λοιπόν και μη βρίσκοντας τρόπο να περῶν, ένα γύρισαν πίσω στο Νεκροταφείο, και για να προφυλαχτούν από τη βροχή, διασκορπίστηκαν εδῶ κ' εκεί, λουφάροντας κοντά στους διαφόρους τάφους. Και θα ξενυπόταν εκεί, αν μερικοί Πλακώτες νταήδες δέν ανείλκυναν άντι δεκαπέντε λεπτῶν να τους περῶνουν από το πέριμα, κουβαλώντας τους στις πλινθές των!...

Ο Νικόλαος Βρυώνης: υπήρξε ναυποδόμαλος στη Σύρο κατά το 1825. Ήταν ο πρώτος δηλαδή που δίδαξε τα ναυτικά στην Ελλάδα και μάλιστα έβδωκε και σύγγραμμα με τὸν τίτλο: «Μαθημὰ ναυτικής έπιστήμης». Κάτω μάλιστα από την ελπίδα του, που παραθέτει μέσα σ' αυτό το βιβλίο του, γράφει και τα εξής: «Νικόλαος Βρυώνης, εκ της νήσου των Κεφαλληνῶν, Ναυτικήν διδάσας πρώτος εις τὴν παῖδα εις τὴν Ελλάδα».

Φαντασθίτε όμως, τί είδους ναυτική έπιστήμη έδιδε, όταν όλο το περιήρημο σύγγραμμά του δέν περιλαμβάνει παρά λιγνές προλήψεις και δεισιδαιμονίες και έλάχιστες έμπειρικές ναυτικές γνώσεις.

— Άποφαιμεί ξαφνία άφροσύνης ήμέρες τὸ έτος, τις όποιες θεωρεῖ άποφράδες και γροισόζες. Και γράφει:

«Όποιος άρρωστήσει τις ήμέρες αυτές, δέν σηκώνεται. Όποιος κάνει γάμον, δέν τὸν χαίρει. Όποιος υπάγει εις πόλεμον, δέν γυρίζει. Όποιος υπάγει εις πρᾶγμα, χάνεται διότι, κ.λπ.»

Στην Έπισκοπή Λαμιάς, κατά τὸν περασμένο αῶνα, ζούσε ένας ιδιότροπος και κρυφά γροισμένος έπίσκοπος, που ποτέ τον δέν ευχριστόταν από τα γέλια που τὸν κουβαλούσαν οι καλόηθοι κ' οι χρονοί.

Τάβρισε πάντοτε μικρά και άνοστα και γ' αυτό άποφάσεις μια μέρα να πῆρ ή ίδια να ψαρέψη. Άνοιχτηκε λοιπόν με μια βάρκα μακριά στο πέλαος, για να πάση χοντρά ψάρια, αλλά για κακή του τύχη, έπα κοινωστικό καρδί που περνούσε απ' εκεί, τὸν άγκυλώθηκε και τὸν μετέφερε δέσμο στην Μπαρμπαριά.

Συλάβος πλέον στο σπίτι ενός κοινωσάρον εκεί κάτω, ο έπίσκοπος τὸν Λαμιά άποχρεώθηκε να άλῃθ με τὸν χειρόμυλο κοψίδας και να κοινῶν νανορίζοντας τὸ παιδί τὸν άρέντη του.

Τὸ πάθμα αυτό του κουβαλούλου έλκυσάτου, άπαθανάτιστμε σὸς παρακάτω λαϊκούς στίχους:

Πισοπε τοῦ Λαμιά,
δίχως νῶδ, δίχως μναλά,
τά λιανά δέν ήθελες,

τά μεγάλα γύρενες.
Γύρενα τὸ χερμόλο,
κούνα τ' άραπόπουλο...

ΙΑΠΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Όταν λείπει κανείς, κάθε μέρα που περνάει τὸν άπομνημονεύει περισσότερο από τὸς άγαπημένους του.

— Τὸ καλό φάρμακο, εἶνε παρό!

— Τὸ σκόλο εἶνε ή πόρτα τὴς δυστυχίας.

ή να χυθεί για πάντα—ποῶς τὸ ξαίρει!—Έργε σάν καταδωμένο, με την έρεωμένη του καρδιά, μη μπορώντας καλά να ξεγυρίσει, καθώς έφριγε μέσ' στο σκεπτικισμό του μολύβι, αν δεν γυρίσει, καθώς έφριγε μέσ' στο σκεπτικισμό του μολύβι, αν δεν γυρίσει...

ή να χυθεί για πάντα—ποῶς τὸ ξαίρει!—Έργε σάν καταδωμένο, με την έρεωμένη του καρδιά, μη μπορώντας καλά να ξεγυρίσει, καθώς έφριγε μέσ' στο σκεπτικισμό του μολύβι, αν δεν γυρίσει, καθώς έφριγε μέσ' στο σκεπτικισμό του μολύβι, αν δεν γυρίσει...

ή να χυθεί για πάντα—ποῶς τὸ ξαίρει!—Έργε σάν καταδωμένο, με την έρεωμένη του καρδιά, μη μπορώντας καλά να ξεγυρίσει, καθώς έφριγε μέσ' στο σκεπτικισμό του μολύβι, αν δεν γυρίσει, καθώς έφριγε μέσ' στο σκεπτικισμό του μολύβι, αν δεν γυρίσει...

ή να χυθεί για πάντα—ποῶς τὸ ξαίρει!—Έργε σάν καταδωμένο, με την έρεωμένη του καρδιά, μη μπορώντας καλά να ξεγυρίσει, καθώς έφριγε μέσ' στο σκεπτικισμό του μολύβι, αν δεν γυρίσει, καθώς έφριγε μέσ' στο σκεπτικισμό του μολύβι, αν δεν γυρίσει...

ή να χυθεί για πάντα—ποῶς τὸ ξαίρει!—Έργε σάν καταδωμένο, με την έρεωμένη του καρδιά, μη μπορώντας καλά να ξεγυρίσει, καθώς έφριγε μέσ' στο σκεπτικισμό του μολύβι, αν δεν γυρίσει, καθώς έφριγε μέσ' στο σκεπτικισμό του μολύβι, αν δεν γυρίσει...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΑΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ Μ.

Τίπος όραιος κρεολής με χαρακτηριστικά λεπτά και θαυμάσια μάτια. Ή έντύπωσ για την έλκυστική όρασή του, έλκυστης νεωρής εἶνε ένθουσιώδης, όταν εἶνε χωρίς κατέλλο. Τὸ ύφος της ευχάριστο. Την χαρακτηρίζει καλοσύνη και συμπαθητικότητα. Μά έκ τὸν πλέον κοσμικὸν δεσποινίδαν που θαυμάζοντα της πλέον έλκυστικὸς δεξιότητες.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Η συναυλία τὸν εξαμεσικὸν Ἰταλὸν καλλιτεχνόν, εκτός του καλλιτεχνικοῦ γεγονότος, συνετέλεσε και σέ μια όραση κοσμική συγκέντρωσις εις την Ἰταλική Σχολή.

— Η θαυμασία αἰδουσα ήτο πλήρης από όρατον και γνωστὸν κόσμον. Η κ. και δις Ἑμπερλάν φροτογνωμία φωτοδόλος, Σταρτηγός και κ. Τερσούλη φέρουσα τουαλέττα κομποτάτη κόκκινη, Σταρτηγός και ή κ. Ν. Τρωσούλη, Νταρχος και ή κ. Σορ. Δούσμανη, κ. και δεσ Φαντλή, κ. και δις Μπόσση, ο κ. Κ. Ἀλεξανδρῶς, ή κ. Στράτου, ή κ. Καράλη, κ. και κ. Θ. Ρετοῖνα φέρουσα χαροτόμοιο σύνολον, μαθή τουαλέττα και εσορτί από έριμνιν, ή δις Φόντρα έλκυστική φροτογνωμία με μαθή τουαλέττα, ή κ. Α. Σκουῖς εμφάνισις που την χαρακτηρίζει ενσπενξίον, κ. και κ. Ευδόκη, κ. και κ. Ἀργυροπούλη, ή κ. Κ. Ἀλεξανδρῶς φέρουσα τουαλέττα πολύ σίε μιλῇ κοστανάρι και μαθή κάπ λαμῇ, κ. και κ. Παπα.

— Η κ. Διον. Λοβέρδον με μαθή τουαλέττα θαυμαστέα εμφάνισις, ή δις Ἰωάννα Λοβέρδον ύτέρ ποτε εἰμωρφη με τουαλέττα φρόντη.

— Μια άμλλα κομψὸν βραδυνὸν τουαλεττῶν σέ χρώματα παστέλ και μεταξὺτά άστραφτερά, συνετέλεσαν εις τὸ να φανῶντα άραιότερες ή κομψὲς Ἀθηναίες.

— Έκτάκτως χαροτόμοις εμφάνισις ή κ. Μάγδα Σακελλαροπούλη και ή κ. Δενδρομή με τουαλέττα κομποτάτη μετῇ.

— Εἰσὴς διακρίνονεν κ. και κ. Μελά, τὸν κ. Τσερεζόλε, κ. και κ. Δούμα, κ. και κ. Διδερφάτου, Νταρχον και κ. Β. Λοπρόστη, δας Βασαποῦλη, κ. και κ. Π. Μοσκά, κ. και κ. Γ. Ζαρίφη, την κ. Μπούμπουλη, κ. και κ. Δελασέττα, κ. και δεσ Φωστροπούλου κομποτάτη ή μια με μιλῇ και ή άλλη άσπρα, κ. Καρσάνον, κ. Βαλαορίτη, κ. Παπαζήνη.

— Ὁρατόταο γάρκτεν—πάρτυ την παρελθούσαν Δευτέρα εις την γραμμήν ἑπώνην της Κηροσσίας παρά τῷ κ. και τῇ κ. Ν. Νικολαΐδη.

— Τουαλέττες άνοιξιάντες, φάντα κατέλλο με νέες συνθέσεις, χαροτόμοις κομποτάσις: ή δεσ Ἑμπερλάν, ή μια με γυρ τουαλέττα και ματὸ κατέλλο και ετοῶς συντομαῖα και ή άλλη τουαλέττα μετῇ, ματὸ όμοιόχρομο και γυρ που σχηματίζει μικρό σῶμα από μαύρο σατέν, ετοῶς φάντα μαθή, ή κ. Νικολαΐδη άρατόταο σύνολον μιλῇ ποστέλ και γυρ κατέλλο στόν ιδιο τῶνο, δεσ Νεομυλῇ ή μια με άσπρα τουαλέττα και κόκκινο ματὸ και ή άλλη γυρ τουαλέττα και ματὸ μιλῇ κατανάγκ.

— ή κ. Μικέττα Ζαρετροπούλου—ένα έμψυχο άνοιξιάντο λουλούδι— με τουαλέττα έμψυκῇ γυρ και ρῶς κατέλλο πολύ σῖν.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

— Τουαλέττες άνοιξιάντες, φάντα κατέλλο με νέες συνθέσεις, χαροτόμοις κομποτάσις: ή δεσ Ἑμπερλάν, ή μια με γυρ τουαλέττα και ματὸ κατέλλο και ετοῶς συντομαῖα και ή άλλη τουαλέττα μετῇ, ματὸ όμοιόχρομο και γυρ που σχηματίζει μικρό σῶμα από μαύρο σατέν, ετοῶς φάντα μαθή, ή κ. Νικολαΐδη άρατόταο σύνολον μιλῇ ποστέλ και γυρ κατέλλο στόν ιδιο τῶνο, δεσ Νεομυλῇ ή μια με άσπρα τουαλέττα και κόκκινο ματὸ και ή άλλη γυρ τουαλέττα και ματὸ μιλῇ κατανάγκ.

— ή κ. Μικέττα Ζαρετροπούλου—ένα έμψυχο άνοιξιάντο λουλούδι— με τουαλέττα έμψυκῇ γυρ και ρῶς κατέλλο πολύ σῖν.

— Τουαλέττες άνοιξιάντες, φάντα κατέλλο με νέες συνθέσεις, χαροτόμοις κομποτάσις: ή δεσ Ἑμπερλάν, ή μια με γυρ τουαλέττα και ματὸ κατέλλο και ετοῶς συντομαῖα και ή άλλη τουαλέττα μετῇ, ματὸ όμοιόχρομο και γυρ που σχηματίζει μικρό σῶμα από μαύρο σατέν, ετοῶς φάντα μαθή, ή κ. Νικολαΐδη άρατόταο σύνολον μιλῇ ποστέλ και γυρ κατέλλο στόν ιδιο τῶνο, δεσ Νεομυλῇ ή μια με άσπρα τουαλέττα και κόκκινο ματὸ και ή άλλη γυρ τουαλέττα και ματὸ μιλῇ κατανάγκ.

— ή κ. Μικέττα Ζαρετροπούλου—ένα έμψυχο άνοιξιάντο λουλούδι— με τουαλέττα έμψυκῇ γυρ και ρῶς κατέλλο πολύ σῖν.

— Τουαλέττες άνοιξιάντες, φάντα κατέλλο με νέες συνθέσεις, χαροτόμοις κομποτάσις: ή δεσ Ἑμπερλάν, ή μια με γυρ τουαλέττα και ματὸ κατέλλο και ετοῶς συντομαῖα και ή άλλη τουαλέττα μετῇ, ματὸ όμοιόχρομο και γυρ που σχηματίζει μικρό σῶμα από μαύρο σατέν, ετοῶς φάντα μαθή, ή κ. Νικολαΐδη άρατόταο σύνολον μιλῇ ποστέλ και γυρ κατέλλο στόν ιδιο τῶνο, δεσ Νεομυλῇ ή μια με άσπρα τουαλέττα και κόκκινο ματὸ και ή άλλη γυρ τουαλέττα και ματὸ μιλῇ κατανάγκ.

— ή κ. Μικέττα Ζαρετροπούλου—ένα έμψυχο άνοιξιάντο λουλούδι— με τουαλέττα έμψυκῇ γυρ και ρῶς κατέλλο πολύ σῖν.

— Τουαλέττες άνοιξιάντες, φάντα κατέλλο με νέες συνθέσεις, χαροτόμοις κομποτάσις: ή δεσ Ἑμπερλάν, ή μια με γυρ τουαλέττα και ματὸ κατέλλο και ετοῶς συντομαῖα και ή άλλη τουαλέττα μετῇ, ματὸ όμοιόχρομο και γυρ που σχηματίζει μικρό σῶμα από μαύρο σατέν, ετοῶς φάντα μαθή, ή κ. Νικολαΐδη άρατόταο σύνολον μιλῇ ποστέλ και γυρ κατέλλο στόν ιδιο τῶνο, δεσ Νεομυλῇ ή μια με άσπρα τουαλέττα και κόκκινο ματὸ και ή άλλη γυρ τουαλέττα και ματὸ μιλῇ κατανάγκ.

— ή κ. Μικέττα Ζαρετροπούλου—ένα έμψυχο άνοιξιάντο λουλούδι— με τουαλέττα έμψυκῇ γυρ και ρῶς κατέλλο πολύ σῖν.

— Τουαλέττες άνοιξιάντες, φάντα κατέλλο με νέες συνθέσεις, χαροτόμοις κομποτάσις: ή δεσ Ἑμπερλάν, ή μια με γυρ τουαλέττα και ματὸ κατέλλο και ετοῶς συντομαῖα και ή άλλη τουαλέττα μετῇ, ματὸ όμοιόχρομο και γυρ που σχηματίζει μικρό σῶμα από μαύρο σατέν, ετοῶς φάντα μαθή, ή κ. Νικολαΐδη άρατόταο σύνολον μιλῇ ποστέλ και γυρ κατέλλο στόν ιδιο τῶνο, δεσ Νεομυλῇ ή μια με άσπρα τουαλέττα και κόκκινο ματὸ και ή άλλη γυρ τουαλέττα και ματὸ μιλῇ κατανάγκ.

— ή κ. Μικέττα Ζαρετροπούλου—ένα έμψυχο άνοιξιάντο λουλούδι— με τουαλέττα έμψυκῇ γυρ και ρῶς κατέλλο πολύ σῖν.

— Τουαλέττες άνοιξιάντες, φάντα κατέλλο με νέες συνθέσεις, χαροτόμοις κομποτάσις: ή δεσ Ἑμπερλάν, ή μια με γυρ τουαλέττα και ματὸ κατέλλο και ετοῶς συντομαῖα και ή άλλη τουαλέττα μετῇ, ματὸ όμοιόχρομο και γυρ που σχηματίζει μικρό σῶμα από μαύρο σατέν, ετοῶς φάντα μαθή, ή κ. Νικολαΐδη άρατόταο σύνολον μιλῇ ποστέλ και γυρ κατέλλο στόν ιδιο τῶνο, δεσ Νεομυλῇ ή μια με άσπρα τουαλέττα και κόκκινο ματὸ και ή άλλη γυρ τουαλέττα και ματὸ μιλῇ κατανάγκ.

— ή κ. Μικέττα Ζαρετροπούλου—ένα έμψυχο άνοιξιάντο λουλούδι— με τουαλέττα έμψυκῇ γυρ και ρῶς κατέλλο πολύ σῖν.

— Τουαλέττες άνοιξιάντες, φάντα κατέλλο με νέες συνθέσεις, χαροτόμοις κομποτάσις: ή δεσ Ἑμπερλάν, ή μια με γυρ τουαλέττα και ματὸ κατέλλο και ετοῶς συντομαῖα και ή άλλη τουαλέττα μετῇ, ματὸ όμοιόχρομο και γυρ που σχηματίζει μικρό σῶμα από μαύρο σατέν, ετοῶς φάντα μαθή, ή κ. Νικολαΐδη άρατόταο σύνολον μιλῇ ποστέλ και γυρ κατέλλο στόν ιδιο τῶνο, δεσ Νεομυλῇ ή μια με άσπρα τουαλέττα και κόκκινο ματὸ και ή άλλη γυρ τουαλέττα και ματὸ μιλῇ κατανάγκ.

— ή κ. Μικέττα Ζαρετροπούλου—ένα έμψυχο άνοιξιάντο λουλούδι— με τουαλέττα έμψυκῇ γυρ και ρῶς κατέλλο πολύ σῖν.

— Τουαλέττες άνοιξιάντες, φάντα κατέλλο με νέες συνθέσεις, χαροτόμοις κομποτάσις: ή δεσ Ἑμπερλάν, ή μια με γυρ τουαλέττα και ματὸ κατέλλο και ετοῶς συντομαῖα και ή άλλη τουαλέττα μετῇ, ματὸ όμοιόχρομο και γυρ που σχηματίζει μικρό σῶμα από μαύρο σατέν, ετοῶς φάντα μαθή, ή κ. Νικολαΐδη άρατόταο σύνολον μιλῇ ποστέλ και γυρ κατέλλο στόν ιδιο τῶνο, δεσ Νεομυλῇ ή μια με άσπρα τουαλέττα και κόκκινο ματὸ και ή άλλη γυρ τουαλέττα και ματὸ μιλῇ κατανάγκ.

— ή κ. Μικέττα Ζαρετροπούλου—ένα έμψυχο άνοιξιάντο λουλούδι— με τουαλέττα έμψυκῇ γυρ και ρῶς κατέλλο πολύ σῖν.

— Τουαλέττες άνοιξιάντες, φάντα κατέλλο με νέες συνθέσεις, χαροτόμοις κομποτάσις: ή δεσ Ἑμπερλάν, ή μια με γυρ τουαλέττα και ματὸ κατέλλο και ετοῶς συντομαῖα και ή άλλη τουαλέττα μετῇ, ματὸ όμοιόχρομο και γυρ που σχηματίζει μικρό σῶμα από μαύρο σατέν, ετοῶς φάντα μαθή, ή κ. Νικολαΐδη άρατόταο σύνολον μιλῇ ποστέλ και γυρ κατέλλο στόν ιδιο τῶνο, δεσ Νεομυλῇ ή μια με άσπρα τουαλέττα και κόκκινο ματὸ και ή άλλη γυρ τουαλέττα και ματὸ μιλῇ κατανάγκ.

— ή κ. Μικέττα Ζαρετροπούλου—ένα έμψυχο άνοιξιάντο λουλούδι— με τουαλέττα έμψυκῇ γυρ και ρῶς κατέλλο πολύ σῖν.

— Τουαλέττες άνοιξιάντες, φάντα κατέλλο με νέες συνθέσεις, χαροτόμοις κομποτάσις: ή δεσ Ἑμπερλάν, ή μια με γυρ τουαλέττα και ματὸ κατέλλο και ετοῶς συντομαῖα και ή άλλη τουαλέττα μετῇ, ματὸ όμοιόχρομο και γυρ που σχηματίζει μικρό σῶμα από μαύρο σατέν, ετοῶς φάντα μαθή, ή κ. Νικολαΐδη άρατόταο σύνολον μιλῇ ποστέλ και γυρ κατέλλο στόν ιδιο τῶνο, δεσ Νεομυλῇ ή μια με άσπρα τουαλέττα και κόκκινο ματὸ και ή άλλη γυρ τουαλέττα και ματὸ μιλῇ κατανάγκ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Ζωή ν, Θεσσαλονίκη.—Αφού έχετε κάτασπρα μαλλιά και άνθηρό πρόσωπο, μπορείτε να προμηθευτε τὸ μιλῇ και τὸ μὸδ χρώμα σ' όλες των τις άποχρώσεις, καθώς και τὸ μαύρο. Και ή άδελφή σας, αφού έχει πολύ λευκό δέμα και μαύρα μαλλιά, άς προμηθευτε τὸ καφέ, τὸ μιλῇ και τὸ μαύρο.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΧΕΡΙ

I

ΕΥΘΥΜΙΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΤΙΣ

ΥΡΙΑ, —ελεε ο Έφορλά, ο έπιστάτης της βύλλας του στρατηγού Τρεμπασόφ—ο νεαρός ξένος έφτασε και περιμένει κάτω στην πόρτα. —Γιατί δεν τον έβαλες μέσα στο σαλόνι της Νατάσας; Δεν κατάλαβες λοιπόν τί σου είπα, Έφορλά;

—Κατάλαβα πολύ καλά, κυρία, μά, όταν θέλησα να τον έρευνήσω, μου έσκασε μια γερή κλωτσιά στην κοιλιά.

—Του είπες, ρώτησε η στρατηγίνα, ότι ο δολος ο κόσμος υποβάλλεται σ' έρευνα πριν μπει μέσα στη βύλλα κι' ότι τέτοια είνε η διαταγή σας... Έκανε σάν λυσσασμένος...

—Έ, τότε φέρε τον μέσα χωρίς να τον έρευνήσης!

—Μά ο αρχαστυνόμος θά θυμώσει!...

—Έγώ διατάζω εδώ! πρόσταξε η στρατηγίνα.

Ο Έφορλά υποκλίθηκε και κατέβηκε στον κήπο. Συγχρόνως η στρατηγίνα εγκατέλειψε τη βεράντα και ξαναγύρισε στην τραπεζαρία. Μια άρκετά θορυβώδης συντροφιά βρισκόταν εκεί συγκεντρωμένη γύρω απ' το στρατηγό Τρεμπασόφ. Ο στρατηγός δεν φαινόταν λιγότερο ευθυμικός από την παρέα του, μολονότι είχε το πόδι του τεντωμένο, ακίνητο σέ μια πολυθρόνα, πληγωμένο απ' την προτελευταία απόπειρα των αναρχικών που έγινε εναντίον του κι' η οποία στοίχισε τη ζωή στον άμαξά του και στα δυο του άλογα. Ύψιχον έπισης εκεί ο αυτοκρατορικός σύμβουλος Ίβαν Πέτροβιτς, ο οποίος διηγόταν ευθυμίες ιστορίες, ο όνομαστός δισηγύρος Θανάσης Γεωργεβίτς, ο οποίος ήταν έλσης περίφημος και για τη γλεντζεδική ζωή του, ο Θεοδόσιος Τζιγάνκοφ, ο μεγαλύτερος ξιέμπος της Φινλανδίας, ο ύπασιπτής του στρατηγού Βόρις Μουραζόφ, ο οποίος φαινόταν πολύ ρομαντικός τύπος, ο δεύτερος ύπασιπτής του Μιχαήλ Κορσακόφ και, τέλος η κόρη του στρατηγού από τον πρώτο του γάμο, Νατάσα.

Η στρατηγίνα κάθισε κοντά στο σύζυγό της και άρχισε να γελάει κι' αυτή με τα ευθυμικά ανέκδοτα του συμβούλου Πέτροβιτς. Μά έπειτα από ένα λεπτό, ο έπιστάτης Έφορλά μπήκε μέσα και της ψιθύρισε μερικά λόγια στ' αυτί. Άκουσες η στρατηγίνα σπρώχθηκε και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Ο Έφορλά ώδηγησε την κυρία του στο μεγάλο σαλόνι κι' εκεί, δείχνοντάς της μια μισάνοιχτη πόρτα, της είπε:

—Ο ξένος βρίσκεται εκεί μέσα! Στο μικρό σαλόνι!...

Στο ίδιο δωμάτιο που ήταν η στρατηγίνα κι' ο Έφορλά, βρισκόταν κι' ένα άλλο άτομο, ένας αστυνομικός με πολιτικά, ο οποίος περιμένοντας με τα μούτρα στο πάτωμα, μπρος στη μισάνοιχτη πόρτα, προσπαθούσε να διηγήνεται μέσα στο διπλανό σαλόνι. Αυτό δεν ξάρνασε καθόλου τη στρατηγίνα, γιατί ήξερε ότι κάθε ξένος που ήθελε να πλησιάσει το σύζυγό της, υποβόλταν, κατά κανόνα, σ' αυτή τη μυστική επιτήρηση από τους αστυνομικούς που βρισκότανσαν εγκατεστημένοι μονίμως στη βύλλα, για την ασφάλειά τους.

Η στρατηγίνα, σκιδόντας, χτύπησε στον άνω τον αστυνομικό με το ηρωικό της χέρι, με το οποίο είχε σώσει το σύζυγό της κατά την τελευταία απόπειρα εναντίον του, απόπειρα που πετώντας μακριά το ενορκτικό μηχανήμα που ήταν προορισμένο να τον τινάξει στον αέρα!

Ο αστυνομικός σπρώχθηκε άμέσως και βγήκε έξω στη βεράντα.

Η στρατηγίνα, ακούγοντας τα τελευταία λόγια, σηκώθηκε επάνω κατάχλωμη...

δπου ξαπλώθηκε σ' ένα καναπέ κάνοντας τον κοιμημένο, μά στην πραγματικότητα επιβλέποντας τον κήπο.

Τότε η στρατηγίνα πήρε τη θέση του μπρος στην μισάνοιχτη πόρτα και με τη σειρά της κι' εκείνη άρχισε να κυτάζει τι γινόταν στο διπλανό σαλόνι.

Αυτό δεν ήταν καθόλου εξαιρετικό για τη στρατηγίνα Ματρίνα Πέτροβνα Τρεμπασόφ. Αυτή έρχοινη πάντοτε την τελευταία μακριά σέ όλους και σέ όλα. Τσιγούριζε σέ κάθε στιγμή της ημέρας και της νύχτας, γύρω απ' το στρατηγό, το σύζυγό της, σάν σκύλος πιστός, έτοιμος να δαγκώσει, να ριχτεί μπροστά στον κίνδυνο, να δεχτεί χτυπήματα και να πεθάνει για τον κύριό του. Η κατάσταση αυτή είχε άρχισει στη Μόσχα, της οποίας ο σύζυγός της ήταν κυβερνήτης. Είχε άρχισει μετά την τρομερή επανάστασι του 1905 και τους άφρονες τουρκισμούς των επαναστατών. Οι μνηνιστοί που είχαν ξεφύγει τότε, είχαν εκδώσει μια απόφασι, διά της οποίας καταδικάζαν σέ θάνατο το στρατηγό Τρεμπασόφ, που είχε πνίξει μέσα στο αίμα την επανάστασι! Από τότε η Ματρίνα ζούσε μόνο για το σύζυγό της... Έκανε δε, μπορούσε για να τον προστατεύει από τους άφρονες έθρους του που τον απειλούσαν μυστηριώδεις, τρομεροί και άδυσπαιστοί... Μά, στο τέλος, είδε κι' η ίδια πως δεν θά μπορούσε να τον σώσει...

Είχαν συμβεί μέσα στο σπίτι της τέτοια πράγματα, ώστε δεν είχε πια έμπιστοσύνη ούτε σπών έαυτού της, ούτε σέ κανένα. Δεν είχε μάλιστα για τίποτ' αυτά παρ'α στο γενικό άρχηγό της αστυνομίας, τον Κουριάν, ο οποίος είχε επανέλθει τα λόγια της στον Τσάρο... Και να που τώρα ο Τσάρος της έστειλε, ως υπερίσχυη βοήθεια, αυτό το νεαρό ξένο... τον Γάλλο ρεπόρτερ Ίωσηρ Ρουλιταμπιλ!...

Μά, όπως έβλεπε τώρα η στρατηγίνα από τη μισάνοιχτη πόρτα, αυτός ο Ρουλιταμπιλ ήταν ένα παπαρέλι ακόμα!... Τον κυτάζει χωρίς να καταλαβαίνει γιατί της τον έστειλε ο Τσάρος, στη στιγμή που τόσο και τόσο σπουδαίοι αστυνομικοί δεν κατάφεραν να προστατεύσουν το σύζυγό της...

Όταν, έπειτα από μια στιγμή, η στρατηγίνα μπήκε μέσα στο σαλόνι, ο νεαρός ξένος είχε πλησιάσει στο μπρονέ κι' έτριψε με υπέροχη φέτα ψηροπό του Βόλγα, ενώ συγχρόνως κυτάζε με δουλειά μια σούλα με άγγουράκια.

—Συγγνώμη, κυρία μου, της είπε υποκλινόμενος με το στήμα μπουκωμένο, μά ο Τσάρος ξέχασσε να με καλέσει σέ γεύμα...

Η στρατηγίνα γέλασε, έσπριξε μ' έγκαρδιότητα το χέρι του Ρουλιταμπιλ, και, άρπυζ τον έβαλε να καθήσει, τον ρώτησε:

—Είδατε την Αυτού Μεγαλειότητα;

—Έρχομαι απ' το παλάτι, κυρία μου. Άν δεν κάνω λάθος, έην την τιμή να μιλάω στη στρατηγίνα Τρεμπασόφ, ιδέν είν' έτσι;

—Μάλιστα, κύριε. Και σεις;

—Ίωσηρ Ρουλιταμπιλ, ρεπόρτερ. Δεν προσθέτω: «Σεις διαταγές σας!» γιατί δεν έχω τί με θέλετε... Όπως έλεγα από δλίγον και στον Τσάρο, αυτές η ιστορίες σας με τούς μνηνιστάς, δεν μ' ενδιαφέρουν...

Τότε, τον δέχθηκε η στρατηγίνα, γιατί ήθελε στη Ρωσία;

—Απλούστατα, ός δημοσιογράφος... Μ' έστειλε η δημοσία μου να κάνω μια μεγάλη έρευνα επί της καταστάσεως της χώρας σας. Άρπυζοντας λοιπόν την έρευνά μου πήγα και πήρα μια συνέντευξη απ' τον Τσάρο. Τότε εκείνος με παρακάλεσε να σώσω, αν μπορούσα, τον παπστό του άξιωματικού, ο οποίος κινδύνευε να πέσει θύμα του παπαδόξου ο λ ο γ ο γ ε ι ο κ ο υ δ ρ α μ α τ ο ς.

Η στρατηγίνα, ακούοντας τα τελευταία αυτά λόγια, σηκώθηκε επάνω κατάχλωμη και άρχισε να της ξεφύγει ένα τρισμαμένο επιφώνημα. Συγχρόνως ο Ρουλιταμπιλ, από τον οποίο δεν ξεφύγανε τίποτε, είδε το χέρι της να τρέμει...

—Ωστόσο, προσπαθώμενος να δέν άντελήρησι την ταρσή της εξασκαλούσε:

—Ναι, η Αυτού Μεγαλειότης με παρακάλεσε να σάς βοηθήσω και μ' έπελε έδω.

—Κύριε Ρουλιταμπιλ, τοιό άπάντησε η Ματρίνα καταβάλλου-

τας προσπάθειες ν' άναστήσει την ψυχραιμία της, τί να σάς πω;... Δεν είμαι της γνώμης της Αυτού Μεγαλειότητος... Προτιμώ να σάς το πω άμέσως για να μην μετανοήσετε που άνακατευθήκατε σέ μια τωσεί, γεμάτη κινδύνους. Τρομερούς κινδύνους!... Όχι! δεν πρόκειται έδώ περί οικογενειακού δράματος... Η οικογένειά μας είνε μικρή, πολύ μικρή... Ο στρατηγός, η κόρη του Νατάσα από τον πρώτο του γάμο κι' εγώ, αυτοί είμαστε όλοι-όλοι... Δεν συμβαίνει, κύριε, κανένα οικογενειακό δράμα μεταξύ μας... Απλούστατα, θ έ λ ο υ ν α μ ο υ θ ο λ ο φ ο ν ή σ ο υ ν το στρατηγό, γιατί έκανε το καθήκον του, υπερασπιζόμενος το θρόνο της Αυτού Μεγαλειότητος... Αυτό είν' όλο!... Δεν συμβαίνει τίποτε άλλο, άραστη μ' έπελε μόν ξένο... Δεν θά μπορούσατε σεις να κάνετε τίποτε... θά σάς κρατήσω να φάτε κι' έπειτα θά μ' άποκαφεθήσετε... Να!... τί μ' άρπυζε δολοφονική... Θά προσπαθήσω να τον σώσω μόνη μου... Να!...

Και ένα δάκρυ κύλησε απ' τα μάτια της.

—Και όμως, της άπάντησε ο Ρουλιταμπιλ, θά μπορούσα να σάς βοηθήσω λίγο... Ο άρχηγός της αστυνομίας Κουριάν μου είπε ότι προκειται για ένα μεγάλο μυστήριο... Και, ξέρετε, η δουλειά ή δική μου είνε να διαφωτισώ τα μυστήρια... Δεν άκούσατε ποτέ να γίνεται λόγος για μένα; Όλες η έφημερίδες του κόσμου έγραψαν έντονος για μένα όταν άνακατεύθηκε στο «Μυστήριο της Κίτρινης Κάμαρης» και στο «Άρμα της Κυρίας με τα μαύρα».

—Άλλοίμονο, κύριε μου! του άπάντησε η στρατηγίνα. Έχω τόσο κακό που δεν προσπαίνω να ρέξω ούτε ματιά στις έφημερίδες...

Και τα δάκρυα κυλούσαν πάλι από τα μάτια της.

Ο Ρουλιταμπιλ δεν κρατήθηκε πια απ' τη συγκίνησή του, καθώς ξαναμνήθηκε με μιά όλα δσα είχε ύποφραει η ηρωική αυτή γυναίκα παλευντάς μέσα και νύχτα με το θάνατο, ο οποίος τριγύριζε άόρατος μέσα στο σπίτι της. Έπεισε το χέρι της με στοργή και της είπε:

—Κυρία, μην κλάιτε πια! Θέλω να σκοτώσουν το σύζυγό σας. Έ, λοιπόν, θά τον υπερασπιστώ με κι οί δύο μας, σάς τ' άρκυζω!...

—Και εναντίον των μνηνιστών;

—Ω, κυρία, εναντίον όλου το κόσμου. Είμαι φίλος σας! Ύπολογίστε σέ μένα!...

Ήσαν τόσο ειλικρινή τα λόγια του, ώστε η στρατηγίνα τον κυτάζε με μεγάλη συμπάθεια. Τότε έβαλε να καθήσει στο πλάι της και τοι είπε:

—Ο άρχηγός της αστυνομίας μου έλεγε πολύ για σάς... Ο παπός έην η τελευταία απόπειρα κατά του στρατηγού, μου είπε: «Α! μ' άρπυζόταν έδώ ένας Ρουλιταμπιλ για να τα ξεδιαλύνει όλα!» Μάλιστα λοιπόν στον αυτοκρατορικό, ο αυτοκρατορικό τηλεγράφησε στην προεδρία στο Παρίσι κι' η προεδρία παρακάλεσε την έφημερίδα σας να σάς στείλει έδω...

—Ναι... ναι... Έκανε ο Ρουλιταμπιλ. Τα ξέρω ό! αυτά... Μάθετε ακόμα ότι οι μνηνιστοί με άποκαλούν ότι δεν θά έφτανά ζωντανός έδω. Μά κατάρθωσα να τούς ξεφύγω...

Πήγε τώρα στην τραπεζαρία, είπε η Ματρίνα. Ο στρατηγός σ' περιμένει...

Και, άρπυζ σπρώχθηκε, έσπριξε την πόρτα του μεγάλου σαλονιού, από το οποίο έπρεπε να περάσουν για να πάνε στην τραπεζαρία. Από το μέρος που βρισκόταν τώρα, ο Ρουλιταμπιλ έβλεπε όλες τις γωνίες του μεγάλου σαλονιού, τη βεράντα, τον κήπο και το θυροστάσιο. Στη βεράντα, ο αστυνομικός εξακολουθούσε να προσποιείται πως κοιμάται σάν καναπέ. Σέ μια άλλη γωνιά του σαλονιού, ένα άλλο άτομο, ακίνητο και σιωπηλό σάν άγαλμα, άφηνεινόντοσε. Τέλος, κάτω στον κήπο, τρία άλλα άτομα πλανιόντονσαν σάν κολασμένες ψυχές. Ο Ρουλιταμπιλ συγκράτησε τη στρατηγίνα με μια κίνηση, ξαναγύρισε στο σαλόνι κι' έβλεπε πάλι την πόρτα του.

—Αστυνομικοί; ρώτησε.

Η στρατηγίνα του άπάντησε με μια καταφατική κίνηση του κεφαλιού.

—Πόσο είνε;

—Δέκα, και άλλάουν κάθε έξη ώρες.

—Έτσι δηλαδή μπαίνουν στο σπίτι σας σαράντα άγνωστοι την ημέρα...

—Μά δεν είνε άγνωστοι! διαμαρτυρήθηκε η στρατηγίνα. Είπε αστυνομικοί.

—Πα' δηλ τη φρουρά τους όμως, η απόπειρα με την άνθρακα έην μέσα στο ίδιο το δωμάτιο του στρατηγού...

—Ναι, αλλά τότε οι αστυνομικοί ήσαν μόνο τρεις. Κατόπιν, έγιναν για μεγαλύτερη ασφάλεια, δέκα...

—Όρα!... Μά κι' οι δέκα αυτοί αστυνομικοί ήσαν στο σπίτι όταν έγινε τ ό έ λ λ ο...!

—Ποιό άλλο;... ρώτησε η στρατηγίνα.

—Η ιστορία του πατώματος! άπάντησε ο Ρουλιταμπιλ.

—Γιά το Θεό! Σκατάστε! φώναξε η Ματρίνα. Κανένας δεν ξέρει τίποτε γι' αυτό... Ούτε ο ίδιος ο σύζυγός μου...

—Λοιπόν, κυρία μου, είπε έπίσημα ο Ρουλιταμπιλ, αν ήθελε μεγαλύτερη ασφάλεια, π ρ έ π ε ι ν α διώξετε τήν άστυνομία άπ' το σπίτι σας!...

Η στρατηγίνα του άρασε το χέρι τρομαγμένη:

—Τό λέτε σοβαρά αυτό; ρώτησε.

—Σοβαρώτατα. Πρέπει να μάθουμε από πού προέρχονται τα άφρονα χτυπήματα... Ύπαρχουν έδώ τέσσερες κατηγορίες ανθρώπων: οι αστυνομικοί, οι ύπηρέτες, οι φίλοι και τα μέλη της οικογενείας σας...

Άς άποκαφρίνουμε λοιπόν πρώτα τούς αστυνομικούς... Δεν πρέπει να στενοχωριέστε και τόσο γι' αυτό, έφρσον σάς απέδειξαν ότι δεν είνε καλοί φύλακες.

—Μά δεν θά θέλουν να φύγουν...

—Μάλιστα κανείς απ' αυτούς γαλλικά; ρώτησε ο Ρουλιταμπιλ.

—Ναι, ο άρχηγός τους, αυτός στέκεται όρθιος μέσα στο σαλόνι!

—Φωνάχτε τον, σάς παρακαλώ.

Η στρατηγίνα προχώρησε προς το σαλόνι κι' έγνεψε στον αστυνομικό, ο οποίος την ακολουθούσε στο σαλόνι. Ο Ρουλιταμπιλ του έδειξε τότε ένα χαρτί και τοι είπε επιτακτικά:

—Θά συγκεντρώσετε τούς άνθρώπους σας και θά εγκαταλείψετε τη βύλλα. Θά ξαναγυρίσετε στην αστυνομία. Θά πείτε στον άρχηγό σας, ότι έτσι σάς διέταξα εγώ και ότι άπατώ να πάγη κάθε επιτήρησης της βύλλας μέχρι νεωτέρας διαταγής.

Ο αστυνομικός υποκλίθηκε και είπε:

—Στάς διαταγές σας...

Και βγήκε έξω...

—Περιμένετε με μια στιγμή έδω, είπε τότε η στρατηγίνα, της οποίας η άνησυχία μεγάλωνε όλοένα. Και βγήκε έξω πίσω απ' τον αστυνομικό.

Έπειτα από μερικές στιγμές ξαναγύρισε. Φαινόταν τώρα περισσότερο τρομαγμένη.

—Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία μου, μά δεν μπορούσα να τούς άρπω να φύγουν έτσι. Τους έδωσα ένα μικρό προειγμένον.

—Πέστε μου την άλλη φορά, κύριε, τους είπα να μείνουν στα περσινά της βύλλας και να την επιτηρούν από μακριά.

—Ναι, διολύθηκε η στρατηγίνα κοκκινίζοντας. Μά, πα' ό'ν αυτά, έφυγαν... Έπρεπε γι' ας υπακούσουν. Μά τί είνε αυτό το χροί που τούς δείξατε;

—Ο Ρουλιταμπιλ έβγαλε τότε ένα χαρτί γεμάτο σφραγίδες, ύπογραφές, και της το έδωσε. Τότε έβγαλε διάβαζε τα έξης:

«Διαταγή σέ όλους τούς αστυνομικούς της επαύλειος Τρεμπασόφ να υπακούουν άπολύτως στον κομιστή.

ΚΟΥΡΙΠΙΑΝ»

Μέσα στην τραπεζαρία η συμπάντα κυλούσε άφρονη, όταν ο Ρουλιταμπιλ μαζί με τη στρατηγίνα έκαναν την εμφάνισή τους. Ο στρατηγός, ο οποίος ήξερε την άριση του, φώναξε μόλις τον είδε, ακολουθώντας σκεπτικές δόησεις που τοι είχε όψει ή γυναίκα του:

—Α! άγατίτε μου Ρουλιταμπιλ... Καλώς φείσατε!... Σας περιμένα...

Ο Ρουλιταμπιλ πήγε και τοι έπαισε το χέρι, ενώ η στρατηγίνα έβλεπε προσεκτικά την άδρια πλάση της.

Κατόπιν ο στρατηγός τον παρακάλεσε στους καλεσμένους του λέγοντας πως ήσαν γνήσιος του απ' το Παρίσι και τον έβαλε να καθήσει στο πλάι του...

Όλα τότε άρχισαν να τοι ζητούν νέα απ' το Παρίσι.

Έξωφρα τρεις χτύποι έσοι άκούστηκαν στην πόρτα. Όλοι σώπασαν και κυτάχτηκαν και κανείς δεν τολμούσε να φωνάξει: έμπρός!

Έπειτα ή πόρτα άνοιξε λίγο, τόσο δόν για να περάση ένα χέρι που κρατούσε ένα περιστρόφο.

Τό χέρι αυτό τινώθηκε σιγά-σιγά και ένώ ο δαχτύλος πέζε τη σκανδάλη του περιστρόφου, η κίνηση του διευθύνθηκε προς τον στρατηγό Τρεμπασόφ.

Όλοι απέμειναν καρφωμένοι στις θέσεις τους από τον τρόμο.

(Ακολουθεί)

Ο στρατηγός τον έβαλε να καθήσει πλάι του...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑΣ

ΠΟΦΑΣΙΣΑ κ' ἐγὼ κάποτε νὰ ζητήσω τὸ χέρι μιάς δεσποινίδος καὶ νὰ τὴν παντρευ-
τώ, μά...

Καλύτερα ὅμως εἶνε νὰ σὺς διηγηθῶ ἀπ' τὴν ἀρχὴν τὴν πάλαι αὐτὴ ἱστορία, καὶ θὰ εἴ-
δῃτε στὸ τέλος ὅτι ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὴ
μὰτε:

«Ὅσο κ' ἂν προσπαθῶ, δὲν θὰ μπορέ-
σω νὰ θυμῶ ὑπὸ ποιῆς συνθήκες γνώρισα
τὴν οικογένεια Ντεγκινέφ. Μοῦ φαίνεται ὅ-
μως πὺς ἡ γνωριμία μας θὰ εἴγινε σὲ κά-
ποιο θέατρο, τὸν χειμῶνα...

Οἱ Ντεγκινέφ ἦσαν εὐγενέστατοι κ' ἐπει-
δὴ μοῦ ἄρεσαν, τοὺς ἐπισκεπτόμην ταχτικά στὸ σπίτι τους, ποῦ ἦταν
ἐνὰ ἀπὸ τὰ καλύτερα μέγαρα τῆς πόλεως. Ἡ οικογένεια ἐκεῖνη ἀπε-
τελεῖτο ἀπὸ τρία ἄτομα: Τὸν σύζυγο, τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη
τους. Ὁ σύζυγος ἦταν πενήντα περίπου χρόνων, ἡ γυναῖκα του σα-
ράντα κ' ἡ κόρη τους ὄχι παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι.

Φανόταντοσαν ὁλοκληρῶς ἀνεξάρτητοι, τὸ σπίτι τους ἦταν πολυτε-
λέστατα ἐπιπλωμένο καὶ ὁ κύριος Ζοζέφ Ντεγκινέφ, ἂν κ' εἶλεγε πὺς
ἦταν γιαντζός, δὲν ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμά του.

Ἦσαν Ἑβραῖοι. Ἡ κόρη τους μάλιστα, ἡ Νοεμί, ἦταν τέλειος τύ-
πος χαριτωμένης Ἑβραϊοπούλας, ἀπ' αὐτὲς τίς κλασικὲς ὁμορφιὲς ποὺ
συνιστᾷ κανεὶς μονάχα στὴν Ἀνατολή. Ποῦ μελαχρινὴ, εἶχε μὴν
γροῦπὴ, μάτια σπιδόβλα καὶ μαλλιά ἐδέινα. Ἀν δὲν ἤξερε κα-
νεὶς τὴν καταγωγὴν τῆς, σίγουρα θὰ τὴ νόμιζε γιὰ ἀσιγγάνα!

Ἐγὼ, ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, θὰ ἤμουν καμμιὰ τριανταριά χρόνων.
Φαντασθῆτε τώρα τὴ θέσι μου κοντὰ στὴν ὁμορφὴ αὐτὴ Ἑβραϊοπού-
λα. Ποῦ γρήγορα τ' ὄνομα τῆς Νοεμί εἶχε γίγει ἡ πὺ ἀγαπημένη
μου λέξις...

Μία βαθεῖα, ἀνεκφράστη ἀγάτὴ ἄρχισε νὰ πλημ-
μυρίζῃ τὴν καρδίαν μου, νὰ μοῦ πυροπολῇ τὰ στήθη.
«ὦ, τί ἀπέραντὴ εὐτυχία ἐννοιοῦθα τίς στιγμὲς ποὺ
ζητοῦσάμε μαζὺ, καθισμένοι πλάι-πλάι, ἐνὸς τὰ μά-
τια μου καθρεφτιζόντουσαν μέσα
στὰ δικά της!... Ἐλπεα σ' ἔναν
ἀπεραντοῦ ὁκεανὸ εὐτυχίας!...

Ἀν καὶ μοῦ εἶχε περάσει ἀπὸ
τὸ μυαλὸ ἡ παράξενη ἰδέα ὅτι οἱ
Ντεγκινέφ ἐπεδίωξαν τὴ γνωριμία
μου, γιὰ νὰ μὲ κλέψουν, ἀργὰ ἢ
γρήγορα, γαμπρό τους, ὥστόσο
δὲν τολμοῦσα νὰ ζητήσω τὸ χέρι
τῆς κόρης τους. Ἐπειρομένα νὰ μοῦ
κάνουν ἐκεῖνοι τὴ σχετικὴ πρό-
τασις.

Ἄλλ' ὁ καιρὸς περνοῦσε κ' οἱ
Ντεγκινέφ δὲν μοῦ ἔκαναν τὸν
παρρηλικὸ ὑπαντιμὸ περὶ συνοικε-
σίου. Ἐντομεταξὺ, τόσο ἐγὼ, όσο
κ' ἡ ἀγαπημένη μου Νοεμί, ὅ-
λωνάμας ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ μας. Σκέ-
φτηκα, λοιπόν, τότε νὰ κάμω ἐγὼ
πρῶτος τὴν εὐγενικὴ χειρονομία
καὶ νὰ ζητήσω ἀπὸ τοὺς Ντεγκινέφ
τὸ χέρι τῆς κόρης τους. Μόλις θ'
ἄκουγε — φανταζόμουν — τὴν
πρότασί μου ὁ κύριος Ντεγκινέφ,
θὰ χτυποῦσε χαϊδεύτικα τὸ χέρι
του στὸν ὄμο μου καὶ ὄμιλε κα-
τενθουσιασμένως...

Προτοῦ ὅμως τὸ κάνω αὐτό, ἔ-
πρεπε νὰ ἐξασφαλίσω τὴ συγκα-
τάθεσι τῆς ἐλκτικῆς μου. «Ὅταν,
λοιπόν, τῆς μίλησα γιὰ τὸ διάβημα ποὺ σκεπτόμην νὰ κάνω στὸν πα-
τέρα της καὶ τὴ ρώτησα νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ εὐλαχινὰ κατὰ πόσο ἦταν
διατεθειμένη νὰ γίνῃ γυναῖκα μου, ἐκεῖνη ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως. οἴ-
χτηξε στὴν ἀγκυάλὴ μου καὶ κόλλησε τὰ χεῖλιά της πάνω στὰ δικά μου,
μὲ τὴν περιπαθέστερο τρόπο...

Ἦσαν ἐνὰ βράδυ τοῦ Ὀκτωβρίου. Τὴ συνηθισμένη ὁρα, μετὰ τὸ
φαγητό, εἶχα πάει στὸ σπίτι τῶν Ντεγκινέφ. Ἦμουν ἀπορασμένοι
ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ κάμω περὶ τὸν πρότασί μου στὸν πατέρα τῆς λα-
τρευτῆς μου Νοεμί.

Συνκέντρωση λοιπὸν ὅλο τὸ θάρος μου καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ
συνομιλία μας γινόταν σὲ πολὺ ἐγκάρδιο θῆρος, ἄρχισα νὰ λέω: «Ἀπὸ
τὴν ἐποχὴ ποὺ συγχάσω στὸ σπίτι σας, ἡ ἀξιοπρόσηνη κόρη σας...»

Ἐξάφνα, ἐνὰ ἀποροδοκῆτο κοινοῦνισμα τῆς ἐξόπλητος, ποὺ ἀπέ-
σπεσε τὴν προσοχὴ ὅλων μας, μ' ἀνάγκασε νὰ διακόψω τὴν ἐξομολό-
γησί μου. Ὁ κ. Ντεγκινέφ, ταρβισμένος, γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς εἰ-
σόδου καὶ εἶπε:

— Πὺς νάναι τέτοια ὁρα;

Ἐπακολούθησε ἀλυγδυστικὴ σιωπὴ, κατὰ τὴν ὁποία οἱ Ντεγκινέφ

συνεννοήθηκαν μὲ τὰ μάτια, μὴ μπορῶντας νὰ κρύψουν τὴν ἀγάπην
τους. Κατόπιν ἡ κ. Ντεγκινέφ σηκώθηκε καὶ βῆκε ἔξω. Τότε ὁ κύ-
ριος Ζοζέφ, θέλοντας νὰ διασκεδάσῃ τὴν ταραχὴν του, ἐγίγινε καὶ μοῦ
εἶπε με κάποιο βελανιδιότομο χαμόγελο στὰ χεῖλιά:

— Μαντεύω, φίλε μου, τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς. Ἡ κόρη μου...
Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοίξε ξαφνικὰ μὲ πάταγο, μπῆκε ἡ
κυρία Ντεγκινέφ κατὰβληση, καὶ καταπονημένη εἶπε στὸ σκεῖνο τῆς:

— Ζοζέφ!... Ζοζέφ!... Ἐλα... ἔλα γρήγορα!...

Ὁ Ντεγκινέφ τὴν κῆρυξε μὲ γοιγλωμένα μάτια κ' ἄμεως τὴν
ἀκολούθησε στὸ διπλὰν δωμάτιο.

Δὲν πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα κ' ἄκουσα ἐναν πυροβολισμὸ Τρο-
μαγμένους, ἔτρεξα μαζὺ μὲ τὴν Νοεμί πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε ἰ-
κουστεῖ ὁ πυροβολισμός.

Ἐνα φοιχτὸ θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπροστὰ στὰ μάτια μας.
Ὁ γιαντζὸς Ντεγκινέφ ἦταν σωριασμένος, ἀμώφυντος στὸ πάτωμα!

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δωματίου διέκρινα τρεῖς ἀγνώστους ποὺ στήριζαν
μεταξὺ τους μὲ χαμηλὴ φωνή. Ὑστερα, ἐνὰς ἀπ' αὐτοὺς μὲ πληρω-
σε καὶ μοῦ εἶπε ἀγογγισμένα:

— Σεῖς, πὺς ὀνομάζεστε;

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅτες ἡ ἐπι-
μερὶς περιέγραψαν τὸ τραγί-
κὸν ἐκείνου περιστασίον, ἡ σημα-
τικότερη μάστιγα ἐρημώθη τῆς
πόλεως ἀπὸ τρεῖς ἀπὸ τὸν ἀπὸ
ἀρσεν, τὸ ὁποῖο, μετὰ τὴν ἰδίαν
ἀνέγερσε καὶ τὰ ἔζη:

... Μὴ θέλοντας νὰ παρα-
δοθῇ στὸς δαστυνομήτορες ὁ
φρενο-Ντεγκινέφ, ἔβγαλε τὸ
πιστόλι του καὶ ἀντικίνητος,
προτοῦ προφύγῃ ἀπὸ τὸν πα-
ράσαν τις χειροπέδες. Ἀπὸ
του, πρὸ διετίας, ἐγκαταστή-
κε στὴν πόλιν μας, ἐκεῖ τὸν
Ἑβραῖο καὶ ὅσοις πλουσιότατοι
ἦσαν...

Ὁ πότος, δὲν ἔβριχε ἀ-
πὸ τὴν προσοχὴ τῶν δαστυνο-
μῶν μας, οἱ ὁποῖοι μὲν ἦσαν
ἐνὸς ἀπαισιῶς τυχοδιώκτης, ποὺ κα-
τὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου ἔ-
καγε τὸν καπνισμὸν κ' ἐπαρ-
δίκε τὰ μυστικὰ τῆς παρῆς
μας στὸς ἔχθρους.

Μετὰ τὴν ἀντικίνητον τοῦ
καπνιστοῦ, συνέληφθησαν ἡ
σύγγος του κ' ἡ κόρη του,
τίς ὁποῖες, ὅπως ἀπέδειξε ἡ
προσάνομις, δὲν βαρύνει καμ-
μιὰ κατηγορία. Συνελήφθη ἡ
πίστις στὸ σπίτι τῶν Ντεγκινέφ
κ' ἔνα ἀσχετὸ γινώσκον πρόσω-
πο, τὸ ὁποῖο ὅμως ἀπέβη ἐμ-
σιος ἐλευθεροῦ...

Μία ἄλλη ὁμοῦ ἐρημώθη δὲν ἐδίδασκε, στὴν περιγραφή τοῦ
τραγικοῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου, ὡς ἀναφέρει φαρδὴ-πλάτια τ' ὄνο-
μά μου καὶ τὸ ἐπάγγελμά μου, ὡς ὑπαλλήλου τοῦ ὑπουργείου Ἑ-
ξωτερικῶν. Ἐκανε μάλιστα καὶ κάτι κρίσεις, ὅτι καὶ τόσο καλὸ
κεντρικὸς γιὰ μένα.

Ἐγὼ, τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, εἶχα ἐπιφοιτηθεῖ καὶ μὲ μιὰ ἄλλῃ —
ἐκτὸς τῆς κυρίας ἐργασίας μου — ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή. Τέλος πάν-
των, δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ σὺς ἀναφέρω τί ἀφορροῦσε ἡ ἀποστολή μου
ἐκεῖνη...

Ἄς εἶνε!... Αὐτὸ μόνον πρέπει νὰ σὺς πῶ: Ὅτι δὲν
ἐξαναείδα περὶ τὴν ὁμορφὴν Ἑβραϊοπούλα, τὴν ἀγαπημένην μου Νοεμί.

Ὑστερα ὅμως ἀπὸ λίγους μῆνες, ἔλαβα ἐνὰ μαλλιαρὸν τῆς μὲ
πένθιμο πλάσιον, στὸ ὁποῖο μοῦ ἔγραψε:

«Ἐλμα ἀναγκασμένη νὰ ἐγκαταλείψω τὴν καταραμένην αὐτὴ πό-
λιν καὶ νὰ ζητήσω, μαζὺ μὲ τὴν ἀγαπημένην μου μητέρα, ἐνὰ μα-
κρινὸ ὄμιον, πολὺ μακρινόν! Μὴ μὲ ξεχάσεις, ἀγαπημένη μου,
ἀρραπάτε τὴ λατρευτὴν σας ἀρραβωνιαστικίαν!...»

Ἐνα λεπτὸ ὄμιον ἔφευγε ἀπὸ τὸ μαλλιαρὸν ἐκεῖνο, τὸ ὅσο ὁ-
κρινδῶς ὄμιον ποὺ ἐννοιοῦθα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ στήθος τῆς, ὅταν ὁ
γαλιμασμένος ὄμιον, ἐνώπιόν της τὰ χεῖλιά της σ' ἔνα ἀτέλειστον φίλιν...

Ἐτα μὰς διηγήθηκε τὴν τραγικὴν αὐτὴ ἐρωτικὴν του περιπέτειαν
τὸ Τίνο Καστίλλο, ὅτερο ἀπὸ τὸ φαγητό μας, μέσα σ' ἔνα ἀπὸ τὰ κα-
λύτερα κέντρα τοῦ Ρίο-Γανέιρο.

Τὸ κέντρο ἦσαν γεμάτο ἀπὸ ἐλκτικὸν ἀριστοκρατικὸν κόσμον κ' ἀπὸ
πολλὸ ὁμορφες γυναῖκες. Ἡ τῶς-μὲν τὸν νέον σὺνταξὶν γαμπρό

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅτες ἡ ἐπι-
μερὶς περιέγραψαν τὸ τραγί-
κὸν ἐκείνου περιστασίον, ἡ σημα-
τικότερη μάστιγα ἐρημώθη τῆς
πόλεως ἀπὸ τρεῖς ἀπὸ τὸν ἀπὸ
ἀρσεν, τὸ ὁποῖο, μετὰ τὴν ἰδίαν
ἀνέγερσε καὶ τὰ ἔζη:

... Μὴ θέλοντας νὰ παρα-
δοθῇ στὸς δαστυνομήτορες ὁ
φρενο-Ντεγκινέφ, ἔβγαλε τὸ
πιστόλι του καὶ ἀντικίνητος,
προτοῦ προφύγῃ ἀπὸ τὸν πα-
ράσαν τις χειροπέδες. Ἀπὸ
του, πρὸ διετίας, ἐγκαταστή-
κε στὴν πόλιν μας, ἐκεῖ τὸν
Ἑβραῖο καὶ ὅσοις πλουσιότατοι
ἦσαν...

Ὁ πότος, δὲν ἔβριχε ἀ-
πὸ τὴν προσοχὴ τῶν δαστυνο-
μῶν μας, οἱ ὁποῖοι μὲν ἦσαν
ἐνὸς ἀπαισιῶς τυχοδιώκτης, ποὺ κα-
τὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου ἔ-
καγε τὸν καπνισμὸν κ' ἐπαρ-
δίκε τὰ μυστικὰ τῆς παρῆς
μας στὸς ἔχθρους.

Μετὰ τὴν ἀντικίνητον τοῦ
καπνιστοῦ, συνέληφθησαν ἡ
σύγγος του κ' ἡ κόρη του,
τίς ὁποῖες, ὅπως ἀπέδειξε ἡ
προσάνομις, δὲν βαρύνει καμ-
μιὰ κατηγορία. Συνελήφθη ἡ
πίστις στὸ σπίτι τῶν Ντεγκινέφ
κ' ἔνα ἀσχετὸ γινώσκον πρόσω-
πο, τὸ ὁποῖο ὅμως ἀπέβη ἐμ-
σιος ἐλευθεροῦ...

Μία ἄλλη ὁμοῦ ἐρημώθη δὲν ἐδίδασκε, στὴν περιγραφή τοῦ
τραγικοῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου, ὡς ἀναφέρει φαρδὴ-πλάτια τ' ὄνο-
μά μου καὶ τὸ ἐπάγγελμά μου, ὡς ὑπαλλήλου τοῦ ὑπουργείου Ἑ-
ξωτερικῶν. Ἐκανε μάλιστα καὶ κάτι κρίσεις, ὅτι καὶ τόσο καλὸ
κεντρικὸς γιὰ μένα.

Ἐγὼ, τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, εἶχα ἐπιφοιτηθεῖ καὶ μὲ μιὰ ἄλλῃ —
ἐκτὸς τῆς κυρίας ἐργασίας μου — ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή. Τέλος πάν-
των, δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ σὺς ἀναφέρω τί ἀφορροῦσε ἡ ἀποστολή μου
ἐκεῖνη...

Ἄς εἶνε!... Αὐτὸ μόνον πρέπει νὰ σὺς πῶ: Ὅτι δὲν
ἐξαναείδα περὶ τὴν ὁμορφὴν Ἑβραϊοπούλα, τὴν ἀγαπημένην μου Νοεμί.

Ὑστερα ὅμως ἀπὸ λίγους μῆνες, ἔλαβα ἐνὰ μαλλιαρὸν τῆς μὲ
πένθιμο πλάσιον, στὸ ὁποῖο μοῦ ἔγραψε:

«Ἐλμα ἀναγκασμένη νὰ ἐγκαταλείψω τὴν καταραμένην αὐτὴ πό-
λιν καὶ νὰ ζητήσω, μαζὺ μὲ τὴν ἀγαπημένην μου μητέρα, ἐνὰ μα-
κρινὸ ὄμιον, πολὺ μακρινόν! Μὴ μὲ ξεχάσεις, ἀγαπημένη μου,
ἀρραπάτε τὴ λατρευτὴν σας ἀρραβωνιαστικίαν!...»

Ἐνα λεπτὸ ὄμιον ἔφευγε ἀπὸ τὸ μαλλιαρὸν ἐκεῖνο, τὸ ὅσο ὁ-
κρινδῶς ὄμιον ποὺ ἐννοιοῦθα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ στήθος τῆς, ὅταν ὁ
γαλιμασμένος ὄμιον, ἐνώπιόν της τὰ χεῖλιά της σ' ἔνα ἀτέλειστον φίλιν...

Ἐτα μὰς διηγήθηκε τὴν τραγικὴν αὐτὴ ἐρωτικὴν του περιπέτειαν
τὸ Τίνο Καστίλλο, ὅτερο ἀπὸ τὸ φαγητό μας, μέσα σ' ἔνα ἀπὸ τὰ κα-
λύτερα κέντρα τοῦ Ρίο-Γανέιρο.

Τὸ κέντρο ἦσαν γεμάτο ἀπὸ ἐλκτικὸν ἀριστοκρατικὸν κόσμον κ' ἀπὸ
πολλὸ ὁμορφες γυναῖκες. Ἡ τῶς-μὲν τὸν νέον σὺνταξὶν γαμπρό

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅτες ἡ ἐπι-
μερὶς περιέγραψαν τὸ τραγί-
κὸν ἐκείνου περιστασίον, ἡ σημα-
τικότερη μάστιγα ἐρημώθη τῆς
πόλεως ἀπὸ τρεῖς ἀπὸ τὸν ἀπὸ
ἀρσεν, τὸ ὁποῖο, μετὰ τὴν ἰδίαν
ἀνέγερσε καὶ τὰ ἔζη:

... Μὴ θέλοντας νὰ παρα-
δοθῇ στὸς δαστυνομήτορες ὁ
φρενο-Ντεγκινέφ, ἔβγαλε τὸ
πιστόλι του καὶ ἀντικίνητος,
προτοῦ προφύγῃ ἀπὸ τὸν πα-
ράσαν τις χειροπέδες. Ἀπὸ
του, πρὸ διετίας, ἐγκαταστή-
κε στὴν πόλιν μας, ἐκεῖ τὸν
Ἑβραῖο καὶ ὅσοις πλουσιότατοι
ἦσαν...

Ὁ πότος, δὲν ἔβριχε ἀ-
πὸ τὴν προσοχὴ τῶν δαστυνο-
μῶν μας, οἱ ὁποῖοι μὲν ἦσαν
ἐνὸς ἀπαισιῶς τυχοδιώκτης, ποὺ κα-
τὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου ἔ-
καγε τὸν καπνισμὸν κ' ἐπαρ-
δίκε τὰ μυστικὰ τῆς παρῆς
μας στὸς ἔχθρους.

Μετὰ τὴν ἀντικίνητον τοῦ
καπνιστοῦ, συνέληφθησαν ἡ
σύγγος του κ' ἡ κόρη του,
τίς ὁποῖες, ὅπως ἀπέδειξε ἡ
προσάνομις, δὲν βαρύνει καμ-
μιὰ κατηγορία. Συνελήφθη ἡ
πίστις στὸ σπίτι τῶν Ντεγκινέφ
κ' ἔνα ἀσχετὸ γινώσκον πρόσω-
πο, τὸ ὁποῖο ὅμως ἀπέβη ἐμ-
σιος ἐλευθεροῦ...

Μία ἄλλη ὁμοῦ ἐρημώθη δὲν ἐδίδασκε, στὴν περιγραφή τοῦ
τραγικοῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου, ὡς ἀναφέρει φαρδὴ-πλάτια τ' ὄνο-
μά μου καὶ τὸ ἐπάγγελμά μου, ὡς ὑπαλλήλου τοῦ ὑπουργείου Ἑ-
ξωτερικῶν. Ἐκανε μάλιστα καὶ κάτι κρίσεις, ὅτι καὶ τόσο καλὸ
κεντρικὸς γιὰ μένα.

Ἐγὼ, τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, εἶχα ἐπιφοιτηθεῖ καὶ μὲ μιὰ ἄλλῃ —
ἐκτὸς τῆς κυρίας ἐργασίας μου — ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή. Τέλος πάν-
των, δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ σὺς ἀναφέρω τί ἀφορροῦσε ἡ ἀποστολή μου
ἐκεῖνη...

Ἄς εἶνε!... Αὐτὸ μόνον πρέπει νὰ σὺς πῶ: Ὅτι δὲν
ἐξαναείδα περὶ τὴν ὁμορφὴν Ἑβραϊοπούλα, τὴν ἀγαπημένην μου Νοεμί.

Ὑστερα ὅμως ἀπὸ λίγους μῆνες, ἔλαβα ἐνὰ μαλλιαρὸν τῆς μὲ
πένθιμο πλάσιον, στὸ ὁποῖο μοῦ ἔγραψε:

«Ἐλμα ἀναγκασμένη νὰ ἐγκαταλείψω τὴν καταραμένην αὐτὴ πό-
λιν καὶ νὰ ζητήσω, μαζὺ μὲ τὴν ἀγαπημένην μου μητέρα, ἐνὰ μα-
κρινὸ ὄμιον, πολὺ μακρινόν! Μὴ μὲ ξεχάσεις, ἀγαπημένη μου,
ἀρραπάτε τὴ λατρευτὴν σας ἀρραβωνιαστικίαν!...»

Ἐνα λεπτὸ ὄμιον ἔφευγε ἀπὸ τὸ μαλλιαρὸν ἐκεῖνο, τὸ ὅσο ὁ-
κρινδῶς ὄμιον ποὺ ἐννοιοῦθα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ στήθος τῆς, ὅταν ὁ
γαλιμασμένος ὄμιον, ἐνώπιόν της τὰ χεῖλιά της σ' ἔνα ἀτέλειστον φίλιν...

Ἐτα μὰς διηγήθηκε τὴν τραγικὴν αὐτὴ ἐρωτικὴν του περιπέτειαν
τὸ Τίνο Καστίλλο, ὅτερο ἀπὸ τὸ φαγητό μας, μέσα σ' ἔνα ἀπὸ τὰ κα-
λύτερα κέντρα τοῦ Ρίο-Γανέιρο.

Τὸ κέντρο ἦσαν γεμάτο ἀπὸ ἐλκτικὸν ἀριστοκρατικὸν κόσμον κ' ἀπὸ
πολλὸ ὁμορφες γυναῖκες. Ἡ τῶς-μὲν τὸν νέον σὺνταξὶν γαμπρό

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

Η ΦΡΙΚΤΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ ΑΛΑΜΑΝΟΥ

ΤΑΝ ἡ Βενετικὴ διοίκηση στὰ Ἐπτάνη-
σα ἄρχισε σιγά-σιγά, στὸ δέκατο ἑβδόμο
αἰῶνα, νὰ χάνῃ τὴν παλαιὰ δυνάμειν της,
μεγάλῃ ἰθὺς καὶ κοινωνικὴ παραλίπια
βασίλευε στὰ γωρικὰ νησιά τοῦ Ἰονίου
πελάγους. Τὸ κακὸ παρὰ τὴν ἐξουσίαν
ἐκείνην ἔχοντες καὶ μὲ τὸ τυραννικὸ σύ-
στημα, μὲ τὸ ὁποῖο κυβερνοῦσαν τὸ λαόν,
ἄλλοι μὲν σὲ καὶ τὸν πόλιν ποὺ θὰ
εἶχε τὸ φάρος νὰ περᾶξῃ ἐναν ἄρχον-
τα, ἢ ν' ἀντιστῇ στὴς ἀξιώσεις του,
δύο παρὰ τὸν καὶ ἂν ἦσαν αὐτὲς. Πολλὴ
συνήθεια, οἱ τοῖμοι αὐτοὶ πληροῦναι τὴν ἀφροσύνην τους μὲ τὴν ἐξουσίαν
αὐτήν. Οἱ περιηγηταὶ ποὺ ἐπισκέφθησαν τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη τὰ Ἐπτάνη-
σα, ἀναφέρουν στὰ βιβλία τους πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰ
κατακρίματα, τὰ ὁποῖα παρακλούθησαν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μά-
τια ἡ πληροφροσύνη ἀπὸ ἀξιώσεων μάρτυρες.

Ἐνα ἀπὸ τὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη τὰ Ἐπτάνη-
σα, εἶπε ἡ τραγωδία τοῦ Ἀλαμάνου, ἀπὸ τὴν ὁ-
ποία ἐκτενέστερ' ὁ Ζακύνθιος ποιητὴς Μαρτίνεγκος ἔνα ὥρατο ποιή-
μα...

Ἡ οικογένεια Ἀλαμάνου ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς παλαιότερες καὶ πλου-
σιότερες τῆς ἑπτανήσιας ἀρχοντίας. Ὁ Πέτρος Ἀλαμάνος, ποὺ
γεννήθηκε τὸ 1612, ἦθελε νὰ μεγαλώσῃ τὴν πατρικὴν περιουσίαν του μὲ
κατὰ ἀδικίαν καὶ τρομοκρατικὰς μὲ τοὺς μαρτύρους του τὸν τόπο. Τὸ
ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ εἶνε μιστὸς στὸ λαόν καὶ νὰ ἔχῃ θανάτους ἐχ-
θρῶν. Ἐνὰς ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κ' ὁ Τρούτας, πλούσιος κ' αὐτὸς κ' ἄλλοι
ἀπὸ ἀρχοντικὴν οικογένειαν. Μὰ δὲ οἱ Ἀλαμάνοι ἦσαν μαχητὲς καὶ
ἀνδρείοι, τόσο ὁ Τρούτας ἦταν ἀγαθὸς καὶ φιλότιμος ἄρχοντας, ὅσο
οἱ ἄλλοι ἄρχοντες ἦσαν βροχόπλητοι καὶ ἀνδρείοι. Οἱ δύο αὐτοὶ ἀρχοντες
ἐβροχόπλητοι ἔχθησαν, ὡστόσο, ὁ Τρούτας, ὁ Τρούτας, ὁ Τρούτας, ὁ Τρούτας,
ἀπὸ τὸν δὲν ἦτο νὰ κάμῃ κακὸ τὸ ἐχ-
θρὸν του. Δὲν εἶχε ὅμως τὰ ἴδια αἰσθητικὰ κ' ὁ ἄ-
λλος Ἀλαμάνος. Κάποτε ὁ Τρούτας δὲν εἶχε προσ-
τάσει μπροστὰ στὸν κόμισ, στὴν κεντρικὴ πλάτεια.
Μὰ ἀπὸ τότε ὁ Ἀλαμάνος δὲν συνέλαβε ἐνὰ ἀπάνθρω-
πο σκεῖνο γιὰ νὰ τιμω

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΔΑ

ΩΜΑΛΕΟΣ, νέος, όραιος και πλούσιος, εύγενής σάν πρόχρησας και δυνατός σάν λοντάρι, ο Δόν Σάντος ήταν το καλύτερο παλληκάρι του τόπου. Είχε το όμορφοτερο όλογο της 'Ανδαλουσίας, το καλύτερο ξυφός του Τολέδο και στο ενεργητικό του τόσες νεαφώρες μονομαχίες, όσες κανένας άλλος Ισπανός της εποχής του. Είχε ακόμα κι ένα κομμάτι τιμό ξύλο. Και μόνο ένα πράγμα του έλειπε του Δόν Σάντος. Ένα πράγμα που θα συνέλιγνε τον εύγλωττο του, που θα τούδινε τη δύναμη να κατακτήσει όλο τον κόσμο: Η αγάπη, ή όραση φιλένάδα.

Μάταια ή όμορφοτερες και πλουσιότερες κυρίες και δεσποινίδες των δύο Καστίλιων, της Καταλονίας, των 'Αστουριών και της 'Ανδαλουσίας, της Ναβάρρας και της 'Αραγωνίας στέναζαν γι' αυτόν... Καμιά δεν μπόρεσε να κάνει την καρδιά του Δόν Σάντος να χτυπήσει! Κι όμως αυτός έβρισκε απ' την επιθυμία ποίκαλε την καρδιά του. Ένοιωσε την ανάγκη ν' αγαπήσει!

Μια τογγάνα που διάβαζε κάποτε τη μοίρα του Δόν Σάντος μέσα στην παλάμη του, του είπε:

—Θα αγαπήσεις την πιο όμορφη γυναίκα του κόσμου!

Έτσιχε λοιπόν ο Δόν Σάντος, έτρεχε καθάλαρος από βασίλειο σε βασίλειο κι' από χώρα σε χώρα, ζητώντας τον άφαστο έρωτα.

Ένα βράδυ ο Δόν Σάντος φιλοξενήθηκε στον πύργο του Βελασκό, στην 'Αστούρια. Στόν πύργο είχαν γιοτή. Θα έδιναν στον τίτλο του Ισπανό στο γυό του πυργοδοστού, τον 'Ιντάλγκα.

Υποδεχτήκανε τον Δόν Σάντο καθώς άρμόζει σ' έναν Ισπανό και του δώσανε τιμητική θέα στον μικρό ναό του πύργου, κατά την τελετή της στέφειας.

Έκει, μέσα στο ναό, ο Δόν Σάντος, στο φώς χιλιάδων κεριών, είδε με τα μάτια του, ολοσδιόλου ανέλιστα, εκείνο που ή καρδιά του λαχταρούσε τόσο καιρό... Πάνω στο βωμό ήταν τοποθετημένη ή εικόνα μιας άγιας πιο όμορφης κι' απ' την Παναγία του Ντά Βίντο.

«Βέβαια, σκέφθηκε ο Δόν Σάντος, κάποια γυναίκα θα χρησιμοποίησε για μοντέλο στον καλλιτέχνη που έφτιαξε την Παναγία αυτή. Έ, λοιπόν, αυτή τη γυναίκα πρέπει με κάθε θυσία να τη βρω και να την κάνω να μ' αγαπήσει!».

Μόλις τελείωσε ή τελετή, πλησίασε τον παπά που εύλογοίσε την πανοπλία του νέου Ισπανό, και τον ρώτησε, με τρόπο, αν ήξερε ποια ήταν και σε ποιά χώρα κατοικούσε ή γυναίκα εκείνη που πόταρε στον καλλιτέχνη που ζωγράφιζε τη Θεοτόκα.

Ο παπάς του έδωσε πρόθυμα όλες τις πληροφορίες, που χρειαζόταν, κι' ο Δόν Σάντος έφυγε αυτή την ίδια νύχτα από τον πύργο.

Απ' τα φαράγγια της 'Αστούριας έφτασε με τ' αλόγο του στις πεδιάδες της Φλαμανδίας. Κάπου εκεί ζούσε ο ζωγράφος που έκανε την υπέροχη εικόνα της άγιας, με την παράξενη όμορφη.

Ρωτώντας πάντα ο Δόν Σάντος, έφτασε στο σπίτι του ζωγράφου. Χτύπησε και του άνοιξε μια νέα κόρη, που ή όμορφη της ήταν εκθαμβωτική.

«Ω! Αυτή είναι το μοντέλο της εικόνας!...», σκέφθηκε ο Δόν Σάντος.

—Τι ζητάς, ξένη; ρώτησε ή κόρη με την άγγελική φωνή της.

—Πώς σε λένε, νέα μου;

—Τουόδα, με λένε... 'Αλλά τι ζητάς;

—Τον πατέρα σου, όραία Τουόδα, απάντησε ο Δόν Σάντος, κυτώντας την κατάματα.

Ένας σεβάσιμος γέρος, ο πατέρας της νέας, κατέβηκε και υποδέχτηκε τον ξένο.

Ο Δόν Σάντος, χωρίς πολλές περιστροφές, του είπε άμεσως τι γύρισε:

—Είμαι ο Ισπανός Δόν Σάντος από την Καταλονία και ζητώ να μου δώσεις την κόρη σου γυναίκα.

—Πολύ άργα ήρθες, του άπορώθηκε ο γέρος. 'Η κόρη μου αγαπά τον καλύτερο από τους μαθητές μου, τον Γεράρδο, στον οποίο και ύποσέθηκα ότι θα την δώσω γυναίκα.

Μάταια ο Δόν Σάντος προσπάθησε να μεταπείσει τον γέρο-ζωγράφο. Αυτός είχε δεθεί με τον όλογο ποτόδωσε. Κι' έξ' άλλου, ή κόρη του αγαπούσε τον Γεράρδο.

Έτσι, ο Δόν Σάντος έφυγε σκυφτός και λυπημένος απ' το σπίτι του ζωγράφου. Δεν είχε προχωρήσει όμως και πολλά βήματα, όταν είδε να έρχεται κατεπάνω του ένας νέος. Σάν από έντοικο, ο Δόν Σάντος άναγνώρισε άμέσως τον νέο αυτόν. Ήταν ο Γεράρδος.

ΤΟΥ Β. ΜΠΛΑΣΚΟ-ΙΜΠΑΝΙΕΘ

Έσφιξε άμέσως δυνατά τη λαβή του ξύφους του και πήρε την προκλητική στάση του μονομάχου. 'Αλλά, δυστυχώς, ο Γεράρδος ήταν άπολος...

Τότε ο Δόν Σάντος πήγε κοντά του και άρπάζοντάς τον από το ώμο, του είπε:

—'Ακουσε, φίλε μου, όμολόγησε ότι δεν αγαπάς με την καρδιά σου την Τουόδα!

Ο νέος καλλιτέχνης τά είχε χαμένα.

Κι' ο Ισπανός έξακολούθησε με την ίδια ταραχή, με την ίδια τρυμύδα του πάθους στη φωνή του:

—Είμαι βέβαιος ότι δεν την αγαπάς την Τουόδα. Γιατί, αν την αγαπούσες πραγματικά, θα σου έλεγε ή καρδιά σου ότι κι εγώ την αγαπώ. Έγώ σε κατάλαβα άμέσως. Έγώ έσ' δεν μ' άνεγνωρισε. Απ' το φανερόν ότι δεν αγαπάς την Τουόδα... Αλλά, παραδόξως, η σε μένα, που δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτήν. Θέλεις να γινής βασιλος στην Καστίλγια; Θέλεις να σου δώσω την βασιονίδα μου με τόσους πύργους; 'Αν δεν σου δώσει αυτή μου ή παρανόηση, θα σου δώσω και μια πόλη ακόμα. Σου δίνω ότι έχω και δεν έχω, άρσει μόνο να φήγης άμέσως και να μ' ή μπις πειρά σ' αυτό το σπίτι...

Έτσι, ο Δόν Σάντος χάραξε στο φτωχό ζωγράφο όλες τις γαίες, όλα του τα τιμάρια, τους εύσις πύργους του δουκάτου στέματος του και, ήτοι, όλο ό,τι είχε, κι' ο ζωγράφος δέχτηκε να άσπασή την Τουόδα.

Κάτω από τους θόλους του γειτονικού κρασολοχείου, ο Ισπανός με τη φλογερή αγάπη και ο έπιλοκος έραστής υπήγαγαν, με τα άμα τους, το συμφωνητικό τους. Ο ζωγράφος άφίστησε να φέρη άμέσως με το αλόγο του Δόν Σάντος. Κι' ο Δόν Σάντος, γεμάτος χαρά για την επιτυχία του, έσαναπήγε στο σπίτι του γέρου ζωγράφου.

—'Ακουσε, του είπε μόλις μπήκε μέσα. 'Η Τουόδα είναι δική μου! Διαβάσεις το έγγραφο αυτό. Ο Γεράρδος έφυγε. Άσπασή την Τουόδα.

Μόλις ή Τουόδα άκουσε αυτά τα λόγια, είπε στον ξένο:

—Καταλαβαίνω πως μ' αγαπάς, Ισπανό Δόν Σάντο, αλλά εγώ δεν σ' αγαπώ...

—Αλλά... Δεν μπορώ ν' άσπασή σου δύο φορές.

—Όραία Τουόδα, θα μ' αγαπήσεις! σώνει-ό Δόν Σάντος, κι' έπιασε τρέμοντας τη νέα από το χέρι.

Έκείνη όμως τινάχτηκε απ' το και του τρώσε έξαγριμένη:

«Ω! Δεν σ' αγαπώ, Ισπανό Δόν Σάντο. Σε μισώ... Σε μισώ βαθιά! 'Ακούς... 'Ηρδεις άρπάζοντάς με να σκοτώσεις την επιθυμία μου, και δίνοντάς μου... Πού είναι ο άραστονισμός σου;»

Μου; Τι τον έκανε; Με τα χρηματά σου διέφραδες εκείνη και τώρα με τα χρηματά θέλεις ν' άγοράσεις κι' έμένα...

Λέγοντας τα λόγια αυτά, ή νέα σκέτασε το πρόσωπό της με τη χέρι της κι' αναλύθηκε σε άτελειωτα άναυδιστή.

Τότε ο Ισπανός Δόν Σάντος γονάτισε μπροστά της.

—Σ' αγαπώ, Τουόδα, είπα με χείλη κάταρχα από συγκίνηση. Σ' αγαπώ τρελλά... Για σένα θυσιάσα όλη την περιουσία μου... Για σένα και τη ζωή μου να θυσιάσω, αν θέλεις. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς σεένα, Τουόδα!... Χρόνια σε ζητούσα, αγάπη μου, γυρίζοντας τον κόσμο. Σ' έβλεπα στο όνειρό μου. Και να που σε βρήκα, τέλος, λυτρευτή μου...

Η Τουόδα σήκωσε το κεφάλι της και με σταθερή κι' άργη φωνή είπε:

—Φύγε, φύγε! δυστυχισμένε!... Πήγαν να βής τη λημονιά. Μην περιμένεις τίποτα πειρά από μένα. Έγώ είμαι πενιμένη πειρά για όλο τον κόσμο...

Ο Δόν Σάντος σπρώχθηκε άπάνω τεντώνοντας το ροχαλέο κορμί του. Τράβηξε το σπαθί του και άκουμπώντας το στή γονάτα του, το έσπασε.

—Δεν είμαι άξιος να φορώ αυτό το σπαθί, άφού δεν έχω το ήθος να το μπιξώ στα σπλάχνα μου!...

Ύστερα βγήκε σκυφτός και λυπημένος απ' το σπίτι του ζωγράφου.

Πήρε άργα-άργα τον δρόμο, βαδίζοντας μέσα στον άέρα τον ήλιο, ενώ ή δύση έρχοι τις τελευταίες της ματωμένες άναυδίες κι' έτεφετε θλιβερό και πένθιμο το βράδυ...

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΣΤΗ ΡΟΣΣΙΑ

Η χωρική της Ρωσίας πιστεύουν πολύ στα φάντασματα και βεβαιώνουν ότι κάθε τόσο βλέπουν τη νύχτα φοβερά στοιχεία και άπαίσους βροχιλάκες.

Πολλές φορές έτυχε να φιλοξενηθούμε από Ρώσους χωρικούς, οι όποιοι μ'άς διηγήθηκαν τρομερές ιστορίες φαντασμάτων.

—Σας βεβαίω, μ'άς είπα κάποτε ένας μου ξυφός, ότι υπάρχουν πραγματικά οι βροχιλάκες κι' ότι δεν είναι πλάσματα της φαντασίας μας. Μια νύχτα παραφύλαγα με πέντε συγχωριανούς μου σ' ένα καλλιεργημένο χωράφι. Έξαφνα άκούσαμε ένα παράξενο γέλιο, το όποιο φαινόταν σαν να έρχόταν από μακριά και σαν να πλησίαζε δίπλα.

Ήταν ένα γέλιο φοβερό, σατανικό, πού μ'άς έκανε να ριγίσουμε σύγχωριοι. 'Αμέσως κατόπι είδαμε να ήρξη μέσα στο χωράφι ένας πλώριος μαύρος άνθρωπος. Ήταν ένας άσπρος! (όπως ρωσικά σημαίνει βροχιλάκας). Διευκρίνθηκε πως το μέρος που ήσαν τα άλογα κι' άρχισε να τα κυνηγάει, χρεμίζοντας κι' αυτός σαν άλογο. Τα ζώα προσηγμένα, έτρεχαν σαν άλογα. Σημειώστε, ότι από μ'ας τους έξη, μόνο οι τέσσερες έβλεπαν στην άρχή άσπρος. Οι άλλοι δύο έβλεπαν μόνο τ' άλογα να τρέχουν σαν άμασμένα, χωρίς να διακρίνουν τον άσπρος που τα κυνηγούσε. Οι δύο άσπροι συγχωριανοί μας μ'άς είρωνενόντουσαν μάλιστα στην άρχή και μ'άς έλεγαν πως τρελλαθήκαμε. Έξαφνα όμως άκου κι' αυτόν τον μαύρο άνθρωπο. Και τότε όλοι μαζί κάναμε σωστή το σημείο του σπαιρού και προσευχθήκαμε νοερά, τρέμοντας από τον φόβο μας. Γιατί δεν πρέπει ποτέ να μιλήσει κανείς όταν ιδεί έναν άσπρος. Άλλωστε από το φόβο, κόβεται εκείνη τη στιγμή ή μυαλά του ανθρώπου.

...Τα φοβερά φάντασμα άφού κυνήγησε επί άρκετη ώρα τ' άλογα μέσα στο χωράφι, έστρεψε τ' άπόφρασε να φύγουν έξω στην πόλη.

...Μόλις έφτασε το πρωί, βγήκαμε ν' άναζητήσουμε τα ζώα. Τα ήρξαμε το ένα έδω και το άλλο εκεί, κατακουρασμένα και φοβερά άρρωστα. Και δεν ήξεραν να κανένα τρόπο να ξαναγυρίσουν πίσω στο χωράφι. Έτσι άναγνώρισαν πως τα πάμε σ' ένα έδα μέρος.

...Στο χωράφι και στην πόλη άνάμεσα στα πατήματα των άλόγων, είδαμε και τα ίχνη των πλώριων κακαλάριων πουών της βροχιλάκας.

Ο χωρικός, ο όποιος μ'άς διηγούσε την παραπάνω ιστορία, ήταν πολύ τίμιος και λογικός κι' έπιασε στην άνάμνηση του φοβερού βροχιλάκα. Δεν φαινόταν έλαλή να λήη ψέματά.

Την ίδια αυτή ιστορία μ'άς έπαιξέλε και ένας άλλος Ρώσος χωρικός, ο όποιος ήταν μαζί με τον πρώτο εκείνη τη νύχτα στο χωράφι.

—Τι να σ'άς πώ, μ'άς διηγήθηκε. Μου φαίνεται, ότι ο άσπρος που έβλεπε εκείνη τη νύχτα, ήταν ο βροχιλάκας που άδελφός του ίδιου χωραφιού άπου δουλεύαμε.

...Ο κύριος του χωραφιού αυτού είχε έναν μικρότερό του άσπρος, τον όποιο άδίκησε, παίγοντας με δόλιο τρόπο, αυτός μονάχα, έπαιζον την περιουσία που κληρονόμησαν απ' τον πατέρα τους.

Έκείνη άυτή, ο άδικημένος άδελφός αυτοκτόνησε μια νύχτα απ' την έλπίδα του.

...Δεν είναι λοιπόν καθόλου παράξενο αν βροχιλάκασε και ζητήσει την έλπίδα. Γιατί ούτε οι άνθρωποι, ούτε τα ζώα θέλουν πειρά να έλπίσουν στο στοιχειωμένο εκείνο χωράφι.

Έτσι από τους βροχιλάκες με μορφήν ανθρώπου, οι Ρώσοι χωρικοί πιστεύουν, ότι υπάρχουν και βροχιλάκες ζώων: σκύλων, άγριων, κλπ.

—Όπως βροχιλάκασε, λένε, ένας άδικοσκοτωμένος άνθρωπος, έτσι βροχιλάκασε κι' ένα ζώο που έχει πολυδασυνιστεί στη ζωή.

Οι Ρώσοι χωρικοί πιστεύουν ακόμα και σε διάφορα πνεύματα, τα κακά, π.χ., τα πνεύματα δηλαδή του τζανού, στα έλεις, τα πνεύματα που δάσους και στα έβροτάνο, πνεύματα των νεράν. Πιάνουν ακόμα στα μάγια στις διάφορες μάγισσες και στους μάγους.

...Η άπιστος θεωρία των Μπολσεβίκων, δεν μπόρεσαν να ξεριζώσουν από την αγκυά του Ρωσικού λαού τις προλήψεις και δεισι-

δαμονίες του αιώτος.

—Ο Θεός να σ'άς φυλάη από τους έβροτάνο! μ'άς είπα ένα βράδυ μια μεσόκοπη χωρική Ρωσίδα, ή όποια μ'άς φιλοξένησε στην έστια (καλύβα) της. Τα στοιχεία των νεράν είναι τα χειρότερα, κύριοι μου. Σκοτώνουν τους ανθρώπους που συναντούν στις όχθες των ποταμών. Γι' αυτό πρέπει, μόλις άντικρύσει κανείς ένα έβροτάνο, να φύγη, όσο μπορεί πιο γρήγορα και πιο μακριά. 'Α, δεν φαντάζεστε πως λάμπουν αυτά τα στοιχεία! Ένα βράδυ περπατούσα στην όχθη ενός ποταμού. Κι' έξαφνα είδα ένα μεγάλο φωτεινό σχήμα να προχωρή, με μεγάλη γρηγοράδα, άπάνω στο νερό. Άπομακρύνθηκα τότε από εκεί όσο μπορούσα πιο γρήγορα, χωρίς να τολμήσω να γυρίσω και να ιδώ πίσω μου.

Σε πολλά χωριά της Ρωσίας πιστεύουν ακόμα και σ'έναν. Διάβολο! Τον έπικαλούντα μάλιστα τα κορίτσια, για να τους φανερώση τα μεσάνυχτα μέσα σ' ένα καθρέφτη των άνδρα που είναι γραστί τους να πάουν.

Η πίστις των Σλαόν χωρικών στο υπερφυσικό και στο μυστηριώδες, είναι τόσο βαθιά και τόσο μεγάλη, όστε πολλές φορές νομίζουν, ότι βλέπουν πραγματικά, ότι φαντάζονται.

Κι' όμως... Πώς να ξεηγήσουμε κάτι τρομακτικό που είδαμε έμεις οι ίδιοι με τα μάτια μας, κάποια χειμωνιάτικη νύχτα σε μια άπτορνη χιονοκονεμένη ρωσική στέππα;

Ταξιδεύαμε μ' ένα έλαφρο, σπυρμένο από άλογα. Είμαστε τρεις φίλοι κι' ο άδηγός του έλαφρού Ρώσος χωριάς.

Έξαφνα μ'άς φάνηκε πως άκούσαμε άφρα ούρηλάσματα και φο-θθήκαμε μήπως ήσαν λύκοι. 'Αλλά καμιά σιά δεν φαινόταν στην κατάλευκη στέππα. Τα ούρηλάσματα όμως άκουγόντουσαν έλο και πιο δυνατά και πιο κοντά μας. Κι' έξαφνα είδαμε να προχωρή, προς το μέρος μας ένας έμυλος άνθρωπος. Δεν μπορούσαμε να ξεηγήσουμε τί ζητούσαν εκείνη την ώρα άνθρωποι περλ μέσα στην χιονοκονεμένη έστια. Σε λίγο διακρίναμε τους άνθρώπους αυτούς καλύτερα. Ήσαν τέσσερες άνδρες γυμνοί με έξοικονομένα κρέατα. Προχωρούσαν ούρηλάοντας προς το έλαφρό μας και τ' άλογα μας σπαιρτήσαν ά-μέσως, χρεμίζοντας φοβε-μένα.

Μήλυσαν στους παράδοξους αυτούς ανθρώπους με τις σπαιρημένες σάρες, κι' έμ'άς άπάνησαν. Έξακολούθησαν μάλιστα να ούρηλούν. Ο άδηγός του έλαφρού τότε έκανε τον σπαιρό του και χτυπώντας δυνατά με το μαστίγιο τ' άλογα, τά άνάγκασε να προχωρήσουν έμπρός.

Έμεις, όστόσο διατάξαμε τον άδηγό να σταματήσει για μια στιγμή να ιδούμε τί θ' άπογινόταν. 'Αλλ' εκείνος, σαν να μην άκουσε τα λόγια μας, έξακολούθησε να χτυπά τ' ά-λόγα για να τρέξουν ακόμα πιο γρήγορα. Γυρίζαμε τότε και κυττάζαμε πίσω μας. Οι τέσσερες άν-θρώποι είχαν έξαφανισθεί.

Και δεν μπορούσαμε πειρά να καταλάβουμε αν είχαμε όντως η αν είχαμε τρελλί.

Όταν φτάσαμε στο τέμα του ταξιδιού μας, ο άδηγός του έλαφρού μ'άς είπε:

—Τους είδα κι' εγώ τους τέσσερες εκείνους ανθρώπους. Τους έχω ιδεί κι' άλλη φορά και ξέρω τι είναι και ποιοι είναι... Ήνε τα φαντάσματα τεσσάρων ταξιδιωτών που τους άπάραιαν οι λύκοι μια νύχτα σ' εκείνο το μέρος που τους συναντήσαμε. Και παρουνάζονται από τότε συχνά στους ταξιδιώτες που περνούν απ' εκεί. Ζητούν να σταματήσουν να έλαφρο, ούρηλάοντας άφρα. Ποτέ τότε να ζην το θάρρος κανείς να περάση με το έλαφρο άνάμεσά τους. Έτσι έξαφανίζονται άμέσως, καθώς είδατε με τα ίδια σας τα μάτια.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Το μεθύσι άνακαλύπτει τον χαρακτήρα του ανθρώπου.

Πλάτων

Όρατος είναι ο θείαμβος της πλαστικότητας του σώματος, μα πιο άρσος ακόμα είναι ο θείαμβος της ψυχής και του πνεύματος.

Τσοκράτης

Δεν υπάρχει τραγικότερο πράγμα για σοφό άνδρα, από το ν' άποκτήση φίλο ήλιθιο.

Στοβατος

Η μετροπροσένη είναι μεγίστη άρετή, γιατί κάνει το πνεύμα πρόθυμο και την καρδιά πιστή στην αλήθεια.

Ούγκω.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΘΩΜΑΣ

Ήταν αδύνατον να το πιστέψει ο ενδοξότατος Κώστας Τηγανήτας, έπαισιος των ευδώνων, ότι η ροδοπάραιος και σάν φρέσκο μήλο στρογγυλή και δροσερή Μαρούλια, της ζωής του ο σκοπός, και της ψυχής του το πλήρωμα κι' η χαρά, τον άπατούσε, φεύγοντας τη νύχτα κρυφά από το σπίτι του πατέρα της και πηγαίνοντας σ' ένα κήλασμα, όπου την περίμενε ο κ. Σπαρτόγιαννος, γραμματέας της Κοινότητος, ψάχτης άριστερός στην εκκλησία και δάσκαλος στο χωριό τριτοβάθμιο.

"Ολη άνθη, όλη φώς!..."

Και έβαλε μιν μιά μέρα ως φρουράν εκεί παρά το κρείσσον τόν υποδεκανέα Μητρούλια, με τη ρητή και αυστηρή διαταγή, όπως παραμονεύει και άποκαλύψει επί τιτένεται, αλλά ο Μητρούλιας είχε ένα σπουδαίο έλλειπμα. Ήταν ύπναρος και έτσι τόν πήρε ο ύπνος και δεν ήρθε μεξέρι, δεν έννοιωσε δηλαδή τί γίνεται.

Κατόπιν αυτού άπεφάσισε να πάει και να κρυφτεί ο ίδιος ο Τηγανήτας, σ' έναν χαλασμένο σταύλο. Κατά τις πληροφορίες, η Μαρούλια έδωκε την νύχτα, με τα νυχτικά της, και δροσερή σάν μαρούλι πλημένο και καθαρισμένο, —όχι Θεέ μου, μπορεί κανείς να τρελλαθεί και άν την φανταστεί μονάχα!— πλησίως και χτυπούσε με στεροβάκια συνθηματικά, στο χαμηλό παράθυρο του δασκάλου, γραφώς, ψάλλον και ευτυχισμένου έραστου.

Και τότε πηδούσε αυτός από το παράθυρο, σάν αγριόγατος, και έτρεχε κοντά της, σιωπητός, ως δόλιος Ίουδας. Μυστήριον τους σκέλαζε ως δάγια του παληού καρπού, και όχι, Θεέ μου, τί γίνεται πειά στο χήλασμα μέσα στη σιωπή, στο σκοτάδι και στην άρρωστημένη της νύχτας σιγαλιά!...

Στην άρχή ο έπαισιος Τηγανήτας δεν τό πίστευε. —'Αδύνατον! Έλεγε και ξανάλεγε. —Και όμως την είδαν άνθρωποι με τα μάτια τους! τόν πληροφορούσαν.

—'Αν γυρίσουν γυροβουλιά τα άστρα, τότε θα τόν πιστέψουν κι' γω! άπαντούσε. Και δεν έγύρισαν μιν γυροβουλιά τα άστρα, έγύρισαν όμως η φωνή του φρεσιού του, όταν ένα μοσχομυρισμένο δειλινό είδε τη Μαρούλια να πετάει ένα γαρύφαλο, κρυφά και δειλά, από το παράθυρο στον κ. Σπαρτόγιαννο.

—'Αλλά και πάλιν, μετά έδωμον σκέψιν, δεν θέλησε να τό πιστέψει. —Θά ήταν τυχαίον! είπε. Ίάν δεν θέσουν τόν δάκτυλόν μου εις τόν τύπον τόν ήλουν, δεν θα πιστέψω!...

—'Αλλά δεν τό πίστεψε ούτε όταν άκουσε μιά ημέρα τόν Σπαρτόγιαννο να περνάει κάτω από τόν μάγον και άνοιγον καρδιές, όταν άνοιγε, και κλεινον Παραδείσους, όταν έκλεινε, παράθυρό της και να τραγουδά:

Τί θέλεις τό τριαντάφυλλο, τριαντάφυλλο έχεις μάγουλο, και τό γαρύφαλο, και τό γαρύφαλο, χειλίκι.

—'Ήταν ο άπιστος Θωμάς, της... άπιστίας!

*** Έρωτευμένη έξουσία και δημόσιος άσφάλεια έρωτευμένη, διά τα κακοποιά στοιχεία τών χωριών, εινε ότι η άπουσία γάτων και γαλόν δια τούς ποντικούς στο σπίτι.

Χορεύουν τότε οι ποντικοί, αλλά και οι κακοποιοί χοροπηδούν! Κάτι τέτοιο και χειρότερο άρχισε να γίνεται και στο χωριό. Σήμερον τού ένός και αύριον τού άλλου, ή κόττες, ή πάπες, οι γάλοι και ή χήνες, άρχισαν να κάνουν... φτερά!

—Μαρέ άμιν! —Ζουλάτα τα τρώει ή αλεπού! Και κλειδωναν και μαγνολώναν τις πόρτες, αλλά τό πρωί ή πόρτες ήταν άνοιχτές και ή κόττες άρπαγμένες. 'Ο κόσμος

—'Ίάν δεν θέσουν τόν δάκτυλόν μου εις τόν τύπον τόν ήλουν!...

άρχισε να φωνάζει και να διαμαρτύρεται, αλλά ο έπί κεφαλής της άσφαλείας, έπαισιος Τηγανήτας, τους έλεγε άτάχατος:

—'Η άσφάλεια τηρείται κι' αὐτοδυνάμεις! —Δηλαδή;

—Δηλαδή άγρυπνήσου κι σεις, λιγάκι, παρά τα κούνητά σας! Τι να σας κάνει κι' ή στρατιωτική άστυνομία; Οι άνδρες εινε τρεις κι τα κούνητά σας ικανόν τριάντα δυο! Δεν θα γίνη 'Αργους πολυάριθμους ή 'Ασφάλεια.

Και έγυρε ευχαριστημένος, δύτερα από την πονηρή και διπλωματική του αυτή σύσταση, γιατί έτσι θα άγρυπνούσαν και της Μαρούλιας οι γονείς και θα παραφυλάγαν και θα πιάνανε ετοιμ θρασύν λείκονιν Σπαρτόγιαννον, τόν εδωκυδένοντα τού χωριού την ή δική.

Ουδέποτε ίσως στα χρονικά, κλεφτοκοττάδες σε πόλεις ή χωριά, έγιναν τόσον συμπεθείς από την... άστυνομία. —Ού θως τους έστειλε!...

Παρά όλα όμως ταύτα, ή πληροφορία έφταναν, ή μιά πάνω στην άλλη, διασφαιστές στον έπαισιον:

—'Ο Σπαρτόγιαννος πηδαίε τό παράθυρό του και τόν τούχο της Μαρούλιας ταχυώτερα!...

Συγχρόνως και ή καταγγελίες ήταν δυο! 'Ο κ. Σπαρτόγιαννος ρεστές:

—Κοντεύει κόττα για κόττα να μη μείνει στο κοτέτα τού Μαρούλια, τού πατέρα της Μαρούλιας! Κι' ο έπαισιος βλέποντας πειά ότι ή καυτοδύναμος άσφάλεια από τόν κοτό των κοτοκοττάδων σταματάει, ούτε τη Μαρούλια σώνει και έρωτα άνοιγον, άποφάσισε να έπεμψή πλέον μοναχός του.

Και μόλις νύχτωσε και κοιμήθηκε τό χωριό, μέσα στη σιωπή και τη γαλήνη του, σάν έκλεισε και τό τελευταίο του παράθυρο και έδωσε και τό στεγνό λυχνάρι, ο Κώστας ο Τηγανήτας, μεταμφιεσμένος με τα ρούχα της σπατονοικοκυράς του, για να μη τόν γνωρίσουν, έγλιστρηση κοντά στο σπίτι της Μαρούλιας, άκολουθώντας τό δρόμο τών έρωτευμένων, έπήδησε τό φράχτη τού σπιτιού της λατρεντής του και έμπεξε μέσα στο κρείσσον.

Τη στιγμή όμως όπου ήρθε στην πόρτα σιωπηλά για να κρυφτεί και να παραφυλάξει, τέσσερα χέρια πέσανε άπάνω του και μια γυνή φωνή άκούστηκε:

—'Ελά τέλους, τόν πάσαμε! Ήταν ο πατέρας της Μαρούλιας και ο θεός της, οι όποιοι είχαν άκολουθήσει τη συμβουλή τού Τηγανήτα και παραφυλάγαν για να πιάσουν τόν κλεφτή τών πονηριών.

—Μαρούλια, άναψε τό φως και φέρο το δούλο τού μοιτρού που κόττα για κόττα δεν μιν άρρα... φωνάζαν.

Και κατέφθασε ή Μαρούλια καταπλημμυρισμένη από φως, ως Θεός της 'Αναστάσεως, με τό πονηρισμό, καθώς σκόνηκε από τόν ύπνο της και μ' όλες τις κροστιές τού σώματός της στρογγυλότητες, λευκές σάν τό φως και ρόδιες από της νύχτας τήν ψυχρότητα.

—Θεέ μου τί τήνε φυλάς τη γή και δεν τη κάνεις σκόνη!... Θαμώθηκε ο Τηγανήτας σάν την ελδε ήμίγμνη και φρενική, σάν δειρο και σάν θεοπέμπτον, να καταβαίνει από ψηλά, από την ξύλινη τή σκάλα, με τις περιπλοκάδες, τις κληματαριές και τα γαρύφαλα, όλη άνθη, όλη φώς!...

Κι' αύτός;... Αυτός χαντακομένος εις τα τάρταρα της κατωχίνης, κρατούμενος ως κοινός και πρόστιχος κλεφτοκοττάς, επ' αυτοφώρ μάλιστα συληφθείς από έκείνον που για πεθερό του έρχότανε!...

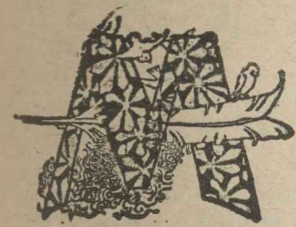
Θεέ μου, συνέβη άλλοτε τίποτε τέτοιο στη γή!... Αὐτός χαντακομένος εις τα τάρταρα της κατωχίνης, κρατούμενος ως κοινός και πρόστιχος κλεφτοκοττάς, επ' αυτοφώρ μάλιστα συληφθείς από έκείνον που για πεθερό του έρχότανε!...

—Τί εινε αυτά, έπαισιος άνθρωπος; έσύ!... Και δεν μιν έζητούσε δος κόττες ήθελες να σου τις δώσουμε! τού είπε ο πατέρας της Μαρούλιας.

Μα δεν ήθελε κόττες ο φτωχός, αλλά τη λαχταριστή, και δροσερή, και Μεταμφιεσμένος με τα ρούχα της σπατονοικοκυράς του

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

ΙΑ φορά ζούσαν σ' ένα χωριό δυο πολύ αγαπημένοι κοιμητάροι, που ο ένας ήτανε παπάζ κι' ο άλλος λαϊκός. 'Ο λαϊκός είχε μεγάλη οικογένεια, πολλά παιδιά και λίγα έσοδα και γι' αυτό παρακάλεσε μιά μέρα τόν κοιμητάρο του τόν παπά, που ήταν άληρος, να πάρη ένα από τα παιδιά του για υπηρέτη, έστω και για τό ψωμί μονάχα.

—Μετά χαρής, εύλογημένο μου, άπάντησε ο παπάζ. Φέρε μου τό πρώτο σου παιδί, που εινε λιγάκι ξεβγαλμένο και μπορεί να μού κάνει δουλειές, κι' εγώ θα τ'έχω σάν παιδί μου. 'Αν έχει μάλιστα μυαλό, θα τό μάθω και γράμματα, θα τό κάνω άναγνώστη και... που ξέρεις; — κομμάτι μέρα μπορεί να τ' άφηση και στο πόδι μου.

Ο φτωχός ο χωρικός άκουσε με πολλή άνακούφιση την άπόφαση αυτή τού παπά και δεν ήξερε πώς να τόν ευχαριστήσει. Έκείνες τις ημέρες όμως είχε έρθει στο χωριό από τη μακρινή πόλη όπου ζούσε, χρόνια τώρα, καλά άποκαταστημένος, ο άδελφός τού χωρικού. Είχε πονέσει τούς δικούς του και ήρθε να τους δει. Σάν είδε και κοντά τη φτώχεια τού οικογενειακού άδελφού του, τού άγόρασε ένα άπτελο και μερικά χωράκια για να τόν άνακουφίση με τό εισόδημά τους και τού ύποσχέθηκε να πάρη στην πόλη μαζί του τό μεγαλύτερο άνήνιου, να τό μάθη γράμματα και να τό βάλη σε δουλειά.

Ο οικογενειακός όμως βρόθηκε σε πολύ δύσκολη θέση, γιατί φοβόταν μήπως αυτό κακοφαινόταν στον κοιμητάρο του τόν παπά. Ο παπάζ όμως, όταν άκουσε τό νέο αυτό σχέδιο, έκανε πώς δεν τόν έννοιωσε κι' έτσι τό παιδί πήγε με τόν μεγαλύτερο τού στην πόλη. 'Υστερα από πέντε χρόνια, τό παιδί γύρισε στο χωριό του να ιδη τούς γονείς του και τ' άλλα τού τ' άδελφία, για λίγες μέρες. Ήταν

να σπορά πράγματα και θαύματα που είχε μάθει στο σχολείο του στην πόλη.

Ο πατέρας του τότε σκέφτηκε να τό αφή στον κοιμητάρο του τό παπά, να τό ιδη κι' εκείνος και νά τό εξετάση αν έμαθε πολλά γράμματα.

Ο παπάζ τούς καλωσόηκε και σάν άκουσε την έπιθυμία τού κοιμητάρου, άρχισε να εξετάση και να ρωτά τό παιδί:

—'Εμαθες λοιπόν πολλά γράμματα στην πόλη, ή... —'Εμαθα κάμποσα, δέσποτά μου. —Για πές μας, άλήθεια, τη γάμα πώς τη λένε;

—Γαλή, άπάντησε τό παιδί. —Πρώτη!... Γαλή λένε τόν κορμό γάλο. 'Εγώ σε ρώτησα πώς λέτε τη γάτα βαθεία ελληνικά. —Μα, γαλή τη λέγαν οι άρχαίοι 'Ελληνες, δέσποτα, διαμαρτυρήθηκε τό παιδί.

—Κι' όμως η γάτα λέγεται ελληνικά γ ο ρ α τ σ ο υ ν ι σ τ ρ α, παιδί μου, έπειδή γρατσουνάει... Κατάλαβες;... 'Αλλά δεν περτά!... Μπορεί να μη θυμόσουν. Ξέρεις, τούλάχιστον, να μιν πής τη φωνή πώς τη λένε;

—'Η φωνή λέγεται... πω, δέσποτα. —Πάω άνοσιές μιν λές!... Σχεμάς ότι η φωνή λέγεται χαρά; Δεν είδες, όταν είσαι κρυμμένος και ξεσταίνεις στη φωτιά, τί πωπά πού νοιάζει;... 'Αι! τό σπύτι πώς τό λένε;

—Τό σπύτι; Οκία! —'Ο παπάζ έμπεξε τα γέλια: —Οκία; Τί θα πη οκία, παιδί μου;... Τό σπύτι λοιπόν, για να εί μάθω εγώ, λέγεται ά ν ά π α ψ ι, έπειδή σ' αυτό ο άνθρωπος άποκαταβόσει τώρα να κρύψη τού σώματός της τής γυμνότητας, με κάποια παροχή, που την έκανε πού έπιθυμητή και πού λαχταριστή ακόμα...

—Ντροπή σου, κω! έπαισιος άνθρωπος, έσύ!... Τι να πη; —'Η καυτοδύναμος άσφάλεια ήταν ο λάκκος, τόν όποιο για τόν άλλον έκαθε και έπαισαν ο ίδιος!... Ήταν ο Θωμάς, που θέλησε να θέσει τόν δάκτυλό του στον τύπον ήλουν!...

Και τώρα, πώς από κει μέσα θα τόν έσωξ; —'Όχι βέβαια ο Σπαρτόγιαννος, ο όποιος πηδούσε κάθε βράδυ τόν κοιμητάρο για τη Μαρούλια, αλλά και για τις τετράποδες τού παιδιού τις κόττες. —Κι' έλασε ο Τηγανήτας, εν μιά νυκτί και μόνη, και τό ένδαλμά του και την κατακλιμένη του την υπάλληλη...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

νακαίεται από τούς κόπους της ημέρας... Τα σκαμνά, τούς πάγκους και τα ρέστα, αυτά πώς τα λένε;

—Καρτέλ, καθίσματα, τραπέζια, άπάντησε τό παιδί. —'Όχι, παιδί μου, όχι... Αυτά τα λένε ά π ο κ ο υ μ π ι α, έπειδή σ' αυτά άκοιμιάται τό κορμί του ο κοιμασμένος... Ξέρεις, τού λάχιστον να μιν πής τό νερό πώς τό λένε;

—'Υδωρ, άπάντησε τό παιδί. —'Ο παπάζ κούνησε άπελπισμένος τό κεφάλι του. —'Αλλομονο! είπε. Δεν ξέρεις πώς τό νερό, παιδί μου, τό λένε φ τ η ν ε ι α;... Φτίνεια τό λένε, έπειδή εινε τό πιο φτηνό πράγμα τού κόσμου, γιατί ο καλός Θεός μιν τώδωκε άφθονο! Κατάλαβες;

—'Υστερα, γυρίζοντας στον πατέρα τού παιδιού, ο παπάζ επρόσθεσε: —Κοίμα στο ψωμί που ξεδοήθηκε γά δαυτό τό... ζωντανό, λένε χρόνια! Τό παιδί σου δεν έμαθε τίποτε, κοιμητάρε μου... 'Αλλά, γαλή να πής, γιατί ήθελες μεγαλεία και πολιτείες. 'Αν μού τό ήπινες έμένα, θα είχε μάθει τώρα όλα τα γράμματα του και όλη την τάξη της εκκλησίας. 'Ετσι κι' έσύ θα τό είχες κοντά σου, κι' έμένα θα βοηθούσε, κι' αυτός ο ίδιος μιά μέρα θα γινόταν παπάζ. 'Αλλά και τώρα, αν θέλεις, εινε ακόμα καλός. 'Αφρέ μου τό παιδί σου κοντά μου, κι' εγώ θα τό μάθω άπ' όλα.

Ο κακομυριστός ο χωρικός, αγράμματος καθώς ήταν, πίστεψε τόν παπά και δέχτηκε δσα τού είπε. Ευχαριστούσε μάλιστα τόν Θεό που τού έδωσε φώτισιν να πάη τό παιδί του να τό εξετάση ο δέσποτας, κι' έτσι να φανή τό σωστό.

Τό παιδί στην άρχή δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να μείνη στού παπά τό σπύτι. Μα μη μπορώντας να κάνει κι' άλλους, άποφάσισε να καθήση, όπου να βρή ευκαιρία να φύγη πάλι για την πόλη.

Ο παπάζ έτρεβε τα χέρια που από ευχαρίστηση που τό είχε καταφέρει να βάλη τό παιδί στις δουλειές του και να τό έχη σάν σκλάβο του. 'Όσο για γράμματα, όταν έβλεπε στα χέρια του κανένα βιβλίο, τού τώπαρνε και τού έλεγε:

—'Εσύ δεν ξέρεις ακόμα την ώρα και θέλεις να διαβάσης άπ' αυτά τα βιβλία που δεν τα καταλαβαίνω ούτ' εγώ! Θα μάθεις πρώτα τα γράμματα που θα σου δείξω ένω κι' έχωμε κακό γά να μάθεις να διαβάσης και στα βιβλία.

Τού παιδιού ή στενοχωρία μεγάλωνε, γιατί δεν μπορούσε να πη τόν πόνο του ούτε σ' αυτούς τούς γονείς του, οι όποιοι πίστευαν τυφλά στην πανοφία τού παπά.

Αποφάσισε λοιπόν να φύγη μόνος του για την πόλη, αλλά να έκδικηθή πρώτα και τόν παπά.

Μιά Κυριακή, ή παπαδιά πήγε άπο νορίς στην εκκλησία, άφίνοντας μόνο τού τό παιδί να συγκοιση τό σπύτι, γιατί άπολείποντα θα δεχόντουσαν παρακαλώ.

Τό παιδί, όταν έμεινε μόνο τού σκέφτηκε κι' έβαλε σ' ενεργεια ένα ένα άναμένο δειλινό, την έβαλε μέσα στην άποθήκη τού σπασού.

Σε λίγο άρχισε να φωνάζει ο καπνός κι' ή φωτιά στο σπύτι τού παπά. Τό παιδί τότε έτρεξε στην εκκλησία.

Την ώρα εκείνη ο παπάζ μοιράζε τό άνθιδωρο στους πιστούς. —Παπά!... Παπά!... τού φώναζε. 'Η γ ο ρ α τ σ ο υ ν ι σ τ ρ α έβαλε χ α ρ ά στην ά ν ά π α ψ ι σου κι' αν δεν προφτάσει ή φτίνεια, αλλομονο στο έχει σου κι' όλο σου τ' ά π ο κ ο υ μ π ι α!...

—Τι μού ταμπλωνάς, βρε εύλογημένο μου; ρώτησε ο παπάζ. Τό παιδί ένανέλαβε τα τόια λόγια. Μα ο παπάζ ούτε και τότε κατάλαβε, γιατί είχε ξεχάσει τις σοφίες του αυτές, που τις είχε φουρνίσει για βαθείες ελληνικότητες. Στανοκοιήθηκε μόνο και γυμνώντας σούς άλλους, είπε:

—Θα τρελλαθήκε τό δυστυχισμένο!... 'Όταν όμως γύρισε στο σπύτι τού και τό είδε να καίγεται, πήγε να τρελλαθή άπ' τό κακό του. Άρχισε λοιπόν να τραβάη τα γένητα του και να λέη:

—Τρομάρα μου και λαχάρα μου!... Τί ήθελα εγώ να κάνω τόν σοφό;... Φωτιά στα μπατζάνα σου, δέσποτα!...

ΣΟΦΙΑ ΛΟΓΙΑ

Τά πλουτή εινε πράγματα φευγάλα και άσταθα, ένώ ο χαρακτήρ εινε κάτι διαρκές. Ε γ ο ρ α τ σ ο υ ν ι σ τ ρ α. 'Η κοκία πίνει αυτή ή ίδια τό περισσότερο μένος από τό δημητήριό της. Η όπ λ ι ο ς Σ ύ ρ ο ς. —'Όλα περνούν, άφίνοντας πίσω τους την άηδία, την άνησυχία και την πληγή έκκενη, που άποτελεί τό βάθος της ανθρώπινης ζωής. Μ π ο α λ ά.

ΦΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΥΪΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Πόσες ώρες κοιμήταν ο Γκαίτε. 'Ο Έλντος του 'Ιουστινιανού. Δύο ώρες το είκοσιτετράωρο. 'Η έφεύρεσις του Δημεκρίτου. Πώς σκετάνε τον ύπνο του. 'Ο Κλεμανσώ... ύπναρς. Τά ξενυχτία του Κεράλ και του Μακντόναλντ. Τά «πνάνια» του Μ. Ναπολέοντος και τὰ σურταρία του μυαλού του, κτλ.

ΝΑ άπ' τὰ μεγάλα προβλήματα της σύγχρονης ζωής είνε και τὸ μαρτύριο της άπντίας, από την οποία ύποφέρουν και βασανίζονται εκατομμύρια ανθρώπων σ' όλο τὸν κόσμο. Περισσότερο μάλιστα άπ' όλους τούς άλλους θνητούς, ύποφέρουν από άπντία οί πολιτικοί άνδρες, ή κοσμικές κυρίες και οί μεγαλειότητες χειρηματῶν.

Πόσες ώρες πρέπει ώστόσο να κοιμάται κάθε άνθρωπος; Στό ζήτημα αυτό δέν μπορεί να δώσει καμία εύκολα άπάντησι, γιατί ή άπντία του ύπνου πού χρειάζεται ο καθένας, είνε άνάλογες με τή σωματική του διάπλασι και τίς άνάγκες του οργανισμού του, τούς κόπους σπουδών ή άλλων ύποβόλλεται ήμερησίως, σωματικούς και πνευματικούς.

Οί περισσότεροι άπ' τούς μεγάλους άνδρες τών αίωνων π.χ. ήσαν ύπναρδες, ή τούλάχιστον κοιμόντουσαν πάνω από έφτά ώρες τὸ είκοσιτετράωρο.

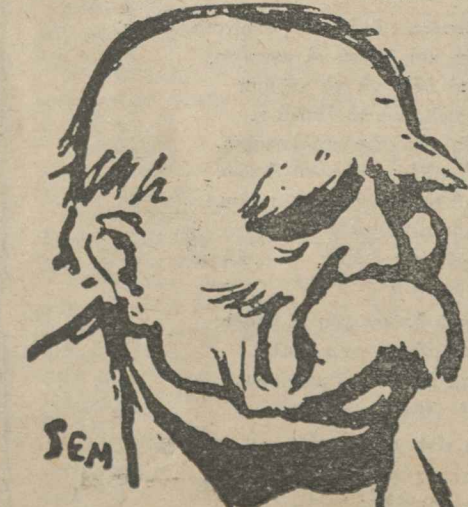
'Ο Γκαίτε, ο μεγαλειότερος φιλόσοφος και ποιητής της Γερμανίας, ήτανε διάσημος ύπναρς. Κοιμόταν τούλάχιστον οχτώ ώρες τὸ ήμερονύχτιο και τίποτε στον κόσμο δέν μπορούσε να τὸν κάνει να μείνη μιά νύχτα άπντος, ή να κοιμηθῇ λιγώτερο άπ' τὸ συνηθισμένο του ώκτωώρο.

'Εκείνος πού κοιμότανε λιγώτερο άπ' όλους τούς μεγάλους άνδρες της ιστορίας, ήταν ο αυτοκράτωρ του Βυζαντίου 'Ιουστινιανός ο Μέγας, ο οποίος—όπως αναφέρουν οί χρονικογράφοι της εποχής του—άπό τότε πού ανέβηκε στό θρόνο δέν κοιμήθηκε ούτε μία μέρα, πάνω από δύο ώρες τὸ είκοσιτετράωρο!...

'Ο διάσημος φιλόσοφος της αρχαιότητας Δημόκριτος τὸ θεωρούσε προσβλητικό μ' έπιβολές συγχρόνως τὸ να κοιμάται πολύ. Γι' αυτό δίπλα στο κρεβάτι του τοποθετούσε πάντοτε μιά χάλκινη λεκάνη και κάθε φορά πού πλάγιαζε να κοιμηθῇ έπαιρνε στο χέρι του μιά άσπμμένα μπαλίτσα, την οποία κρατούσε άπο πάνω της. 'Ετσι, όταν τὸν έπαιρνε για καλά ο ύπνος, ή μπαλίτσα έπεφτε μέσ' στην χάλκινη λεκάνη κ' άπ' τὸν κρότο πού έκανε ο Δημόκριτος ξυπνούσε, σκεπτόταν, εργαζόταν άρετικές ώρες κ' όταν πιά κοινοραζότανε και νύσταζε, ξαναπλάγιαζε αλλά πάλι με τὸν ίδιο κρότο, κρατώντας δηλαδή στη φορτία του τὴν άσπμμένα μπαλίτσα.

Με τὸ σύστημα αυτό ο Δημόκριτος κοιμόταν τέσσερες-πέντε φορές τὸ είκοσιτετράωρο, κάθε φορά δὲ όχι παραπάνω από μισή ώρα.

'Ο μέγας πολιτικός της Γαλλίας Γεώργιος Κλεμανσώ ήταν άντιθέτως μεγάλος ύπναρς. Είνε άλήθεια, βέβαια, ότι ο Κλεμανσώ ύπνυσε πάντα στις τέσσερες τὸ πρωί, και ώσπου να φτάση ή ώρα του προγεύματος ελξε τελειωμένη όλη σχεδόν τή δουλειά της ήμέρας. 'Αλλά είνε επίσης άλήθεια, πλάγιαζε πάντοτε στις οχτώ τὸ βράδυ και ο σάας ήτανε πρωθυπουργός της έννηά. Ελχε δὲ τὴν ηλιετή εύκολία να κοιμάται άμέσως μόλις έπεφτε στο κρεβάτι.

'Ο Γεώργιος Κλεμανσώ

Έντελως άνάποδη ζωή άπ' τὴν κανονική κάνει ο σημερινός πρόεδρος της Τουρκικής Δημοκρατίας, ο Μουσταφά Κεμάλ. 'Ο Κεμάλ είνε ο μεγαλειότερος ξενυχτής τών αίωνων. Ποτέ του δέν πлагιάζει πὸν άπ' τίς οχτώ τὸ πρωί και ύπνάνει πάντοτε τὸ άπόγευμα. Συχνότατα δὲ τὸν συμβαίνει να μην κοιμάται καθόλου.

'Ο μέγας 'Αγγλος πολιτικός Γλάδστον ήταν ένας άπ' τούς προνομίους εκείνους ανθρώπους πού κοιμούνται άμέσως όταν θελήσουν. Κοιμότανε μάλιστα πάρα πολύ, οχτώ, έννηά και δέκα ώρες τὸ είκοσιτετράωρο.

Τόσο ο Γλάδστον όσο

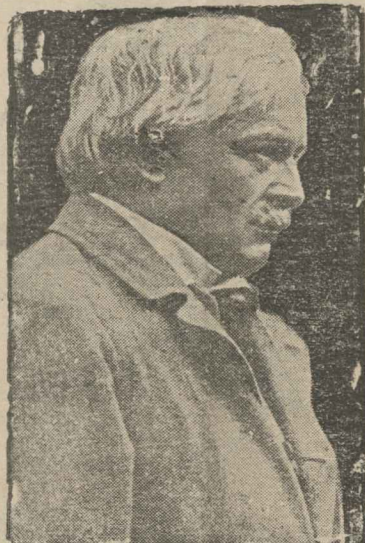
θ'ίλου.

Τὴν ίδια περίπου ζωή με τὸν Τούρκου προέδρου έκανε κ' ο περίφημος μολοσειδικός διπλωμάτης, ο Τσιτσέρνι, ο οποίος έμενε στο γραφείο του εργαζόμενος όλη τή νύχτα. Τὴν αὐγή κοιμόταν και ύπνυσε τὸ μεσημέρι. Με τή διαφορά ότι αυτός ξενυχτούσε δουλεύοντας, ενώ ο Μουσταφά Κεμάλ ξενυχταί διασκεδάζοντας.

Μεγάλος ξενυχτής είνε κ' ο σημερινός πρωθυπουργός της 'Αγγλίας Ράμσας Μακντόναλντ, ο οποίος ποτέ του δέν κοιμάται έξώ πὸν πάνω από τέσσερες ώρες τὸ είκοσιτετράωρο, χωρίς αυτό να πλο-νίη καθόλου τὴν ύγεια του ή να έλαττώνη τὴν εργατικότητα του. Οί 'Αγγλοι δημοσιογράφοι όμως, πού βρίσκονται σε συχνή επαφή με τὴν κοινωνία μαζί του πιστεύουν ότι άν κοιμότανε περισσότερο, λόγω χάριν έφτά ώρες τὸ είκοσιτετράωρο, θα ελξε μεγαλύτερη δαγνη πνεύματος και θα έκανε τὰ πράγματα με περισσότερη εύθυμία...

'Αλλά κ' αυτό άμφισβητείται από άλλους, οί οποίοι αναφέρουν σχετικώς τὸ παράδειγμα τὸν 'Εδισον, ο οποίος κοιμότανε επίσης τέσσερες ώρες τὸ είκοσιτετράωρο, χωρίς αυτό να έλαττώνη τή δαγνη αὐγεία του πνεύματός του, όπως άποδεικνύεται άπ' τὸ γεγονός ότι έκανε χίλιες τόσες έφευρέσεις.

Γιὰ τὸν Μέγα Ναπολέοντα αναφέρεται ότι κοιμόταν πὸν λίγο. Φαίνεται όμως ότι πρόκειται μάλλον περί μύθου.

'Ο Λεόν Τζζώτζ

Βέβαια, δέν ύπάρχει καμιά άμφισβησία ότι ο Ναπολέων ήταν άπ' τούς πὸν δραστήριους και τούς πὸν εργατικούς ανθρώπους τών αίωνων. Είν' επίσης άλήθεια, ότι τὸν περισσότερο καιρό, στις τέσσερες τὸ πρωί βρισκότανε στο πόδι και αγρόταν στη δουλειά. Μά είν' έξ' άλλου έξακριβωμένο ότι κατά τή διάρκεια της ήμέρας ο Βοναπάρτης τὸν έπαιρνε άρπαχτά για λίγες ώρες, ξεπλωμένος σ' έναν καναπέ, ή καθισμένος άναπαυστικά σε μιά πολυθρόνα, ή άκίνητα και στην καρέκλα του.

Ωστόσο, όσους ο Ναπολέων παρακολουθούσε τις παρουσίες της 'Οπερας, πὸν δὸ πὸν ήσαν μισή ώδη φίλος της μουσικής, μόλις σκηνόταν ή αὐλα, τραβούσε τὴν πολυθρόνα του πὸς τὰ πίσω, στο πὸν σκοτεινὸ μέρος τὸν θεατρικου, για να μὴ φαίνεται άπ' τὸν κόσμο, κ' εκεί έγενε τὸ κεφάλι του και άποφρονιμοόταν. Πολλές φορές μάλιστα, άκούσαν τὸν ορχηστρῶνα στο δίπλα θεατρικῶ, άκούσαν τὸν ορχηστρῶνα πού κανένας άπ' τούς ύπασπαστάς του δέν τολμούσε να τὸ διακόψη ξυπνώντας τον.

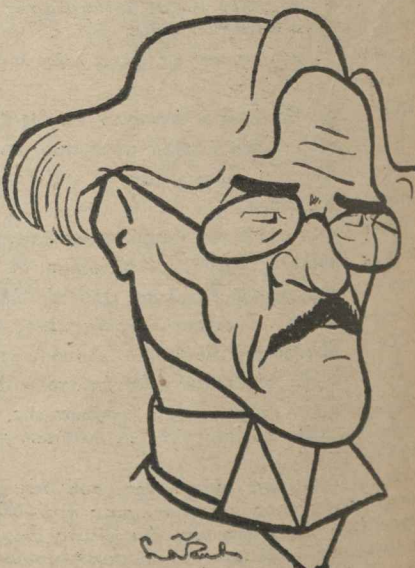
Είν' επίσης βεβαιωμένο, ότι πολλές φορές, στις μάχες, ενώ οί στρατιώτες τὸν Ναπολέοντος πολεμούσαν, όταν δέν ήταν άπολύτως άπαραίτητη ή παρουσία του στις πρώτες γραμμές, ή στο έπτελείο του, ο Βοναπάρτης έπωφελετο της ευκαιρίας για να ξεπεζήνη και να λαγοκομηθῇ μισοξυπλωμένος καταψή.

Τὴν παραμονή της μάχης τὸν Βατερλώ, πέρασε όλη τή νύχτα στο πὸν γυρίζοντας σ' όλες τις προχωρημένες γραμμές κ' έπιθεωρώντας τούς σκοπούς και τὴν παράταξη τών στρατευμάτων.

'Αντιθέτως, τὴν παραμονή της μάχης τὸν Βατερλώ, πέρασε όλη τή νύχτα στο πὸν γυρίζοντας σ' όλες τις προχωρημένες γραμμές κ' έπιθεωρώντας τούς σκοπούς και τὴν παράταξη τών στρατευμάτων.

Εδυχησμένοι οί άνθρωποι πού κατορθώνουν να κοιμούνται όποτε θέλουν, όπως ο Ναπολέων στην άσμη ή ηλικίας στης δράσεώς του. 'Οπως έλεγε δὲ ο ίδιος, όταν ήθελε, έκλεινε όλα μαζί τὰ σურταρία τὸν μυαλού του και κοιμόταν.

'Ο μέγας 'Αγγλος πολιτικός Γλάδστον ήταν ένας άπ' τούς προνομίους εκείνους ανθρώπους πού κοιμούνται άμέσως όταν θελήσουν. Κοιμότανε μάλιστα πάρα πολύ, οχτώ, έννηά και δέκα ώρες τὸ είκοσιτετράωρο.

'Ο Μακντόναλντ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια έκ τὸν προηγούμενου)

ΤΣΙ μονιμονίζοντας εύθιμα ο άκατάβλητος άστυνομικός, σήκωσε τὸ νεκρὸ άπ' τὸ φέρετρό του, τὸν φορτώθηκε στὸν ώμο του και ξαναγύρισε στο μέρος πού βρισκόταν τὸ δικὸ του φέρετρο. 'Αφ' εκεί πὸ πῶμα πάνω στο χιόνι, άνοξε άρετικά τὸ σκέπασμα τὸν φέρετρου και τοποθέτησε κατόπιν τὸν νεκρὸ μέσα σ' αυτό.

Δέν τὸ έμενε τώρα παρά να ξαναβύσει τὸ σκέπασμα, δουλεύει τὴν αὐτοέτελειώσε, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

—'Ετοιμα! έλεε όταν έσφιξε και τὴν τελευταία βίδα.

Κι' έντὸ εφριβε μ' εύχαρίστησι τὰ ξυλαιομένα άπ' τὸ κρύο χέλια του, άκουσε 'Ερχονται! ψιθύρισε ο Χόλμς.

Και χωρίς να χάση καιρό, σήρθηκε λίγο παραμέρη, τρύπησε πὸν άπό ένα μαρμαρινο μνημα και σκεπάστηκε ως τὸ λαμό με τὸ χιόνι.

—'Ετσι δέν θα με άντιληφθῇ κανείς, έλεε σ'αγά.

Τὰ δῆματα τών ανθρώπων πούταν φράσι, όλο και πλησίαζαν.

—'Ερχονται να μ' ένταράσουν... μπροστὸ!... Τί άταίσιο πράγμα!... μονιμονίζεις ο Χόλμς. Μά εδὸ εἰμαι έν άσφαλεία. Κι' έτσι, έξ' αὐτοῦ αυτοπροσώπως στὸν ένταράσμού μου, τί μακαθρία ιστορία πὸν πάση οί διάβολος!...

Πέντε άνθρωποι πλησίαζαν άγαναξίζοντες να σταθούν δίπλα, με τὴν στή θανατὴ χιονοθύελλα.

'Ο ένας από αὐτούς κρατούσε ένα σπαθί και δύο άλλοι σκαίνες και γυμνά. 'Όταν πλησίασαν, ο Σέρλοκ Χόλμς άνεγνώρισε τὸν Ουίλνολντ. Μαζὸ τὸν ήσαν ένας άγνωστος ξηροκέφαλος, ο παπῆς τὸν Σερντφίλντ άσφαλός, ένας άλλος άγνωστος με γυρῶ μαλλιά, διατεταμένος σ' ένα χοντρο παντοφόρι, ο παρανοήσιμος τὸν ναυο, ο Πάικινς, κ' ένας ύπνυρς.

—Καμπε γρήγορα, πὸς είνε ο Ουίλνολντ. Φέρεται ένα νεκρὸ άπ' τὸ λινδὸ και πρέπει να ταψῇ άμέσως. Είνε φίλος μου και θέλω να παρακατασταί τὸν τάφο του συχνά.

—'Ετσι δέν είνε, παπά μου;

—Ναι, τέκνον μου, άπάντησε ο παπῆς.

—Ελάδος κακοήγος κ' ο παπῆς αὐτός, σκεπτική ο Χόλμς. 'Α-ά, είνε! 'Ενας λειτουργός τὸν Τριτοῦ, μέλος σωματείου κηδεμονίας! Σε τί εὐχή ζῶμε, Θεέ μου!...

—Κατέβαστε τὸ νεκρὸ στην τελετα του κατωκία, έλεε ο παπῆς. 'Ας κοιμηθῇ ο εύλογημένος τὸν κόσμο ύπνο.

—Κατάνα! μονιμονίζεις ο Χόλμς.

'Ο άμωξ κ' ο ύπνυρς κατέβασαν γρήγορα-γρήγορα τὸ φέρετρο στὸν τάφο κ' άρχισαν να ρίχνουν να δὲ φτυαρία τους σω-σῆς χύματος άπό πάνω. 'Ετσι ο τάφος σκεπάστηκε με χῶμα, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

'Όταν ή δουλειά αὐτὴ έτελειώσε, ο παπῆς άρχισε να σιγοψέληνη τὸν τάφο έπὲρ άναπαύσεως της ψυχῆς τὸν μακαρίτην. Κι' δὲ κατέλειψε κ' ή διατίπσις αὐτὴ ή μάλλον ή κοινωδία αὐτὴ.

—'Απορία του ή μνήμη... 'Αμην!...

—'Όχι οί φίλοι! έφραγαν κατόπιν κ' έξαφανίστηκαν μέσα στη χιονοθύελλα πὸν έλυσσοόσε γίγρω κ' έμειναν.

Πάνω άπ' τὸν τάφο έμειναν ο Ουίλνολντ κ' ο παπῆς.

—'Εχω να σας άνακοίνωσι κάτι τρομερὸ, αιδεσιμώτατε! άρχισε ο Σέρλοκ Χόλμς στὸν παπά. Σέρω δι εἰσαι έκωνός να κάνης τὰ πνάνια, όταν τὸ καλῶς ή περίπτωσης...

Ο Ναπολέων ελχαν έξαιρετικά χαμηλὸ σφυγμὸ και, κατά τούς δι-κινους, σ' αὐτὸ έν μέρει ώφέλιμο ή εύκολία πού ελχαν να κοιμῶν-ται ύπνωτατα. 'Ενας άλλος πολιτικός πού κατορθώνουν να κοιμάται πὸν άπό τὸν ύπνο, ή δὲ Λεόν Τζζώτζ, ο οποίος μπορεί να καθήση οποιαδή-ποτε ώρα πὸν πολυθρόνα ή και σε μιά καρέκλα, να κλείση τὰ μάτια και να κοιμηθῇ άμέσως.

Και τώρα θέλεις, όσοι πάχετε από άπντίας, να μπορούτε να κοι-μάτε εύκολα; Διαβάστε τις συλλογές τών νεοελλήνων ποιητῶν!...

—Μίλα καθαρά, Ουίλνολντ... Τί ζητάς από μένα; Με προμύξεις μ' αὐτὰ τὰ λόγια... άπάντησε ο παπῆς.

—Φοβάμαι λοιπόν ότι θα μᾶς προδώσουν! Είδα κ' έπαθα άσπον-να τὰ καταφέρω να παρασῶν στὸν πάγο μου, τὴν 'Εδιθ, τὴ γυ-ναίκα αὐτὴ πού θα μᾶς καταστρέψη!

—Τὴν 'Εδιθ Μπουξ;... Τὰ πράγματα είνε σοβαρά, λοιπόν! Πῶν λοιπόν γλυτώσουμε από ένα κίνδυνο, φάγοντας ζωντανὸ αὐτὸν τὸν καταρμένο τὸ Χόλμς...

—...Πέσαμε σ' ένα άλλο κίνδυνο—τὸν δέκοιμε ο Ουίλνολντ—σ' ένα κίνδυνο τρομερότερο, να μᾶς προδώση δηλαδή ένας από τούς δικούς μας!... Ναι, ναι... 'Εχω άποδείξεις γι' αὐτὰ πὸν σου λέω...

'Η 'Εδιθ θέλει να μᾶς παραδώση στην άστυνομία... Δέν εἶπε άόρια τίποτα, μά όταν αὐριο έπιστρέψει στο Λονδίνο.

—'Εκείνο πὸν δέν μπορὸ να καταλάβω είνε γιατί θέλει να μᾶς προδώση... Μήπως δέν κάνουμε πάντοτε έντημ μορσάσι μαζί της;

—'Η 'Εδιθ έχει τώρα ένα κανονίγιο θανάσιμη, ένα ύπνυρλο της Τραπέζης της 'Αγγλίας... Κι' αὐτὴ θα τὸν δώση τὰ μέσα να καταγγέλη τούς κηδελοποιούς... Καί ξέρεις γιατί θα τὸ κάνει αὐ-τὸ ή 'Εδιθ; Για να βοηθήση τὸν άγαπημένο της να προσάθῇ μιά ώρα άρχήτερα στην Τράπεζα!... Θα τὸ ξέρης βέβαια, αιδεσιμώτα-τε, ότι ή διεύθυνσις της Τραπέζης ύποσχέθηκε μεγάλη άμοιβή σε κείνον πού θα μᾶς άνεκάλυπτε... 'Ε! λοιπόν! ή άμοιβή αὐτὴ θα είνε ή προίκα πού θα δώση ή 'Εδιθ τὸν καλὸν της.

—'Α! τὴν καταρμένη τὴ μάγισσα! φώναξε ο παπῆς, άφρίζοντας από τὴ λύσσα του. Και τί πρέπει να κάνουμε τώρα;

—Καί θέλει φῶτρημα; ψιθύρισε ο καταρμένος κόμης ποῦθιλε να ξεροτρωθῇ τὴν φίλη του. Νομίζεις πὸς δέν τὸ ξέρω ότι έχεις ένα δηλητηριώδες άποτελεσματικώτατο;...

Ναι, αὐτὸ είνε αλήθεια! άποκρίθηκε ο αιδεσιμώτατος. Με τὴ διαφορά ότι τὸ φαρμάκο αὐτὸ τὸ προορίζω για τὸν εαυτὸ μου άν μᾶς άνακαλῶνουν καμιά φορά και δὲ ότι κινδυνεύω να συληφθῶ...

—Βρίκα τὸ μέσον να χρησιμοποιήσης καλύτερα τὸ δηλητηριώδες σου. Να τὸ δώσης της 'Εδιθ!... 'Αλλά είνε, πράγματα, τόσο δραστηκό;

—Φτάνουν μερικὲς σταγόνες τὸς σ' ένα ποτήρι νερὸ ή κρασί—και ο θάνατος έρχεται κεραυνωβόλος.

—Πρέπει, λοιπόν, αιδεσιμώτατε να δώσης τὸ δηλητηριώδες της 'Εδιθ, Δέν μπορούμε, δέν πρέπει να άφή-σουμε να μᾶς χαλάση μιά γυναίκα όλη τή δουλειά... 'Η ζωή όλων μᾶς κινδυνεύει. Βάλτο λοιπόν καλά στο μυαλό σου, παπά μου!... 'Ελα μαζί μου στὸν πάγο. Στὸ τραπέζι, ενώ θα τρώμε, θα προσπαθῶν να τρα-βήσω τὴν προσοχή της 'Εδιθ άλλου.

Στὸ μεταξύ σου θα χύσης τὸ φαρ-μάκο στο ποτήρι της... Πρέπει να τὴν στελνωμε άπὸνε να βοηθῇ τὸν πὸν κοιμάται τὸν ύπνο τὸν αἰώνι-το—τὸ Χόλμς δηλαδή.

—Δέν θέλω να γίνω δολοφόνος! φώναξε άξερνα ο παπῆς.

—Δεν θέλω, όχι γινόμενος, ο Ουίλνολντ. Προτιμῶ να σου περάσουν τὸ στήνι από τὸ λαμό!... Σέρεις πὸν είνε τὸ έμβλημα μᾶς; εΣκότωσε, άν δέν θέλεις να σε σκοτώσωμε.

—'Αφού πρέπει, θα τὸ κάνω! ψιθύρισε ο παπῆς, άγίκατος να φέ-ρη τὴν παραμικρὴ αντίστασι στὸν ζήτημα... 'Αστόσο, Ουίλνολντ, πρὸς πῆ να σου πᾶ κάτι, σάν παλκοί φίλοι πού εἰμαστε, από μικρὰ παι-διά: Θα δώσης μιά μέρα λόγο στο Θεὸ για τις αἰπὲς τις πράξεις!

—Αὐτὸ μὲν είνε αδιόφορο, παπά μου! άποκρίθηκε ο Ουίλνολντ γελώντας. Τί τὰ θέλεις; 'Όταν μπαίμε κανείς στο δόρυδρον πρέπει να τὸ πάη άπόφασι πὸς θα περταχῇ μες στις λάπτες... Εἰδελμή, ύπόγειο κίνδυνο να δουλειάση!...

Κατόπιν οί δύο κακοήγοι έξαφανίστηκαν μες στο σκατάδι. Τὸ χιόνι έξακολουθούσε να πέφτει πᾶντο και άόκωπο...

Η ΜΥΣΤΕΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ

'Ο Σέρλοκ Χόλμς σήκωσε από κάτω άπόστρια κ' έμεινε για μιά στιγμή άκίνητος. Τὸ πρόσωπό του ήσαν καταπλωμο και τὰ μάτια του πενιωναν σπιδες.

—Και τώρα, άγαπητή μου 'Εδιθ, ψιθύρισε, ή ζωή σου είνε στα χέρια μου! 'Ο άνθρωπος, χῶνι τὸν αὐτοῦ έφινε έγκληματίας, θα σε γελᾶση και θα προσπαθῇ να σε έξαφανίσῃ από τὸν κόσμο...

'Αν δέν τρέψω να ματαώσω τὰ σχέδιά του, σε μισή ώρα εἶσαι χα-μένη. 'Όπως και άν έχει τὸ πράγμα, θα κάνω τὰ πάντα άποφάσι για να παρενθῶ σ' αὐτὸ τὸ δέκτιο, πὸν θυμῶς τὰ δείπνα, στὰ αὐτὰ ο Βοργίς προσέφερε στοῦς καλεσμένους τὸν φαγάκι, μέσα σε άσπμ-νες κοφές...

('Ακολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΙΜΑΙ "ΑΣΤΕΡΑΣ", ΑΠΟ ΕΞΗ ΧΡΟΝΩΝ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ!...

("Ενα χαριτωμένο αυτοβιογραφικό άρθρο της Μάτζ 'Ηθανς, της περιήμου νεαρής βεντέτας της "Μέτρο-Γκλέντουν-Μάγερ").

ΑΣΦΑΛΩΣ είμαι ο μόνος «αστέρας» που έχει τα πόδια όμορφα παιδικά χρόνια. 'Η αναμνήσεις εκείνης της εποχής έχοντας τώρα στο νου μου σαν ένα φαντασμαγορικό όνειρο. 'Από μικρή ξησα μέσα σ' εκπαιδευτικά φώτα, σε χροματιστά εντεκόρα και σ' ένα παρόξενο κόσμο από όμορφες γυναίκες και άγριους τζέντλεμαν. Μου φαίνεται λοιπόν ότι όλο αυτό τον καιρό κοιμόμουν ένα γλυκό όνειρο κι' ότι ονειρευόμουν όλη αυτή την παραμυθένια ζωή, την οποία ξησα όστος στην πραγματικότητα...

'Από πού αρχίζουν ή παιδικές αναμνήσεις μου; 'Από μια μεγάλη πολυκατοικία της Νέας Υόρκης, όπου καθόμουν με τους γονείς μου, και μαζί με πολλές άλλες οικογένειες. 'Η πολυκατοικία αυτή είχε στο πάτω μένος μια μικρή αυλή με λίγα ασθετικά λουλούδια, που δεν έβλεπαν ποτέ τους το φως του ήλιου. Σαν κι' αυτά τα λουλούδια όμως είμαστε κι' εμείς τα παιδιά των οικογενειών που καθόντουσαν εκεί περσά. Κι' εμείς δεν βλέπαμε ποτέ τον ήλιο. Κάθε ημέρα όστος άφάνιμε τους σκοτεινούς διαδρόμους και κατεβαίναμε να παίξουμε στο μικρό κήπο της αυλής. 'Εγώ τότε θα ήμουν εξη περίπου χρόνων και, με την ώθησή, άρχιζα να καταλαβαίνω τον κόσμο... Καθόμουν ώρες ό-λόκληρες στο παράθυρό μου και κύττα-ζα απέναντι το διαμέρισμα μιας χορεύ-τριας, μιας κάποιος "Εδθ Μάρλεϋ που ήταν αστέρας σ' ένα μικρό νυχτερι-νό παράδεισο του Μπροντγουάϊ. 'Η ξανθιά αυτή χορεύτρια που στολίζο-ταν με πολύχρωμα μεταξωτά και χρυ-στόβλινες χάντρες, κάθε απόγευμα έ-βαζε το γραμμόφωνό της κι' άρχιζε να κάνει πρόβες των εκκεντρικών χορών της, ντυμένη μ' ένα μαύρο μαγιό και φορώντας λοξά ένα άνοιξιό ύψηλό κα-πέλλο. 'Η "Εδθ Μάρλεϋ τραγουδούσε κι' άλλες σε πεταχτούς σκοπούς πιάντι-κα τραγουδάκια, μα θα μου επιτρέψετε να μην κάνω διάλογο λόγο για τη φωνή της. Τό γραντζούνισμα του γραμμοφώ-νου της κι' ή εφάλτσα φωνή της, ή-σαν τό ίδιο πράγμα... 'Εγώ όμως δεν πρόσεχα στους διεστραμμένους λαρυγ-γισμούς της, αλλά στις ρυθμικές κινή-σεις των ποδιών της και στα τρελλά της χοροπηδήματα. Στην καλή εκείνη χορεύτρια του Μπροντγουάϊ λοιπόν, χρωστάω την αποκάλυψη του ταλέντου μου. Αιτή μου είχε δείξει με ποιά τρό-πο μπορούσα να έκφράσω τους παρόξ-ενους κι' ακαθόριστους πόθους που πλημμύριζαν την παιδική ψυχή μου...

Θέλετε να μάθετε πώς ακριβώς; 'Α-κούστε... Σας έλα ότι όλα τα παιδιά κατεβαίναμε και παίζαμε στο μικρό κή-πο της πολυκατοικίας. 'Ο κήπος αυτός είχε στη μέση μια μικρή στέγνα, άλλο-τε γεμάτη νερό, μα οι γονείς μας, έ-πειδή είχαν φοβηθεί μ'ην πέσουν μεσα και πνιγούμε, την είχαν σκεπάσει με τοσιέντο. 'Απάνω σ' αυτό λοιπόν τό στρογγυλό «πάλκο» ανέβαινα κάθε ημέρα και μιμούμουν τους χορούς της "Εδθ Μάρλεϋ, ενώ όλα τ' άλλα παιδιά καθόντουσαν δίπλα μου και με θαυμάζανε... Μαντέψτε τώρα ότι είχα κάνει κρυφές άνασκαφές στις ντουλάπες και στα συρτάρια του κομπού μου κι' είχα ανακαλύψει ένα σωρό πολύχρωμα μεταξωτά, παλινές δαντέλλες και μερικά φτερά στρουθοκαμήλου, που τα φορούσαν στα καπέλλα τους εκείνο τον καιρό όλες ή γυναίκες. Αυτά τα κομμάτια ήσαν τό πρώτο μου «θεστιάσιο». 'Ερωπάζα λοιπόν έξωφρενικές τουαλέτες μ' εκείνα τα ζωηρόχρωμα μεταξωτά, κρεμώσα τις δαντέλλες στο λαμό μου και στη μέση μου, κάρφωνα στα μαλλιά μου τα φουντωτά φτερά κι' έτσι μεταμορφονό-μουν σε μεγάλη εφεντέττα των μουζικ-χόλς του Μπροντγουάϊ. Δεν ήξερα βέβαια ακόμη να χορεύω, τα κατάφερα όμως μια χαρά με ρυθμικές κινήσεις κι' αυτοσχέδια σκέτες, που προκαλούσαν τις έπευ-θυμες και τα χειροκροτήματα των μικροσκοπικών θεατών μου...

'Η μητέρα μου παρακολουθούσε μ' ένα εξαιρετικό ενδιαφέρον αυ-τές τις χορευτικές επιδείξεις μου και δεν θυμάμαι να με μάλασε ποτέ για τα μεταξωτά της ή τις εποιημέες της που τις έπαιρνα, γιατί από την ημέρα που γεννήθηκα είχε κάνει για μένα ένα χρυσό όνειρο. 'Η-θελε να μ' έβλεπε μια ημέρα ένδοξη και βασιλεύουσα καλλιτέχινά!

Μάτζ 'Ηθανς.

οκνηδέτης μου υπέγραψε με τη μητέρα μου ένα συμβόλαιο για πέντε χρόνια, κι' άρχισα τότε να γυρίζω συνεχώς πολυμέθια φίλμ που μ' έκαναν πασίγνωστη. Μέσα σε λίγα χρόνια έγιναν τό δημοφιλέστερο κο-ριτσάκι των 'Ηνωμένων Πολιτειών. 'Όλες ή εφημερίδες δημοσίευαν κάθε τόσο τη φωτογραφία μου κι' ένα πλήθος από βιογραφικές έπι-χειρήσεις μου προτείνανε να εγυρζώ σε ορελάμες των ποτών των νύχ-των. 'Απ' αυτές όλες τις δουλειές έκέρδιζα, όπως καταλαβαίνετε, πολλά λε-πτά, παραμεινόντα όμως τό σχολείο μου και τα μαθήματά μου. 'Η μη-τέρα μου ήταν άσχημα γρήγορη. 'Ηθελε να μου δώσει μια έξαιρετική μόρ-φωση κι' όμως έβλεπε καθαρά ότι, άν έξακολουθούσα έτσι να έργα-ζομαι από τό πρωί ως τό βράδυ στο «στούντιο», θ' άπόμυνα... πού-τούσο!

Γι' αυτό, όταν έγιναν έντεκα χρόνων, δεν ανανέωσε κανένα συμβό-λαιο μου και μ' άποτρέφθηκε από τον κινηματογράφο, γιά να μου δώσει τη μόρφωση που ονειρευόμουν.

'Εδθ λοιπόν τελειώνει ή πρώτη κινηματογραφική καριέρα μου. Μακριά από τό «στούντιο» τώρα, άρχισα να μελετώ και να εργάζο-μαι όλη την ημέρα γιά να κερδίσω τα χρόνια που είχα χάσει. 'Εκτός μάλιστα από τα μαθήματα του σχολείου, έμάθυνα ακόμη μουσική και

"Όσο γιά τον πατέρα μου, εκείνος έχοχόταν τό βράδυ κοινοσμένος και δεν καταλάβαινε τίποτα απ' όλες αυτές τις παιδικές τρελλές μου...

'Ελέσας έτσι ένας δολοκλήρος χρόνος, όταν έξαφνα έγινε ένα θαύμα. 'Όλοι οι «αστέρες» έχουν να σάς διηγηθούν τέτοια θαύματα που τους συνέβησαν στην άρχή της καριέρας τους. Πώς μπορούσε λοιπόν να μην έχω κι' εγώ τό δικό μου; Αυτό λοιπόν τό θαύμα τό έ-κανε ένας οικογενειακός μας φίλος, ο μίστερ 'Εμλ Σωτάρ, ο σκη-νοθέτης μιας μεγάλης κινηματογραφικής εταιρείας. 'Ο μίστερ Σωτάρ με είχε δει πολλές φορές να χορεύω άπάνω στη στέγνα του κήπου μας κι' όταν μια μέρα χρειώστηκε ένα μικρό κορίτσι γιά ένα κανονικό του φίλμ, θυμήθηκε αμέσως την εκκεντρικήν μου Μάτζ. 'Ηθε-λοπών και πρότεινε στους γονείς μου να μ' αφήσουν να παίζω σ'έν κιν-ηματογράφο. Θά μου έδινε 50 δολάρια την εβδομάδα!... 'Η μη-τέρα μου μόνο που δεν λιποθύμησε από τη χαρά της. 'Η καμένη ή μαμά!... 'Εβλεπε τώρα ότι άρχιζε να πραγματοποιείται τό κρυφό νε-κρό της που είχε γιά μένα. 'Ο πατέρας μου πάλι, μπροστά σ'έν μη-θύδη μοιά που θα κέρδιζε τό «ερελλόπαιδό» του, δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Χαμογελούσε μάλιστα με υπερηφάνεια πού θα έβλεπε τό-λίγο την κόρη του να παίζει στην όθνη. Και να λοιπόν: αυτό ήσαν τό θαύμα που σάς έλεγα. Την άλλη μέρα, ο μίστερ 'Εμλ Σωτάρ πε-ρέλαβε τη μητέρα μου κι' έμένα και φύγαμε γιά τό Χόλλυγουντ...

Δεν θυμάμαι τώρα πού καλά εκείνα τα παλιά «στούντιο». Μεγά-λη όμως έντύπωση μου έκαναν από την πρώτη στιγμή οι εκπαιδευτικοί προδότες και τα πολύχρωμα φώτα τους. 'Επίσης μια περιεργή επίδραση είχε άπάνω μου ο ήχος που έκανε ή φωτογραφική μηχανή, όταν τη γύριζε ο άπερατέ. 'Ενωσθη, δίχως να ξέρω κι' εγώ γιατί, ότι με μο-γνιτίζε και μ' έκανε να καθόμω απέ-ρως φρόνημη και να προσέχω στα λόγια του σκηνοθέτη.

Τό πρώτο φίλμ που εγύριστο σε ήμ-κία εξη χρόνων, ήταν τό «Sudden Riches». 'Ημουν εγχερωμένη από τό ρόλο μου κι' έπαίξα όσο μπορούσα πώ καλύτερα, έχοντας στο νου μου ότι τα παιδιά της πολυκατοικίας μας θα βλέ-πανε σε λίγο αυτό τό φίλμ και δεν ήθε-λα να νομίζουν ότι έκανα την καλύτε-ρη μά μόνο άπάνω στη στέγνα του κή-που... 'Επειτα, ο ρόλος μου ήταν γιά μένα ένα κανονικό παιχνίδι. 'Έκείνη όμως που με πείραζε, ήταν τό ότι δεν με βάρανε κι' έμένα, όπως τους άλλους ήθοποιούς του φίλμ... 'Όταν λοιπόν τε-λειώνει μια σκηνή, έτρεχα στο πρώτο μα-γαρίνι που εύρισκα μπροστά μου κι' άρ-χιζα να πασαλείβωμαι με κρέμες και με-πογιές, όπως έκαναν ή μεγάλες «φει-τέττες», γιά να γίνουν πό όμορφες. Κά-θε φορά όστος που μ' έβλεπε να γύρ-ζω σ' αυτά τα χάδια ο μίστερ Σωτάρ, με παρέρδιε γελώντας σ' ένα κομμάτι που μ' έλουζε αμέσως, μου στέγνωσε και μου βοστρύχωνε τα μαλλιά και με πήγαινε έ-τσι άβαρη, με τό φυσικό ροδονόμοτο χρώμα μου, μπροστά στο φωτογραφικό φασό.

"Όταν τελείωσα τό πρώτο μου φίλμ, ο σκηνοθέτης μου υπέγραψε με τη μητέρα μου ένα συμβόλαιο για πέντε χρόνια, κι' άρχισα τότε να γυρίζω συνεχώς πολυμέθια φίλμ που μ' έκαναν πασίγνωστη. Μέσα σε λίγα χρόνια έγιναν τό δημοφιλέστερο κο-ριτσάκι των 'Ηνωμένων Πολιτειών. 'Όλες ή εφημερίδες δημοσίευαν κάθε τόσο τη φωτογραφία μου κι' ένα πλήθος από βιογραφικές έπι-χειρήσεις μου προτείνανε να εγυρζώ σε ορελάμες των ποτών των νύχ-των. 'Απ' αυτές όλες τις δουλειές έκέρδιζα, όπως καταλαβαίνετε, πολλά λε-πτά, παραμεινόντα όμως τό σχολείο μου και τα μαθήματά μου. 'Η μη-τέρα μου ήταν άσχημα γρήγορη. 'Ηθελε να μου δώσει μια έξαιρετική μόρ-φωση κι' όμως έβλεπε καθαρά ότι, άν έξακολουθούσα έτσι να έργα-ζομαι από τό πρωί ως τό βράδυ στο «στούντιο», θ' άπόμυνα... πού-τούσο!

Γι' αυτό, όταν έγιναν έντεκα χρόνων, δεν ανανέωσε κανένα συμβό-λαιο μου και μ' άποτρέφθηκε από τον κινηματογράφο, γιά να μου δώσει τη μόρφωση που ονειρευόμουν.

'Εδθ λοιπόν τελειώνει ή πρώτη κινηματογραφική καριέρα μου. Μακριά από τό «στούντιο» τώρα, άρχισα να μελετώ και να εργάζο-μαι όλη την ημέρα γιά να κερδίσω τα χρόνια που είχα χάσει. 'Εκτός μάλιστα από τα μαθήματα του σχολείου, έμάθυνα ακόμη μουσική και

ΓΝΩΜΕΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—'Η ένάρετες γυναίκες είνε καλόκαρδες, υπάκουες και φροντίζουν κατά την άπουσία των άνδρών τους να διατηρούν διη διατάξη ο Θεός να διατηρείται ιερό και άνεταφο: δηλαδή την τιμή και την περιουσία των συζύγων των.

—Πρός τις άρρωστες γυναίκες πρέπει να φέρνουμε με έπαινετα. 'Ετσι διατάζει ο Θεός.

—'Αν μια γυναίκα έχει μαλλιά με τον άντρα της και φοβάται την όργη και τό μίσος του, τό καλύτερο που έχει να κάνει είνε να συμβιβαστεί μαζί του με φίλικά και καλά λόγια. 'Η ειρήνη του σπι-τιού είνε τό μεγαλύτερο αγαθό.

—'Αν ή γυναίκα σας πέσει στο άμάχημα της άπιστίας και σας προδώσει, καλύτετε τέσσαρες συγγενείς σας ως μάτρες. Κι' άν αλ-τοί μαρτυρήσουν έναντίον της γυναίκας σας, τότε χωρίστε την, δι-νοντάς της και την προίκα της. 'Αν όμως ύπάρχει και τό έλάχιστο έλαφροπικίο, ή άμειβόλια γιά την πράξη της, τότε συγχωρήστε την. 'Η συγγνώμη είνε δώρο θεϊκό.

—'Σίς τις φιλονικίες σας και από πάντων σ' έκείνες με τη γυναίκα σας, καταφεύγετε πάντοτε στο συμβιβασμό. 'Αυτός είνε ο μόνος δρόμος, που οδηγεί κατ' ευθείαν στο Θεό, ο δρόμος της φρο-νήσεως, που είνε παράλληλος προς τό δρόμο του δικαίου.

('Από τό «Κορίνθιο»)

—'Ο έρως μοιάζει με σεισμό. Μία σεισμική δόνησης προκαλεί πολλά έρείπια και ένα έρωτικό δέμμα μιας νέας, πολλές φορές, περισσότερα.

—'Ο σεισμός είνε ταραχή της γής, ο έρως ταραχή της καρδιάς.

—'Ο σεισμός και ο έρως έχουν την ίδια αι-τία, την έσωτερική φωτιά.

—'Ο σεισμός τέλος και ο έρως μπορούν να σ' άφήσουν... άστεργο!...

—'Η σεμνοτυφία των γυναικών, άν δεν είνε ένας πονηρός τρόπος φιλαρεσκίας, είνε προσά-θεια άποκρύψεως κάποιου φυσικού ελαττώματος.

—'Από όλα τα μεταχειρισμένα είδη, μονάχα ή... χήρος μεταπωλούνται στην άρχή της τους τιμή.

—Να φοβάσαι όσους αγαπάς. Μονάχα αυτοί μπορούν να σου προσέψουν πραγματική λύπη.

—Ευκολότερα άπατάται ή άγάπη, παρά τό μίσος.

—Γυναίκα χωρίς άντρα είνε πλοίο χωρίς πη-δάλιο. 'Αντρας χωρίς γυναίκα είνε άλογο χωρίς χαλινάρι.

—'Η άδιαφορία είνε τό χειρότερο της καρ-διάς, τό όποιο προαναγγέλλει τον έκτο της ά-γάπης.

—'Ενα σκληρό βλέμμα πληγώνει καμιά φο-ρά περισσότερο κι' από τον σκληρότερο λόγο.

—'Ο άνδρας ποτέ δεν μπορεί να διορθώσει μια στρεμμένη γυναίκα. Μία φρόνημη γυναίκα όμως, μπορεί να διορθώσει έναν κακομαθημένον άνδρα.

—'Η γυναίκες είνε τα λόγια, οι άνδρες είνε τα έργα.

—Πάντοτε μαντεύουν ή γυναίκες, όταν δεν σκέπτονται.

—Συζυγική εύτυχία ύπάρχει μόνον εκεί που ο άνδρας είνε τυφλός και ή γυναίκα κορυφή.

—'Η φρόνημη γυναίκα χτίζει σπίτι κι' ή σπάταλη τό πουλάει.

—'Ε β ο ρ α ι ζ η σ α ρ ο ι μ ι α

—Τα πλούτη κάνουν τη γυναίκα υπερηφάνη, ή όμορφη ήρωτη κι' ή άσχημα μοσητή.

—'Ε β ο ρ α ι ζ η σ α ρ ο ι μ ι α

—Είνε δυστύχημα γιά μια γυναίκα να μην έχει άγαθή, αλλά είνε βέβαις να μην αγαπάται πάλιν.

—Γάμος δίχως γυναιμία ποσύτερα, μοιάζει με τό παιχνίδι εν-ορώνα ή γράμματα.

—'Η γυναίκες καπτάζουν με περισσότερη έπιμονή εκείνον που δεν τις καπτάζει.

—Γιά τη γυναίκα, καλό είνε διη την εγχερωσά και κακό διη την κολακεία.

—'Η γυναίκα έχει ένα χαμόγελο γιά όλες τις κακές, ένα δάκρυ γιά όλες τις λυπές, μια σιγή γιά όλα τό σφάλματα, μια έγχαρτί-ση γιά όλες τις ατυχίες, μια καρδιά γιά όλους τους άνδρες.

—Γιά να καταλάβη ένας έρωτικός πόσο μπορεί να τον μισήσει ή έ-ρωμένη του, άς σκεφθεί πόσο τον έχει αγαπήσει. Τό μίσος και ή ά-γάπη είνε άδελφά.

—'Ε β ο ρ α ι ζ η σ α ρ ο ι μ ι α

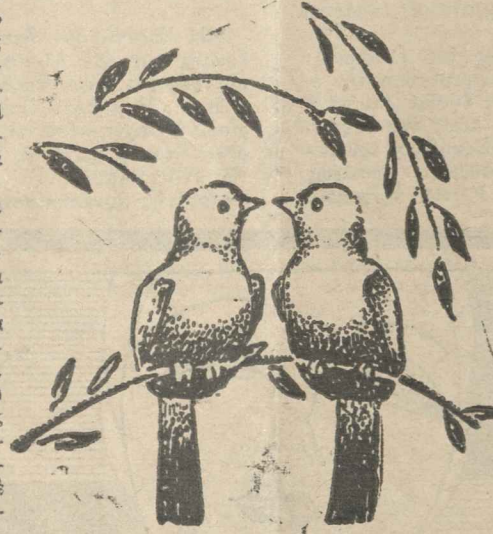
—'Εκεί που θα μπορούσε να πλῆ-ξη κάθε άνθρωπος, έχει βίσιονη πε-ρισσότερη άντα ο έρωας.

—'Ο γάμος γίνεται από τον έρω-να, όπως τό έδα από τό καρσί.

—'Ε β ο ρ α ι ζ η σ α ρ ο ι μ ι α

—'Ο γάμος γίνεται από τον έρω-να, όπως τό έδα από τό καρσί.

—'Ε β ο ρ α ι ζ η σ α ρ ο ι μ ι α

MATZ HBANS

ΑΠΟ ΤΗΝ -ΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τό γυναικείο καπέλλο έχει τόσο παλιά ιστορία, όσο κι' ή φιλαρέ-σκια. 'Ο 'Όμηρος αναφέρει πολλά καλύμματα της γυναικείας κεφα-λής, μερικά από τα όποια διητηρήθησαν μάλιστα και στους μεταγενε-στερους χρόνους.

Και πρώτα-πρώτα έχομε, κατά τους δημικούς χρόνους, την κα-λύπτρα, ένα λεπτότατο κάλυμμα δηλαδή, που αντίστοιχεί με τό ση-μερινό βέλο ή τό γασμάκι των χονομημοσών. 'Η καλύτερα αυτή σκέ-παζε τό κεφάλι και τό πρόσωπο, γιά να τό προφυλάξει από τό κρύο, τη σούη και τον ήλιο. Γυναίκες μεγάλης περιουσίας, βασιλίσσες και ίε-ρες, φορούσαν σιγήθως καλύτερα.

Ο κεκρόφαλος ήταν ένα άλλο γυναικείο κάλυμμα δικτυωτό και πλεγμένο από ποτάνια νήματα. 'Ο κεκρόφαλος φορέται και ση-μερα από πολλές δεσποινίδες που θέλουν να συγκατούν τό χτένισμα των μαλλιών τους.

'Η άναδέσμη ήταν μια πλεχτή ταινία, που συγκρατούσε την άρρωτική κίμωλο των γυναικείων μαλλιών.

Έκείνο όμως που συνηθιόταν πολύ στην τουαλέτα των άρχαίων 'Ελληνί-ων, ήσαν τό κ ρ ή δ ε μ ο ν, ένα είδος κεντητού που δένονταν στο κεφάλι κι' έκλυσε στις όμορφές.

Άργότερα έγινε της μόδας ή σ φ ε ν-δ ο ν, μια πλατιά ταινία δηλαδή, που έκλυε όλα τα μαλλιά και που έμοιαζε με τό σημερινό γυναικείο καπέλλο.

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΡΙΕΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΓΑΛΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Πώς πέρασε απ' τον κόσμο, σαν μετέωρο, μια γυναίκα ωραία και μελαγχολική. Η ζωή της 'Ελένης ντε Ρακοβίτσα. Οι γάμοι της, η περιπέτειά της. Η γνωριμία της με τον γλύπτη Καρπώ. Το «Πνεύμα του Χορού», το περίεργο άγαλμα του συμπλέγματος της πλαστεϊκής της 'Οπερας, με το εφηβικό κορμί και το γυναικείο κεφάλι. Το δραματικό της τέλος.

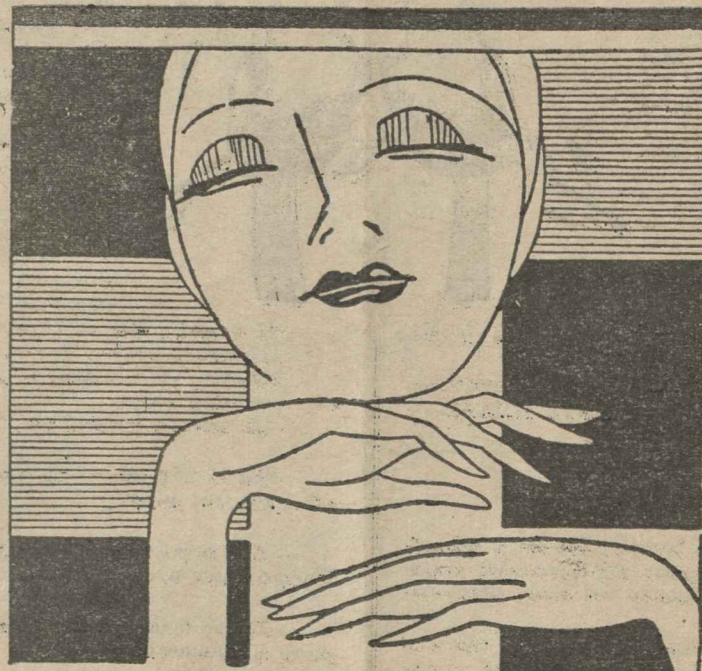

ΣΟΙ περνούν απ' την πλατεία της 'Οπερας του Παρισιού, μα απ' τις κεντρικότερες και περισσότερο πολυσύχναστες πλατείες της μεγαλούπολης, μπορούν να θαυμάσουν ένα περίφημο γλυπτικό σύμπλεγμα, κτισμένο απ' το διάσημο γλύπτη Καρπώ. Σ' αυτό το σύμπλεγμα, στο κέντρον ακριβώς, υπάρχει, μεταξύ των άλλων, κι ένας θαυμάσιος έφηβος, με τα δυο χέρια υψωμένα και κρατώντας στο ένα απ' αυτά ένα μικρό τύλιμα που συμβολίζει το πνεύμα του χορού. "Αν εξετάσετε όμως το πρόσωπο του έφηβου αυτόν εφθήβου, με το απαράμυλλο σώμα, θ' ανακαλύψετε γυναικεία χαρακτηριστικά. Και πράγματι, τα χαρακτηριστικά αυτά είνε μιας ωραίας και γυναικείας που έπαψε μεγάλους ρόλους στην παρισινή κοινωνία, κατά το 1867, δηλαδή κατά την περίοδο της δεύτερης Αυτοκρατορίας, προς το τέλος της.

Το 1867 υπήρξε χρόνος εξαιρετικής λαμπρότητας του Παρισιού: τότε οργανώθηκε η μεγάλη διεθνής Έκθεση που έφερε όλη την επίσημη Εύροπη στη γαλλική πρωτεύουσα, και τότε έγιναν επίσης η δεξιά της Αυτοκρατορίας της Αυστρίας, του βασιλέως της Πρωσίας, του βασιλέως του Βελγίου, του βασιλέως της Σουηδίας, του βασιλέως της Πορτογαλίας, του βασιλέως της Ελλάδας, του βασιλέως της Βαυαρίας (του περιφήμου Λουδοβίκου Β'), του πρίγκηπος της Ουαλλίας, του Σουλτάνου της Τουρκίας, κλπ., απ' τον αυτοκράτορα Ναπολέοντα τον Γ' και την ονομαστή για τη χώρα και τα φιλαρέσκειά της αυτοκράτειρα Ευγενία, στα ανάκτορα του Κερμαρκού. "Εορτές, χοροί, ύμνοι, μογαδική κοσμοπλημύνα, σημειώθηκαν τη χρονιά αυτή, την παροιμιώδως άμεση και άφιερωμένη στα γλέντια και τις διασκεδάσεις...

Ενώ το Παρίσι διασκεδάζει, ο γλύπτης Καρπώ εργαζόταν. Εργαζόταν κλεισμένος μέσα στο ατελιέ του του προαστίου 'Αγίου 'Ονωρίου, κάνοντας σχέδια του γλυπτικού συμπλέγματος, που του είχε παραγγελθεί για να στολίσει την πρόσοψη του Μελοδωμάτος. 'Ο Καρπώ, για να διασκεδάσει τα μοντέλλα, που πόσωναν στο έργο του και που κουραζόντουσαν πολλές φορές, αναγκαζόταν να δίνει, κι αυτός, γιορτές στο εργαστήριό του, στις όποιες έτρεχε άθρονος καμπανίτης. "Η γιορτές αυτές μάλιστα, έσογισμένες και μεγαλοποιημένες απ' τη φήμη, συνετέλεσαν ώστε να διαδοθεί ότι ο περίφημος γλύπτης διοργάνωνε τριμεσά και τετρεσά δαγνια. Οι έφηβοι του, έπωφελούμενοι αυτών των διαδόσεων, δεν παρέλειψαν να κατηγορήσουν τον γλύπτη ότι είχε άδεια και διεστραμμένα ήθη! Αυτός όμως δεν έδινε δικάρα για τις διάφορες αυτές σκυφαντίες, που προσπαθούσαν ν' αμαυώσουν τη φήμη του ως καλλιτέχνη, και συγχρόνως ως ανθρώπου...

Φαίνεται όμως ότι για το κεφάλι του «Πνεύματος του Χορού», ο Καρπώ δεν είχε πετύχει ακόμα το πρόσωπο που διεικονούσε, μέχρις ότου, ένα βράδυ, τον παρουσιάσαν σε μια ξανθή κυρία, που τον θαύμασε απ' την πρώτη τη στιγμή, με τη γοητευτική της όμορφιά. "Η κυρία αυτή ήταν η 'Ελένη ντε Ρακοβίτσα. Με τη μεσολάβησή του φίλου του μαρκιζού ντε Πιέν, που έτυχε να συνδέεται μαζί της και να χρησιμεύει ως έπαινος της καλλιέργειας, ο Καρπώ πέτυχε τη συγκατάθεσή της να του πιάσει για το κεφάλι του ημιτελούς αγάλματός του. "Η 'Ελένη ήταν γυναίκα που αγαπούσε τ' ασπρόστικα, τις περιπέτειες, τις καινούριες και μεγάλες συγκινήσεις. "Ήταν ένα παιδί σταρκαϊδεμένο. Και γι' αυτό δέχτηκε πρόθυμα την πρόταση του γλύπτη. Αυτός είνε ο λόγος που το «Πνεύμα του Χορού» του Καρπώ έγινε εφομοφόδοτος — δηλαδή αποτελείται από ένα έργο κομψό εφθήβου, στο όποιο είνε τοποθετημένο ένα θαυμάσιο κεφάλι γυναίκας. "Η 'Ελένη ντε Ρακοβίτσα ήταν Ρουμανή πριγκίπισσα, χωρίς στο

γάμο της μ' ένα Ρουμάνο πρίγκηπα. 'Ο πατέρας της, δανικής καταγωγής, ονομαζόταν Βάν Ντόνγκκε και ήταν καθηγητής της ιστορίας στο Βερολίνο, όπου παντρεύτηκε μια Έθραϊκή, εξαδέλφη μακροχρόνιου Έθραϊκού Χάινε. "Η έθραϊκή εκ μητρός καταγωγή της 'Ελένης, έφαιγε όλο τον πυρετό αυτό της ζωής που τη χαρακτήριζε, τις καλλιτεχνικές της κλίσεις, κι ακόμα την ερωτική αστάθεια της! "Απ' το Βερολίνο, ο πατέρας της είχε πάει στη Βαυαρία, όπου διορίστηκε καθηγητής του μέλλοντος βασιλέως Μαξιμιλιανού. "Ετσι, στην αλλη του Μονάχου, η μικρή 'Ελένη υπήρξε σύντροφος των παιδιών του μέλλοντος Λουδοβίκου του Β', του άρραπαθούς εκείνου βασιλέως, που απαρθέτου βασιλέως, όπως τον αποκαλεί η ιστορία, και που στη τελευταία πέθανε τραλλός. Χαρακτήρας όρημνικού α' οι δυο τους, τακωνόντουσαν συχνά — κάποτε, μάλιστα, ο Λουδοβίκος της ξερόχρεσσε μια τούφρα των μαλλιών της κι' αυτό σημείωσε το τέλος της παιδικής φιλίας τους...

"Η 'Ελένη ωστόσο παρηγορήθηκε πλάνοντας φίλια με τον Άντερσεν, τον διάσημο Δανό μυθιστοριογράφο, που της διηγόταν ταγκά ένα άληθος παραμύθια θαυμαστά. Αυτός ανέπτυξε τη φαντασία της, που ήταν κιάλας άρκετά ζωνχή.

"Η 'Ελένη δεν ήταν καθόλου αίσθηματική, ούτε πλατωνική στις ερωτικές της. Σε ηλικία δώδεκα χρόνων, η μητέρα της πέθανε να την παντρεύει μ' έναν ταγματάρχη, πρώην φίλο της! "Η 'Ελένη όμως άνηθκε. "Η μητέρα επέμενε και τότε η κόρη, για να την εκδινήσει, άρχισε να σέβνη πίσω της ένα σωρό φίλους και θαυμαστές... Στο Τσέρνι, όπου ο πατέρας της είχε διοριστεί αντιπρόσωπος του βασιλέως της Πρωσίας κοντά στον βασιλέα Βίκτωρα 'Εμμανουήλ, έγινε η έμπιστος της πριγκίπισσας Κλοτίλδης. Στη Νίκαια ένοιωσε τον πρώτον έρωτά της για ένα Ρώσο δέσποτα, κω του ναυτικού. "Επειτα απ' το σύντομο νεανικό αυτό ειδύλλιο, γνωρίστηκε στο Βερολίνο με τον όνομαστή Γάλλο σοσιαλιστή δημογνώμο Λασαλά, κι' άρχισε μαζί του ένα πολιτάριο ειδύλλιο, που τελείωσε με τον θάνατο του περιπετειώδους, έφημμένου και φλογερού εκείνου έρωτός: "Ενας νεαρός Ρουμάνος πρίγκηπ, τον όποιο η 'Ελένη είχε άρραδωναστεί, μόνο και μόνο για να έξερεδισ τον Λασαλά, τον προσκύλισε σε μονομαχία, στα πλαίσια της Γενεύης, κατά την όποιαν και τον σκότωσε. Δηλώνοντας ότι, κάτω απ' τα παύθη, που ξενοδογούσε, που ηχομαχόσε ο Λασαλά, η 'Ελένη παρουσιάστηκε έδωκα, συντροφιά με τον άρραδωναστικό της και φονέα του πρώην φίλου της. "Αν αυτό δεν είνε έτελως άθινο, είνε όμως πιθανό και σύμφωνο με τον έν γενναίο χαρακτήρα της.

Πάντως, μετά τον θάνατό του, παντρεύτηκε τον Ρουμάνο πρίγκηπα, απ' τον όποιο τ' έρε και τον τίτλο της. "Αλλά γρήγορα πέθανε κι' αυτός. "Η ύγεια του δεν ήταν και περίφημη. Το γαμήλιο ταξείδι τους τον άποτείλισε.

Πέθανε στη Μπολόγνα, κι' η 'Ελένη έφυγε άμείως για τη Νίκαια, όπου πέρασε δυο χρόνια της ζωής της. Στα 1867 πήγε στο Παρίσι και τότε πέρασε στο εργαστήριό του Καρπώ, για το άγαλμα του «Πνεύματος του Χορού». "Από την εποχή εκείνη χρονολογείται και η άρχή της καταπτώσεώς της. Κρατημένη σε άποστασι απ' την Αθή, στερημένη από χοήματα, δοκίμασε να κερδίσει το ψωμί της άνδανώντας στη σκηνή, και γι' αυτό έφυγε απ' το Παρίσι, αφού προσηνέμενος σαρήγευσε τον Καρπώ. 'Ο Βίσιμας δοκίμασε τότε να τη χρησιμοποιήσει ως κατάσκοπο, άλλ' αυτή άντηρήθηκε να παύσει τέτοιο είδος. Δεν ήταν φιλογοήτρια, κι' αυτό είνε το μόνο προς τιμήν της. Παντρεύτηκε στο Σβέρν έναν ήθοσιό κι' έζησε μαζί του, απ' το 1868 ως το 1873, παίζοντας στο θέατρο και περνώντας μια εμφορική ζωή, μια ζωή τυχοδιωκτική, που φιλάρεσκη και κενική απ' όλες τις φορές. Στη Βιέννη πέρασε πάλι ως μοντέλο του ζωγράφου Μάισερ κι' επέστρεψε την προσοχή του γέρου πειά και φημισμένου μοναρχονότου Λιστ. "Αλλά η άνανησι του Λασαλά την καταδίωκε, κι' όταν έκανε περιουδίες, ο κόσμος την άποδοκίμαζε συχνά.

Ξαναπήγε στο Παρίσι, το 1876 και ξαναπαντρεύτηκε, για τρίτη φορά, μ' ένα νεαρό Ρώσο. Μαζί του, δίχως χοήματα, έφυγε για την 'Αμερική. "Εκείνος έφωδε δημοσιογραφώντας κι' εκείνη καίγοντας, στο

ΠΑΝΕΣ ΔΗΜΟΤΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

(Γραμμένες για το «Μπουκέτο»)

Γαβριηλίδης δεν ήθελε — όπως είπαμε — τους άξιωματικούς να φύγουν από τους στρατώνες και ν' άρθρογραφούν. "Επιστευε πως ο λαός ήταν ικανός να κάνει τα κινήματα και να διώξει τους κυβερνήτες. "Ο στρατός πεδινωχώντας στη Λαϊκή Κυβέρνηση, θα έκελτοσε μόνον πιστά τις διαταγές της λαϊκής δικτατορίας. "Ήναίτο φυσικά ο Γαβριηλίδης. Κι' αν ζούσε κι' έβλεπε όλα τα από το 1922 κινήματα, άσφαλώς θ' άλλαζε γνώμη.

Κατόπιν της άρνήσεως του Γαβριηλίδη, ο Λοιδωρίκης κατέφυγε, τα όποια του έδωσαν την πρώτη κυκλοφορία, και τον έκαμαν ρυθμιστή της καταστάσεως, μέχρις ότου μάλιστα σημείων, ώστε να πραγματοποιηθεί και στην πρόσκληση του κ. Βενιζέλου από την Κρήτη.

Το όραμα της επαναστάσεως πολλοί ξενιχθέντες άφησαν τα κέντρα της 'Ομοσπίας και πρήχσαν κι' αυτοί για το Γουδί. Την επομένη ελδοποιήθη για το κίνημα πρωί-πρωί ο βασιλέας, ο όποιος έρωσάταν στο Τατόι. Άμείως κατέβηκε στις 10 στην 'Αθήνα κι' έδεδθηκε στο παλάτι τον Ράλλη, όστις του υπέβαλε την παραίτησή του. Το ίδιο βράδυ άρχιστο η νέα κυβέρνηση υπό τον Κυριακούλη Μαυρουδάκη και την νύχτα έδημοσιεύετο στο φύλλο της 'Εφημερίδας της Κυβερνήσεως το διάταγμα της γενικής άμνηστίας, ή άποια έχορηγείτο «εις πάντας τους όποιονδήποτε μετσχόντας άξιωματικούς, άξιωματικούς και άλλους του κατά έθρον και θάλασαν στρατού εις τα συμβάντα της 14 'Απριλίου».

Κατόπιν αυτού ο στρατός επανήλθεν αυθημερόν στους στρατώνες, και μια φωνή κριαρχούσε στην 'Αθήνα:

—Να γυμνασθόν οι... άταλαγέντες!

—Όλος ο κόσμος 'ζητούσε στρατό και στόλο ελάσχα...

Περνούσαν όμως * * * και οι άξιωματικοί δεν έβλεπαν καμιά κίνησι, κανέναν ένουσιασμό, καμιάν ενάθρονησι ούτε από τον Τύπο, ούτε από το λαό. Συνέζη ύαλισα και το αντίθετο. 'Ο λαός των έπαρών δη μόνον έκινε άμείτως, άλλα και πρέζή ε' αντίθετες εκδηλώσεις, όπως στις Πλάρας και στην Κέρκυρα, όπότεν έπέρασε ταξιδεύοντας για την Έφορη ο μακαρίτης Κωνσταντίνος. Αυτός άνηθχενε τους άξιωματικούς κι' έστελιν τον Γ. Καραϊσκάκη στην Πάτρα γι' άντίδρασι. "Ετσι έφαι η πρώτη εκδήλωσις του λαού, χλιαρά μόν, άλλα πάντοτε εκδηλώσι των μαζών ύπέρ του κινήματος.

"Επειτα ήρθε συνεπικουρός ο μακαρίτης Κ. "Εσλιν με τον δημογνώμο σύλλογο 'Αθηνών, και κατόπιν τούτου άπερασίσθη να γίνη παλαιά συλλαλητήριον στην 'Αθήνα την 14 Σεπτεμβρίου.

Το συλλαλητήριον αυτό ήταν για την εποχή εκείνη πρωτοφανές εις όλην και εις περιέχμενον. Ομοίωμα πως ήταν γεμάτη όλη η όδός Σπυρίδου. Άνέβαινε η διαδήλωσις από το Παλάτι και άκόμα έφταναν στην πλατεία της 'Ομοσπίας τα πλήθη που είχαν άρχικώς συγκεντρωθεί στο πεδίο του 'Αρεως. Μαζί με τους εργάτες στο συλλαλητήριον ήταν και καθηγητάι του 'Ιλανεπιστημίου και φοιτηταί. Με τα λαϊκά στρώματα δηλαδή είχαν αναμειχθεί και το άνθος της τότε διανοήσεως.

Το σύνθημα του συλλαλητήριου το έδωσαν η καμπάνες της πρωτοπυρσης. Είχαν όρισθεί ως ώρα συγκεντρώσεως η 4η, άλλ' η καμπά-

δατος, κάνοντας φιλολογία, ζωγραφική, κι' άσπολούμενη με τη θεωρία. "Επειτα γύρισε πάλι στην Έφορη και πέρασε μερικά χρόνια — τα τελευταία της ζωής της — κάπως ήσυχια.

Στα 1911, ο άντρας της πέθανε και τότε αυτοκτόνησε κι' εκείνη. Την έθαψαν στο κοιμητήριό του Μονάχου, χωρίς κατά και ιεροτελεστία, στη μικρή περική του θάβουν τους αυτόχειρας. "Ετσι τελείωσε το «Πνεύμα του Χορού»...

Εάνον στο λαό το γεμάτο νεύρα εφηβικό κορμί του γλυπτικού συμπλέγματος του Καρπώ, είνε τοποθετημένο τώρα το κεφάλι μιας άπ τις πιο τρυμερές και χαριτωμένες γυναίκες που έλδε ο κόσμος τον καιρό εκείνο — μιας γυναίκας που γνώρισε τον πλοιοτή και την αλλοτριά, που αγάπησε με πάθος τη ζωή και που έκανε πολλούς να έποτρυν. "Αν και η καρδιά της έστερείτο όλκτου και μπορεί να πη καμιάς πως η 'Ελένη δεν αγάπησε ποτέ, πρέπει πολλά να της συγχωρηθώ, γιατί υπήρξε άτεγίρατα όραμα...

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΙΕ'.

ΕΝΑ ΦΡΙΚΙΣΤΙΚΟ ΕΘΙΜΟ, ΠΟΥ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

ΤΟΥ GEORGES GUINIA

Η ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΙΑ

Η τραγική τύχη οχτώ Ευρωπαίων ναυγών. Πώς τους κατεβρόχθισαν οι άγριοι. Η ανθρωποφαγία άλλοτε και τώρα. Το λευκό και το μαύρο κρέας. Ποιό είναι νοστιμότερο. Η οικτρή τύχη των νικημένων και των πληγωμένων στις μάχες. Συμπόσια με σάρκες νεκρών. Η καρδιά και το μάτι του θύματος. Τι πιστεύουν οι άγριοι, κτλ.

ΡΟ άρκετο καιρού —δεν θυμάμαι πόσων ακριβώς— έζησε ορισμένοι Ευαγγελιστάι και δυο ναύτες της αμερικανικής γολέτας «Γουαδελούπη», βοήθησαν ναυαγοί στις άφωδένες και βροχώδεις όκτες της νήσου Μαλλί-κολο, έπειτα άπ' το κανάγιο του καραβιού των.

Τό νησί αυτό, ένα άπ' τα 37 που άποτελούν τό γαλλικό άρχιπέλαγος των Νέων Έβρίδων, είναι φημισμένο και σήμερα ακόμα για τους τρομερούς σκοπέλους που τριγυρίζουν τις άκτές του, και για τους κανθαλάους κατοίκους που τό πλημμυρίζουν.

Μόλις οι διάσπαρμένοι ναυαγοί πάτησαν τη στεργή —τυραννισμένοι, πειραγμένοι και θαλασσοδαρμένοι— στήφη πεινασμένων ανθρωπώνων ύδαγών του νησιού, τα όποια άπό ώρες καιροφυλάκτουσαν κρυμένα και παρακολουθούσαν την αγωνιώδη πάλη του καραβιού με τα άφρισμένα κύματα, πνίχτηκαν άπ' τις παραθαλάσσιες λόγιες.

Οι άγριοι αυτόι περιέκλινσαν τους τρομαγμένους ναυαγούς, τους συντριψάν τα κεφάλια με τρομερά χτυπήματα των ροτάλων τους, κομματίσαν τα πτώματά τους και παίρνοντας ό καθένας άπό ένα κομματάκι σάρκας άμιατολουμένης, την κατεβρόχθισαν με λαίμαργία!

Καθώς λοιπόν βλέπουμε, ή ανθρωποφαγία εξακολουθεί ακόμα να ύφίσταται. Τίς περισσότερες ώρες φορές έχει έλαττήρια θρησκειακά: Η θρησκεία σ' αυτές τις περιπτώσεις, παίζει τον σπουδαιότερο ρόλο κ' επιβάλλει στους πιστούς της να καταβρόχθίζουν τον δικό τους, δοίοντας συγχρόνως και τρομερές μεταθανάτιες ποινές για τους παραβάτες των άτασιών αυτών έντολών της!

Οι κάτοικοι του άρχιπελάγους της Ταϊτής βρίσκουν τη σάρκα του ανθρώπου γλυκόζη, σαν τη μπατίνα των νησιών τους.

Οι Φίτζι πάλι βεβαιώνουν, πως ή σάρκα των όμορφών των —τους όποιους τρώει έπειτα άπό κάθε σύραξη— είναι λιπαρή, γλυκώδης και γλυκεία όταν τρώγεται όμη, και νόστιμη σαν του χοίρου όταν τρώγεται ψημένη!

Οι ίδιοι άγριοι βεβαιώνουν πως ή σάρκα των νέγρων της Άφρικής —με τους όποιους έχουν συχνά ανθρωποφαγικά νταραβέρια— έχει γεύση ύπόξηνη αλογήσιου κρέατος και συνεπώς είναι εξαιρετικά νόστιμη. Ένώ ή σάρκα των λευκών και μάλιστα των Ευρωπαίων, είναι άηδιαστικά άλμυρή κ' αναγκάζονται να την φάνε μόνον όταν δεν ύπάρχει κανένας όμορφός τον σκοτωμένος ή νεκρός για τα συμπτώσια...

Στον Ειρηνικό όκεανό, οι Παπούα και οι Άυστραλιανοί θεωρούν την ανθρωποφαγία ως νόμο ιερό. Κι' επειδή τα μέρη των νέων έσρα και άγνοια νομίζουν πως ή θεότητες των στέλλουν την κακοροϊκία αυτή στον τόπο τους για να τους αναγκάσουν να τρώγονται άναμεταξύ των!

Στη νήσο Άόμια μάλιστα, όταν τους σπείρει στα γερά ή πείνα και δεν τύχει να σπείδουν συράξεις άναμεταξύ τους —ώστε οι νησιώται να φάνε τα πτώματα των νικημένων κ' οι νικημένοι τους πληγωμένους της φυλής των— τότε ξεθάβουν τους νεκρούς άπ' τα νεκροταφεία τους, στήνουν γύρω στα άποσπασμένα πτώματά τους έναν όρισμένο θρησκευτικό χορό κ' έπειτα ριχνούν σαν τσακάλια έπάνω τους και χορταίνουν την πείνα που τους βασανίζει!

Στην Άφρική πάλι, οι Κάφροι κ' οι Ζουλό θεωρούνται ως οι πιο λαίμαργοι κανθαλάοι του κόσμου. Μία φυλή μάλιστα Κάφροι, οι Ουμπάνγια, έχουν όλόκληρες άγέλες αλχαλάτων ή δούλων, τις όποιες περιφέρουν άπό χωριό σε χωριό, για ν' αγοράσουν οι είδικοί

χασάπηδες κάθε χωριού όσους χρειάζεται ή πελατεία τους. Κι' όταν κάθε χασάτης διαλέξει όρισμένα ανθρώπινα σφάγια και τα οδηγεί στο κατάστημά του, τότε γίνεται τό έξης τρομακτικό παζάρι.

Οι πιο εύνοούμενοι και γενναϊόδωροι πελάτες του χασάτη έχουν τό δικαίωμα να καταρδούν και να σημειώσουν προκαταβολικά με μπουγιά ή κλωδιά έπάνω στον δύστυχο μελλονθάντα, τα μέρη της έρεσκείας των, τα όποια θ' αγοράσουν όταν θανατωθεί τό τρομακτικό σφάγιο!

Οι Παχόνες του Γκαμπόν έξ έλλου —μιά φυλή νέγρων άπ' τους πιο νοήμονες του κόσμου— είναι ανθρωποφάγοι άπό έθιμο θρησκευτικό. Με τη διαφορά, ότι ό ίδιος νόμος τους άπαγορεύει να τρώουν τους φρονιμότερους άνδρες της φυλής των. Γι' αυτό, όταν δυο γυλές συγχρονισθούν, μετά τη μάχη, όποιοδύνατε κ' άν είναι τό άποτέλεσμά της, οι άντίπαλοι άνταλλάσσουν τους προσημιμένους να φεγανθύν νεκρούς!

Στη φυλή αυτή μόνον οι φίλαρχοι εξαγορεύονται του κόσμος κ' ένταφιάζονται όταν πεθαίνουν. Όλοι οι έλλοι που πεθαίνουν άπό φυσικό θάνατο, καταβρόχθίζονται άμέσως άπ' τους συγχρονισμούς τους.

Στη Νέα Ζηλανδία περιζήτητος μεζές είναι τό άριστερό μάτι του ανθρώπου, γιατί πιστεύουν πως έχει είναι ή έδρα της ψυχής. Τρώγοντάς το οι άγριοι, νομίζουν πως τρώνε μαζί και την ψυχή του θύματος των και δυναμώνουν έτσι τη δική τους, προσθέτοντας σ' αυτήν τις ικανότητες της άλλης.

Αντιθέτως, στην Άνω Ανατολή, όρισμένες άγριες φυλές κινεζικής και ιαπωνικής καταγωγής, προτιμούν την καρδιά του άρχηγού της έχθρης φυλής, για ν' άποκτήσουν την άνδρεία του. Η πρόληψη αυτή λέγεται εγκράν κ' έχει όνομα θρησκευτικού νόμου.

Και στις Κεντρικές Ίνδίες ακόμα, στις όποιες ό Βρετανικός πολιτισμός κ' ή δυνατή πτυχμή του έχουν κάνει τόσα πλάσματα, παρατηρούνται συχνά κρισηματα θρησκευτικής ανθρωποφαγίας. Και παρ' όλο που δεν χαρίζουν κατ'αυτήν οι Άγγλοι δικαστάι σε τέτοια ζητήματα, έρασιζονται άμεσικτα τους σχετικούς θρησκευτικούς νόμους, οι Ίνδοι ίερεις δεν ένοπνίσαν ακόμα να σωφρονιστούν. Δεν πεινάει δηλαδή μήνας που να μην τσιμεντατεί κ' ένας Ίνδος λεγούς, καταδικασμένος γ' άνθρωποφαγία.

Στη Σομαλία, μεταξύ των άλλων πονών που όρίζει ό Πονικός Νόμος των Ιθαγενών για τιμωρία των διαφόρων εγκλημάτων, φηγουόρεται πρώτη-πρώτη κ' ή έξης ποινή: «Όσοι συλλαβάνονται κ' άποδεικνύονται ένοχοι φόνου και κλοπής, παραδίνονται χωρίς άσροπορία στο θύμα ή στους συγγενείς του θύματος. Κι' έκείνοι πάλιν έχουν όλο τό δικαίωμα ή να τον φένε, ή να του χαρίσουν τη ζωή».

Ας ξαναγυρίσουμε τώρα πάλι στο Άρχιπέλαγος των Νήσων Ταϊτής. Όταν στα νησιά αυτά μία οικογένεια ύποφέρει διανθ' από έλλειψη τροφίμων κ' ή πείνα άρχίζει να γίνεται άδύνατη, τότε ό θρησκευτικός νόμος επιβάλλει στον οικογενειάχη —πατέρα ή μεγαλύτερο άδελφό ή μεγαλύτερο γαμπρό— να δώσει τις σάρκες του για να χορτάσουν τα πεινασμένα μέλη της οικογένειας του!

Έπίσης ό ίδιος νόμος επιβάλλει στα μέλη μιας οικογένειας την έξης άσπράδατη ύποχρέωση: «Όταν κάποιος άρρωστήσει και δεν παρατηρηθεί βελτίωσις της ύγείας του με τα έσρα και τα γαρύφαλα του μάγου της φυλής, τότε τα άλλα μέλη πρέπει να καταβρόχθισουν τον άρρωστο —είτε σύζυγο, είτε πατέρα, κλπ.— για να τον λυτρώσουν άπό τα βάσανα της άρρώστειας».

Η τελετή της καταβρόχθισής του γίνεται ως έξης: Άνεβάν τον θύμα σ' ένα δέντρο και τό σφριχτοδένον στους κλώνους του. Έπειτα οι άλλοι, κρατώντας άπό ένα τεκοζούρι, χορεύουν γύρω που έναν μανιασμένο θρησκευτικό χορό και σε κάθε στροφή δίνουν κ' άπό μία τεκοζούρια στον κορμό του δέντρου.

Όταν κοπεί ό κορμός και πέσει στη γη τό δέντρο, τότε όρισμένοι με τα τεκοζούρια τους στο θύμα, τό κομματιάζουν κ' άρχίζουν τό καταβρόχθίζουν για να χορτάσουν την πείνα τους.

Κανθαλάος της Ταϊτής, χορεύων τον χορό του Θανάτου.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ ΤΩΝ ΚΑΡΑΒΙΩΝ

«Αι γενόμενοι άνακρίσεις διά την εξακρίθιν των αίων της άνακρίσεως του «Ζωός-Φιλίππου» και του «Άλφρεδού», έσσαν εις φώς σπουδαία, πείθοντα περί της άνακρίσεως του άπέρους μιας σπείρας κακοποιών, οι όποιοι, άγνωστον διά ποίους λόγους, επιδιώκουν την πυρπόλησιν όλων των μεγάλων ύπερωκεανών...»

(Από τις Γαλλικές έφημερίδες)

Απόσπ με άπότομη κίνηση τό χέρι του και άκούμπησε τό τεμπάκο δάκτυλό του σ' ένα σημείο του θαλασσινού χάρτου, που ήταν άπλωμένος μπροστά του, στο γραφείο του... Αδτήν ακριβώς τη στιγμή, τό ύπερωκεανείο «Άμφριτίτης», που έρχότανε άπό τη Νέα Τόρη, θα βρισκότανε σε κείνο τό σημείο του Άτλαντικού, που έβραζε τό τεμπάκο του δάκτυλου... Κι' ύστερ' άπό δυο μέρες θα βρισκότανε στο λιμάνι της Μασσαλίας...

—Μά όχι, όχι! φώναξε ό άνθρωπος που καθότανε μπρός στο γραφείο. Η «Άμφριτίτης» δεν θα προφτάσει να μη στο λιμάνι... Έστ' άπό λίγες ώρες, θα γίνη α υ τ ο που πρέπει να γίνη!... Και, ποός έξέρει!... Έτσι και αυτή τη στιγμή ή «Άμφριτίτης» να κατέει σαν πυροτόχημα!...

Ένα μαζιθρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα λεπτά χείλη αυτού του άνθρώπου.

Κάποιος χτύπησε την πόρτα.

—Έλτερός!

Ένας ηλεκτρικός μήκρε μέσα, φέρνοντας ένα τηλεγράφημα, —ή διεθνόνος ήταν έσφαλισμένη, κυρίε— έλτε ό υπηρέτης—και τό τηλεγράφημα αυτό παρελήφθη με καθυστέρηση τεσσάρων ημερών. Ο άνθρωπος που καθότανε μπρός στο γραφείο, πήρε τό τηλεγράφημα και τό έρριξε άδιάφορο βλέμμα... Τί να τό κάνει αυτό τό πάλι τηλεγράφημα! Έκείνος περίμενε ένα άλλο, ένα τηλεγρά-

Έπιασε τό κεφάλι του με τα δυό του χέρια κ' άρχισε να κλαίη...

Έπιασε τό κεφάλι του με τα δυό του χέρια κ' άρχισε να κλαίη... Έπιασε τό κεφάλι του με τα δυό του χέρια κ' άρχισε να κλαίη...

Τό καταθρόνο έργο που έκανε ό άνθρωπος αυτός, μέλος μιας κλειστής συμμορίας έμπρηστών, τον είχε άφήσει ως τότε ψυχρό και άπαρογο για τη δυστυχία των άλλων. Ήταν ένας άπό τους σκληρούς τύπους που δεν λογαριάζουν τη ζωή των ανθρώπων... Έλξε προ-αίματι, πολλές καταστροφές, άνάδοις στυγνάδες σε μεγάλα ύπερωκεανεία, με τέτοια τέχνη, ώστε κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει τίς αίτια της άνακρίσεως...

Τώρα ό σκληρόκαρδος αυτός άνθρωπος δοκίμαζε την άγνεία και το μαζιθρό όλων εκείνων που είχε καταδικάσει σε θάνατο... Έννοια και ή σκέψη, την άγνεία που προκαλεί ή βεβαιότης του χωρι-ακού, άκούσε ένα τρομακτικό θόρυβο που έβγαζε άπό τον ίδιο τον κορμό του... Μία δουρετή συμφωνία άπό κλάματα, ξερονητά και κλάματα... Και του φανότανε πως είχε άνοηκώσει μερικώς άπό τους φωνές αυτές... Και δάγκωνε τα χείλη του για να μη φωνάξη...

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Μά ποός Θεός θα έλάωνε ένα τέτοιο άνθρωπο; Με τη μέση αυτή, ό έγγλυμμάτης έπιασε τό κεφάλι του με τα δυό του χέρια και άρχισε να κλαίη. Τα δάκρυα του έκαναν ένα. Τού έβγαλαν ένα μεγάλο βάρος άπό την καρδιά του. Ξαναβρήκε την ψυχραιμία του.

—Έτσι να είναι ακόμα καφός, σκέφτηκε. Και σπρώχθηκε άπότομα όρθιος. Μία έμπνευσις του ήρθε ξαφνικά—και μία λάμψη έλπίδας φώτισε τό παραμορφωμένο πρόσωπό του. Χτύπησε τό κουδούνι και έλτε του ύπηρε- του του:

—Τό αυτόκίνητό μου, γρήγορα!... Σε λίγο βρισκότανε σ' ένα ιδιωτικό αεροδρόμιο. Ήξερε ότι μπορούσαν να του παραχωρήσουν ένα ύδροπλάνο. Και πράγματι τό έκαναν τη χάρι που τους έήτησε. Άνέβηκε μόνος του στο ύδροπλάνο και ύστερ' άπό πέντε λεπτά της ώρας διεθυνότανε προς τη δόσι...

Βρέθηκε πάνω άπό τη θάλασσα ένα άρχιζε να βραδυάζη. Άν σ' άνέγχε την πτήσι μ' αυτή την ταχύτητα, δεν θ' άγγιζόσε να φτάση τό ύπερωκεανείο... Κάρφωνε έρενητικά τα δάκρυμά του στον όρίζοντα. Φοβότανε μήπως δει ξαφνικά τις λάμψεις του πυροπολιμένου καραβι-ού! Μά ή θάλασσα άπλωνότανε μαύρη και άτάραχη άπό κάτω του...

Έλτος, ό τραγικός πλότος δέχθηκε τα φώτα της «Άμφριτίτης» να λάμπουν μέσ στο σκοτάδι... Η καρδιά του χτύπησε δυνατά! Έλχε φτάσει έγκαιρως... Ύπηρεσε ακόμα έλπίδα να σωθούν ή γυναίκα του και τό παιδί του άπό την καταστροφή. Κατέβηκε λίγο παρακάτω, διέγραψε μερικώς κύκλους γύρω άπό τό καράβι για ν' άντληθούν την πα-ροισία του και ύστερα προσεθαλάσσηθη.

Ένας ηλεκτρικός προβολέας της «Άμφριτίτης» φώτισε τό ύδροπλάνο. Μία ώρα, μ' ένα άξιωματικό και τέσσαρες ναύτες, ήρθε να παρλώδη τον αεροπόρο.

—Είστε άνάγκη να δώ άμέσως τον πλοίαρχο! έλτε ό έγγλυμμάτης.

Ο κυβερνήτης έστρεψε, άνήσυχος άπό τη νυχτερινή αυτή έπισκεψη.

—Άπό τη μία στιγμή στην άλλη, κυβερνήτα μου, θ' άνάκη μεγά-λη φωτιά στην «Άμφριτίτης»!—τό έλτε ό αεροπόρος με λοχαγιασμένη φωνή. Μη μου έπείρε, σας παρα-καλώ, περισσότερες πληροφορίες... Προσέξτε μονάχα τί θα σας πω: στις ηλεκτρικές εγκαταστάσεις του ύπερωκεανείου όλα τα ηλεκτρικά σύματα είναι χαλασμένα αυτή τη στιγμή... Άρκει ή παραμικρή έκρη-ξις, για να μεταδοθή τό πυρ με μιας σ' όλο τό καράβι, παντού δ-που ύπάρχουν ηλεκτρικά σύματα... Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αυτό!...

Μπορώ όμως να σας δείξω σε ποιά σημεία μπορείτε ν' απομονώσετε τό ηλεκτρικό φέικμα, για να μη ύπάρ-χη πεία κανένας κίνδυνος άνακρί-σεως...

Ο κυβερνήτης διάταξε τωραμέ-νος μερικώς ηλεκτρολόγους ναύτες να σημειωθούν με τις οδηγίες που θα τους έδινε ό αεροπόρος. Έ-τοι, ύστερ' άπό δέκα λεπτά της ώ-ρας, δεν ύπάρχε πεία πρόβος ανα-κρίσεως... Κανείς άπό τους ύπα-κούσις πέρπου έπιβάτες του ύπερω-κεανείου δεν είχε ύποπτευθεί ότι μπορούσε, ξαφνικά, όλόκληρο τό ύπερωκεανείο να μεταβληθή σε πυ-ροτόχημα, στη μέση του όκεανού!

Ο κυβερνήτης διάταξε τωραμέ-νος μερικώς ηλεκτρολόγους ναύτες να σημειωθούν με τις οδηγίες που θα τους έδινε ό αεροπόρος. Έ-τοι, ύστερ' άπό δέκα λεπτά της ώ-ρας, δεν ύπάρχε πεία πρόβος ανα-κρίσεως... Κανείς άπό τους ύπα-κούσις πέρπου έπιβάτες του ύπερω-κεανείου δεν είχε ύποπτευθεί ότι μπορούσε, ξαφνικά, όλόκληρο τό ύπερωκεανείο να μεταβληθή σε πυ-ροτόχημα, στη μέση του όκεανού!

—Θά ήθελα να έσρα πούν πρέπει να εγχαρτίσω γ' αυτή την άνεκτήμη ύπηρεσία... έλτε ό κυβερνήτης του αεροπόρου.

—Προτιμώ! άποκριθήκε ό άγνωστος. Έλτε καλύτερα να μη πά-θετε τ' όνομά μου... Και σας παρακαλώ μάλιστα να μη άνακρινόσε-τε σε κανένα τί συνέβη άπ' όψε...

—Όπως θέλετε, κλάμισε ό πλοίαρχος.

—Όσόνος, εξακολουθήσε ό έξος, θα έχα να σας έήτησω μία χάρι... Θα μπορούσα να δώ την κούρα...

Και έλτε τό όνομα της γυναίκας του.

—Δεν έχω την τιμή να την γνωρίσω προσωπικάς, απάντησε ό πλοίαρχος. Στάψτε όμως να κυττάω στο δίδυλο των επιβιάνων, να δώ σε ποιά κατεύθυνση μένει... Ά!... να τ' όνομά της (συνέχισε ό κυβερνήτης, άκούμπώντας τα δάκτυλά του στη μέση της σελίδας του δίδυλου). Την συννοεί και ένα άγνωστο, δεν είναι έτσι;

—Άκριβώς...

—Έσχα... Ας δοίτε τον αριθμό της καμίνας... Μά, Θεέ μου!...

—Τί συμβαίνει; ρώτησε με άγνεία ό αεροπόρος.

—Βλέπω κάτι γραμμένο στις «Παρατηρήσεις», κάτι που...

Ο κυβερνήτης δεν μπόρεσε να προωθήση άπό την ταράχη του.

—Γά τ' όνομα του Θεού! άνέκρασε ό άγνωστος, πέστε μου τί συμβαίνει!

—Η κυρία και τό άρσάκι της έπιασαν μία καμίνη στο ύπε-ρωκεανείο μας... έλτε τότε ό πλοίαρχος με φωνή που έγραψε λίγο-μá δεν επιδιόσθησαν... Στη στιγμή των παρατηρήσεων άναγράφεται ότι... ότι πέθαναν και ό δυό άπό γρίπη την παραμονή της άνακρί-σεως της «Άμφριτίτης»!...

ΜΙΣΕΛ ΝΟΥΡ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΔΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΟ μεταξὺ αὐτῶν, οἱ Ἴνδοι εἶχαν μαζευ-
τεῖ γύρω τους περίεργους. Τοὺς δυσάρε-
στούς, ὅπως ἐδείχναν, ἢ παρουσία τοῦ
ἀνθρώπου ἐκείνου, σὺν ὅποιον ἐν τούτοις
δὲν τοιμοῦσαν νὰ μιλῶσιν. Ἀντιμονοῦ-
σαν νὰ βασανίσουν τὸν αἰχμάλωτό τους.

Ὁ ἀγνωστος κατὰλαβε τὰς διαθέσεις
τῶν ἀγρίων. Τοὺς ἔβριξε ἕνα περιφάνο
βλέμμα καὶ γυρίζοντας κατόπιν στὸ Βα-
ράγια τοῦ εἶπε σιγὰ, μὰ καὶ ἀπειλητικὰ :

— Δὲς ἀλήθεια :

— Ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ὁρῶμαι στὸ Θεό! Μὰ τὰ φορετὰ βα-
σανιστῆρια ποὺ με περιμένουν, ἂν δὲν με σώσεις!

— Θὰ δοκιμάσω νὰ σε σώσω, εἰτε ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος σι-
γανὰ, γὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσουν οἱ Ἴνδοι. Πρόσεξε μονάχα μὴ με
γελᾷς. Γιατὶ τότε θὰ μάθης πὺς ἐκδικεῖται ὁ Ἐλ-Μεσιτσο....

Καὶ τώρα, τοιμοῦδι. Μᾶς ἀκούνε...

Πραγματικῶς οἱ Ἴνδοι εἶχαν πλησιάσει τώρα πὸ κοντὰ καὶ προ-
σπαθοῦσαν ν' ἀκούσουν τί ἔλεγαν οἱ δύο λεῖνοι, ἂν μπορεῖ νὰ ὀνο-
μάσῃ κακεῖς λεῖνὸν τὸν Ἐλ-Μεσιτσο.

— Καλὰ, φώναζε δυνατὰ καὶ σὲ ἰνδικὴ γλῶσσα ὁ Ἐλ-Μεσιτσο
στὸ Βαράγια, γὰ νὰ τὸν ἀκούσουν οἱ ἐρυθρόδερμοι. Ὁ ἀναφέρω
στὸν Ἴνδὸ ἀρχηγὸ τὰ λόγια τοῦ λεῖνου αἰχμάλωτου.

Ἐρρίξε κατόπιν ἕνα περιφάνο βλέμμα
γύρω του ποῦκανε τοὺς Ἴνδους νὰ παραμέ-
ρισουν καὶ προχώρησε πρὸς τὸ Μαῦρο
Πουλί.

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸν Ἴνδὸ ἀρχη-
γὸ, γύρισε στοὺς ἐρυθρόδερμους καὶ τοὺς
φώναξε δυνατὰ :

— Κανεῖς νὰ μὴν πειράξῃ τὸν λεῖνὸ
αἰχμάλωτο, πρὶν μιλῶσιν οἱ δύο ἀρχηγοί.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Βαράγια πήγαινε περὶ νὰ
σπάσῃ ἀπ' τὴν ἀγνῶν. Ἀδιαφορῶντας γὰρ
τοὺς Ἴνδους ποὺ τὸν κύτταζαν μὲ ἀσυγκρά-
τητη λύσσα καὶ μανία, εἶχε καρφώσει τὸ
βλέμμα του στὸν μυστηριώδη ἐπισκέπτη, ὁ
ὁποῖος μιλῶσε τώρα μὲ τὸ Μαῦρο Πουλί.
Παρακολουθοῦσε ὅλες του τὶς κινήσεις καὶ
ὅλες του τὶς χειρονομίες καὶ μὰ ἔλπιζε, μὰ
ἀπελπιζόταν. Τὸ μαρτυροῦν τοῦ ἦταν φοι-
κτὸ, ἀπερίγραπτο. Αἰσθανόταν τὴν τρομερὴ
ἐκείνη ἀγνῶνι ποὺ κάνει τὰ μαλλιά τῶν ἀν-
θρώπων ν' ἀστράφουν μέσα σὲ λίγες στιγμὲς.

Ἡ συνομιλία τοῦ Ἐλ-Μεσιτσο καὶ τοῦ
Μαύρου Πουλίου κρατοῦσε ἀρετὴ ὥρα. Ὁ
Ἴνδὸς ἀρχηγὸς ἀκούει μὲ δυσπιστία τὰ
λόγια τοῦ μυστηριώδους ἐπισκέπτη, ὁ ὁ-
ποῖος προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο, ὅπως
φαινόταν, νὰ τὸν πείσῃ.

Τὸ ἔδειχνε μὲ τὸ χέρι του τὰ Ὀμυλῶ-
δη Ὀρη καὶ τὸν δρόμο ποὺ ὀδηγοῦσε πρὸς
αὐτά. Μὰ τὸ Μαῦρο Πουλί δὲν ἤθελε φαί-
νεται νὰ πεισθῇ, δὲν ἤθελε νὰ χαρίσῃ τὴν
ζωὴ τοῦ αἰχμάλωτου.

Ὁ Βαράγιας ποὺ παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ ὅλη αὐτὴ τὴν
παντομίμα, χωρὶς ν' ἀκούῃ τὰ λόγια ποὺ ἔλεγαν οἱ δύο ἀρχηγοί, κα-
τάλαβε πὺς δὲν ἔπρεπε περὶ νὰ ἐλπίσῃ καὶ ἐννοίωσε τὸ κομμὶ του νὰ
παρᾶλιν ἀπὸ φόβο. Ἦταν χαμένος, χαμένος!

Διέκρινε τὸ πρόσωπο τοῦ Ἐλ-Μεσιτσο καὶ τὸ εἶδε νάνα σκυθρω-
πό. Ἀρα ὁ παράδοξος αὐτὸς ἀγρίανθρωπος εἶχε ἀποτύχει, δὲν εἶχε
κατορθώσει νὰ πείσῃ τὸν ἐρυθρόδερμο ἀρχηγό.

— Εἰμαι χαμένος, Θεέ μου!... φημίσεις ὁ κακόνυχος τυχοδιώ-
κτης καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του γὰ νὰ μὴν βλέπῃ περὶ τὰ ἀταίρια προ-
σώπα τῶν Ἴνδων καὶ τὶς προσετοιμασίες τὶς ὁποῖες ἔγιναν γὰ νὰ τὸν
βασανίσουν.

— Θεέ μου, Θεέ μου, ἐχάθηκα!...

Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν ἔτσι, στιγμὲς ὑπερτάτης ἀγνῶνις γὰρ
τὸν αἰχμάλωτο.

Ἐπ' αὐτὴν ἀποφάσισε νὰ ξανανοῖσῃ τὰ μάτια του. Καὶ τὸ βλέμ-
μα του ἔπεσε πάλι πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόντουσαν οἱ δύο ἀρχη-
γοί. Εἶδε τότε τὸν Ἐλ-Μεσιτσο νὰ σκύβῃ καὶ νὰ φθιρίζῃ κάτω στ'
αὐτὸ τοῦ Ἴνδου ἀρχηγοῦ.

Τὸ Μαῦρο Πουλί τινάχτηκε τότε ἀπὸτομα ἀπ' τὴ θέσι του καὶ
στὰ μάτια του ἔλαμψαν ἀστραπεῖς δαγῆς.

Ὁ Βαράγιας ἄρχισε καὶ πάλι νὰ ἐλπίζῃ. Κατάλαβε ὅτι τὰ λόγια
ποὺ φημίσεις ὁ Ἐλ-Μεσιτσο στὸν Ἴνδὸ ἀρχηγό, εἶχαν φέρει κάποιον
σοβαρὸ ἀπρόβλεπτον.

Συγχρόνως εἶδε τὸν Ἐλ-Μεσιτσο νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸ μέρος του,

νὰ τὸν δείχνῃ μὲ τὸ δάχτυλό καὶ νὰ φωνάζῃ δυνατὰ, γὰ νὰ τὸν ὁ-
κούσουν οἱ οἱ Ἴνδοι :

— Τί ἀξίζει αὐτὸς ὁ λαγὸς μτρὸς στὸν λεοντάκαρδο καὶ αἰσθη-
σμο Ἴνδῳ, τὸν ὁποῖο θὰ σε παραδόσω καὶ τὸν ὁποῖο μπερδεύει ὁ
νάμας; Ὅταν ὁ ἥλιος ἀνατείλει καὶ δώσει τρεῖς φορές, ὁ λεοντά-
καρδὸς καὶ τὸ Μαῦρο Πουλί θὰ ἔρθουν νὰ συναντήσουν τὸ Μαῦρο Πουλί
ἐκεῖ ποὺ τὰ δύο ποτάμια, ὁ Γίγας καὶ τὸ Κόκκινο Ποτάμι ἐνώνουν
τὰ νερά τους, κοντὰ στὴ λίμνη τῶν Βονάσων. Ἐκεῖ οἱ Ἴνδοι θὰ
βροῦν τὰ ὄπλα, τὰ ὁποῖα οἱ λεῖνοι κινητοὶ ἔπαισαν. Ἐκεῖ ἔτις
θὰ βροῦνται ἐκεῖνοι ποῦ...

Ἀλλὰ τὸ Μαῦρο Πουλί δὲν ἄφησε τὸν Ἐλ-Μεσιτσο νὰ τελειώσῃ.
Τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ ἐπέβαλε νὰ σωπάσῃ.

Ἡ διαπραγματεύσις εἶχε λήξῃ.

Ὁ Βαράγιας εἶχε σωθεῖ.

Ὁ Ἐλ-Μεσιτσο κατέβηκε σιγὰ-σιγὰ κοντὰ στὸν αἰχμάλωτο, ὁ-
κριντας περιφάνο βλέμματα πρὸς τοὺς Ἴνδους, ἔβριξε τὸ μαχαίρι
του καὶ ἔκοψε τὰ δεσμά του.

Ὁ Βαράγιας νόμισε πὺς ὀνειρευόταν. Εἶχε σωθεῖ, εἶχε λυτρω-
θεῖ, εἶχε γλυτώσει. Ἀρπάξε τὸ χέρι τοῦ Ἐλ-Μεσιτσο καὶ ἄρχισε νὰ
ποῦ τὸ σφίγγῃ, φθιρίζοντάς του λόγια ἐνθουσιασμένη. Μὰ ἡ ἐνθου-
σιαστικὴ του αὐτὴ ἐλάττωμα συγκινούσε τὸν μυστηριώδη αὐτὸν φίλο
καὶ σύμμαχο τὸν ἐρυθρόδερμον, ὁ ὁποῖος γύρωσε ἀμέσως καὶ τοῦ
εἶπε ἀπὸτομα :

— Μὴ νομίζεις πὺς θὰ μπορέσεις νὰ με γελᾷς. Ἐγὼ εἶμαι τρο-
μερὸ σύντροφο ἐκεῖ πέρα — καὶ ἔδειξε πρὸς
τὰ Ὀμυλῶδη Ὀρη—ἐκτός αὐτοῦ, ὅμως
θὰ πάρω μαζί μου καὶ ἕνα καὶ Ἴνδους κα-
λεμιστάς.

— Νὰ σὰς γελᾷσω; Ποτέ! ἐκείνη
σε ὁ Βαράγιας. Ἀλλὰ οἱ ἕντεκα Ἴνδοι
πολεμιστὰ εἶνε πάλι λίγοι γὰ τὴν ἐ-
στρατεία ποὺ ἀναλαμβάνουμε.

— Γιατὶ; ρώτησε ὁ Ἐλ-Μεσιτσο ἔρ-
φισαμένος.

— Γιατὶ τὸ θησαυρὸ, γὰ τὸν ὁποῖο
σὰς μίλησα, τὸν φυλάει τρεῖς κινητοὶ ὁ-
κατάβλητοι. Οἱ δύο μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς
εἶνε τρομεροὶ σκεπτεταὶ καὶ ἀτρόμητοι πο-
λεμιστὰ.

— Δὲν με γνωρίζεις καλὰ οὐτ' ἐκεῖ,
οὐτ' ἐνθάδε, ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συνοδείας, πρὸς τὴν Κοι-
λάδα τοῦ Χρυσοῦ, ἀκολουθώντας τὸν ἴδιο δρόμο, τὸν ὁποῖο
εἶνε πρὸς τὸν Ἰνδὸ ἀρχηγό, καταδιωκόμενος ἀπὸ
τοὺς Ἴνδους.

— Ἐὰν προσπαθῶ νὰ τοὺς γελᾷσω, σκεφτόταν ὁ πονη-
ρὸς τυχοδιώκτης.

Καὶ ἐβόλβε, ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συνοδείας, πρὸς τὴν Κοι-
λάδα τοῦ Χρυσοῦ, ἀκολουθώντας τὸν ἴδιο δρόμο, τὸν ὁποῖο
εἶνε πρὸς τὸν Ἰνδὸ ἀρχηγό, καταδιωκόμενος ἀπὸ
τοὺς Ἴνδους.

Ἀς ἀφήσουμε τὸν Ἐλ-Μεσιτσο καὶ τοὺς πολεμιστὰς του
νὰ καταπνέονται πρὸς συνάντησιν τοῦ γινοῦ τοῦ πειρατοῦ
τῆς ἔρημου καὶ ἂς ξαναγυρίσουμε στοὺς τρεῖς φ-
ημίσεις μας κινητοὺς.

Μόλις ὁ Πέτρος Διάξ ἀπομακρύνθηκε κατὰ
λύματα, οἱ τρεῖς κινητοὶ ἔβριξαν γύρω τους τὸ
ἐλπίμα τους, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ διακρίνουν τί-
ποτα.

Σκοτάδι εἶχε ἀπλῶς παντοῦ
Τὸ φεγγάρι εἶχε κρυφτεῖ πῶς ἀπὸ τὴν νύκτα σύν-
νεφα.

Ἐξαιρετικὰ οὐράνια μαζα καὶ ἀποκρίσεις
πρὸς τὸ μέρος, ποὺ βρισκόνταν περὶ τὸ πληγω-
μένο ἄλογο τοῦ δὸν Ἐστεβάν.

— Τσακίλια!... φημίσεις ὁ Φάβιος.

— Δὲν εἶνε τσακίλια, παιδί μου, τοῦ ἔδειξε ὁ
Βουαροῦ. Εἶνε αὐτοὶ οἱ καταραμένοι οἱ Ἴνδοι. Μιμνῶνται τὰ σκου-
ρὰ τῶν τσακιλιῶν, οἱ ἀρχεῖοι, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ ἐξαπα-
τήσουν παλινὸς κινητοὺς τὸν δαῖμον. ὅπως εἰμαστε ἐμεῖς.

Ὁ Πέτρος σφύριξε τώρα ἕνα πολεμικὸ μᾶς καὶ ἐξέταξε τὴν
καρμηνία του.

Ὁ Βουαροῦ, ὅμως, φωνάζει ἀντημένως. Κότταξε τὸ Φάβιο μὲ
βλέμμα θυμωδὸ καὶ ἀνιστάμενο.

Ὁ Πέτρος κατὰλαβε τὴν στενωπὸν τοῦ γρηναίου σπητρώφου του.
Κατάλαβε, ὅτι ὁ λεοντάκαρδος κινητὸς ἀνησυχῶσε γὰρ τὸ Φάβιο
καὶ τοῦ εἶπε :

— Εἶδες, ποῦ σοὺ τὸ εἶπα, πάλιν με συντόρε; Δὲν ἔπρεπε νὰ
ἐκείνη ἐδῶ αὐτὴ τὴ νύκτα. Ἄν φεύγαμε, θὰ εἰμαστε τώρα μα-
κριὰ. Εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀπέστειλα με γόρτα τὸ χροσάρι τῆς
Κοιλάδας.

— Ἐγὼς δέχομαι, Πέτρε, ἀπάντησε ὁ Βουαροῦ. Μὰ τώρα εἶνε
πρὸς ἀπὸ. Πρόσεξε νὰ πολεμήσουμε μέγρους ἐσχάτων. Καὶ τὸ καλὸ
ἐστὶν πὺς δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε μόνον με Ἴνδους. Ὅπως μᾶς ἐπεί-
λες.

Ὁ Ἐλ-Μεσιτσο εἶχε καταρτίσει κιάλιας τὸ σχέδιό του θὰ
περνόους ἀπὸ ἕνα ὁρισμένον μέρος τῆς ζούγκλας, θὰ συναντοῦσε τὸ

γὰρ του, θὰ τοῦ ἀνακοίνωνε τὸ μυστικὸ τοῦ Βαράγια καὶ θὰ τρα-
ποῦσαν οἱ δύο γὰ νὰ νὰ πάρουν τὸ θησαυρὸ.

Βαδίζοντας ἐμπρὸς ὁ Βαράγιας, ἦταν βυθισμένος σὲ θλίβερες καὶ
ἀπαισιες σκέψεις. Εἶχε γλυτώσει ὅσα τὴ ζωὴ του, ἀλλὰ εἶχε πέ-
σει στὰ νύχια τρομεροτέρου ἐχθροῦ. Καὶ στὸν ἐχθρὸ αὐτόν, σὺν
ἀπώλειᾳ Ἐλ-Μεσιτσο, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δειξῇ τὸ χροσάρι, γὰρ
τὸ ὁποῖο τόσα βάσανα εἶχε ὑποφέρει. Ὁδῶναι λοιπὸν δρισταῶς αὐ-
τὴ τὴν φορὰ τὸ θησαυρὸ του; Ὁχι, ὄχι... Ἐπρεπε νὰ δοῇ ἕναν
τρόπον νὰ ξεγελάσῃ τὸν Ἐλ-Μεσιτσο. Καὶ δὲν ἄρχισε νὰ καταρτί-
σῃ τὸ σχέδιόν του ὁ καταχθόνιος τυχοδιώκτης. Σκέφτηκε νὰ ὀδηγήσῃ
τὸν Ἐλ-Μεσιτσο, τὸ γινὸν του καὶ τοὺς Ἴνδους στὸ μέρος ποὺ βρι-
σκόντουσαν οἱ τρεῖς κινητοὶ καὶ νὰ παραστή ἀπλὴ θεατὴς τῆς ἀλ-
λουργαγῆς των. Ἔτσι, ὅταν οἱ δύο αὐτοὶ θὰ ἐξοντώνοντο μεταξὺ
τους, θὰ ἔμεινε ἀπόλυτος κύριος τοῦ Χροσάρι τοῦ Κουλάδος.

Τὴν ἡμέραν ὁ Ἐλ-Μεσιτσο;

Ἐνὰς ἀπὸ τὰ τέρατα τῆς ἐρημίας καὶ τῆς ζούγκλας, ἕνας ἀγρι-
ανθρωπος, ἕνας πειρατὴς τῶν δασῶν.

Οἱ πρόγονοι του ποὺ εἶχαν ζήσει χρόνια καὶ χρόνια μέσα στὰ
δάση, ὡς κινητοὶ καὶ χροσάκια, συνθηκολογῶσαν σιγὰ μὲ τοὺς
ἐρυθρόδερμους. Κάποιος ἀπὸ τοὺς πρόγονους του αὐτοῦ εἶχε ἐ-
ρωτευθεῖ μὴ νεαρά καὶ ὡραία Ἰνδὴ. Καὶ τὸ παιδί ποὺ γεννί-
θηκε ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ ἦταν ὁ Ἐλ-Μεσιτσο, ἕνας δηλαδὴ ἄν-

θρωπος πολλὰς μαγὰς ποὺ διέτρεχαν τὴν ἐποχὴ
αὐτὴ τὰ δάση τοῦ Μεξικῶ.

Ὁ Ἐλ-Μεσιτσο μεγάλωσε μέσα στὰ δάση.
Εἶχε ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν λεῖνων καὶ ὅλη τὴν
καρμὴν καὶ τὴν θηριωδία τῶν Ἰνδῶν. Ἦταν
ἀνδρικός, σκληρὸς, αἰμοχαρὴς, ἀπληστος. Ἦξε-
ρε τρεῖς γλώσσας: γλῶσσας, ἀγγλικά, γαλλικά
καὶ ἰσπανικά καὶ ὅλας σχεδὸν τὰς διαλέκτους
τῶν Ἰνδῶν, με τοὺς ὁποῖους ἄλλοτε ἦταν φίλος
καὶ συμπολεμιστὴς, ἀλλ' ὁλοῦς τὸν συμπεριφέρον-
ταν, καὶ ἄλλοτε ἐχθρὸς καὶ ἀντίπαλος ἀπαιστος.

Οἱ λεῖνοι τὸν ἔτρεφαν, μὰ καὶ οἱ Ἴνδοι τὸν
ἐκείνουν.

Ὁ γινὸς του, ὅμως καὶ αὐτὸς στὴν ψυχὴ μὲ
τὴν πατέρα του, δὲν εἶχε οὔτε ἱερὸ, οὔτε ὄσο.

Μόλις τὸ χροσάρι τοὺς συγκινούσε καὶ θὰ μπο-
ροῦσαν χάριν αὐτοῦ νὰ αἰματοκυλίσουν διόλκην
τὴν ἀνθρωπότητα.

Στὰ νύχια δύο τέτοιων θηρίων εἶχε πέσει ὁ Βαράγιας.

Πῶς θὰ τῆδεγε πέρα μαζί τους; Οὔτε ὁ Θεός, οὔτε ὁ
Διάβολος τὸ ἔβλεπον.

— Ἐὰν προσπαθῶ νὰ τοὺς γελᾷσω, σκεφτόταν ὁ πονη-
ρὸς τυχοδιώκτης.

Καὶ ἐβόλβε, ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συνοδείας, πρὸς τὴν Κοι-
λάδα τοῦ Χρυσοῦ, ἀκολουθώντας τὸν ἴδιο δρόμο, τὸν ὁποῖο
εἶνε πρὸς τὸν Ἰνδὸ ἀρχηγό, καταδιωκόμενος ἀπὸ
τοὺς Ἴνδους.

Ἀς ἀφήσουμε τὸν Ἐλ-Μεσιτσο καὶ τοὺς πολεμιστὰς του
νὰ καταπνέονται πρὸς συνάντησιν τοῦ γινοῦ τοῦ πειρατοῦ
τῆς ἔρημου καὶ ἂς ξαναγυρίσουμε στοὺς τρεῖς φ-
ημίσεις μας κινητοὺς.

Μόλις ὁ Πέτρος Διάξ ἀπομακρύνθηκε κατὰ
λύματα, οἱ τρεῖς κινητοὶ ἔβριξαν γύρω τους τὸ
ἐλπίμα τους, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ διακρίνουν τί-
ποτα.

Σκοτάδι εἶχε ἀπλῶς παντοῦ
Τὸ φεγγάρι εἶχε κρυφτεῖ πῶς ἀπὸ τὴν νύκτα σύν-
νεφα.

Ἐξαιρετικὰ οὐράνια μαζα καὶ ἀποκρίσεις
πρὸς τὸ μέρος, ποὺ βρισκόνταν περὶ τὸ πληγω-
μένο ἄλογο τοῦ δὸν Ἐστεβάν.

— Τσακίλια!... φημίσεις ὁ Φάβιος.

— Δὲν εἶνε τσακίλια, παιδί μου, τοῦ ἔδειξε ὁ
Βουαροῦ. Εἶνε αὐτοὶ οἱ καταραμένοι οἱ Ἴνδοι. Μιμνῶνται τὰ σκου-
ρὰ τῶν τσακιλιῶν, οἱ ἀρχεῖοι, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ ἐξαπα-
τήσουν παλινὸς κινητοὺς τὸν δαῖμον. ὅπως εἰμαστε ἐμεῖς.

Ὁ Πέτρος σφύριξε τώρα ἕνα πολεμικὸ μᾶς καὶ ἐξέταξε τὴν
καρμηνία του.

Ὁ Βουαροῦ, ὅμως, φωνάζει ἀντημένως. Κότταξε τὸ Φάβιο μὲ
βλέμμα θυμωδὸ καὶ ἀνιστάμενο.

Ὁ Πέτρος κατὰλαβε τὴν στενωπὸν τοῦ γρηναίου σπητρώφου του.
Κατάλαβε, ὅτι ὁ λεοντάκαρδος κινητὸς ἀνησυχῶσε γὰρ τὸ Φάβιο
καὶ τοῦ εἶπε :

— Εἶδες, ποῦ σοὺ τὸ εἶπα, πάλιν με συντόρε; Δὲν ἔπρεπε νὰ
ἐκείνη ἐδῶ αὐτὴ τὴ νύκτα. Ἄν φεύγαμε, θὰ εἰμαστε τώρα μα-
κριὰ. Εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀπέστειλα με γόρτα τὸ χροσάρι τῆς
Κοιλάδας.

— Ἐγὼς δέχομαι, Πέτρε, ἀπάντησε ὁ Βουαροῦ. Μὰ τώρα εἶνε
πρὸς ἀπὸ. Πρόσεξε νὰ πολεμήσουμε μέγρους ἐσχάτων. Καὶ τὸ καλὸ
ἐστὶν πὺς δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε μόνον με Ἴνδους. Ὅπως μᾶς ἐπεί-
λες.

ροφώρησε ὁ Διάξ, αὐτὸς ὁ ἀρχεῖος ὁ Βαράγιας ὀδήγησε ἐδῶ πέρα
καὶ διαφόρους μαγὰδες. Εἰν' αὐτοὶ οἱ σπανιάδες οἱ πειρατὰς τῆς
ζούγκλας, ποὺ δὲν ὑποχωροῦν μπρὸς σὲ τίποτα. Τί θὰ κάνουμε, Θεέ
μου!...

— Θὰ πολεμήσουμε, εἰτε ὁ Πέτρος.

— Καὶ βέβαια θὰ πολεμήσουμε, φώναξε καὶ ὁ Φάβιος.

— Νομίζετε, λοιπὸν πὺς φοβάμαι; μουμυοῦσε ἀναστενάζοντας
ὁ ἀτρόμητος Βουαροῦ. Δὲν φοβήθηκα ποτέ ὡς τώρα στὴ ζωὴ μου.

Ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ τώρα ἀνησυχῶ γὰρ τὸ Φάβιο σου, εἰτε ὁ Πέτρος.

Ὁ Βουαροῦ ἔσκαψε τὸ κεφάλι του, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Πέτρος κατὰλαβε τὴν βαθεῖα λύπη του, ἀλλὰ εἶχε συγχρό-
νως πεισματώσει. Νὰ παρασέτα καὶ ν' ἀνησυχῇ ὁ λεοντάκαρδος
Βουαροῦ, μπρὸς σὲ μερικὸς σκυλοπρόδους καὶ σὲ μερικὰ καθάρματα
τῆς ἐρήμου, ὅπως ἦσαν οἱ μαγὰδες!... Αὐτὸ περὶ ἦταν ἐξωφρενικόν.

— Ἄν οἱ ἀρχεῖοι αὐτοὶ μαγὰδες ἔχονταν ἐδῶ γὰρ τὸ χροσάρι,
εἶτε ὁ Βουαροῦ, ἂς τοὺς ἀφήσουμε νὰ τὰ πάρουν. Τί νὰ τὸ κάνουμε
ἐμεῖς; Μήπως δὲν τὸ περιφρόνησε καὶ ὁ Φάβιος;...

— Χαλάλι τους λοιπὸν τὸ χροσάρι! Φώναξε ὁ Πέτρος θυμωμένος.

ΤΗΝ 1ην ΜΑΪΟΥ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Η

“ΠΡΟΓΚΑ”

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 1

ΔΙΑΦΗΜ. ΦΟΙΝΙΣ

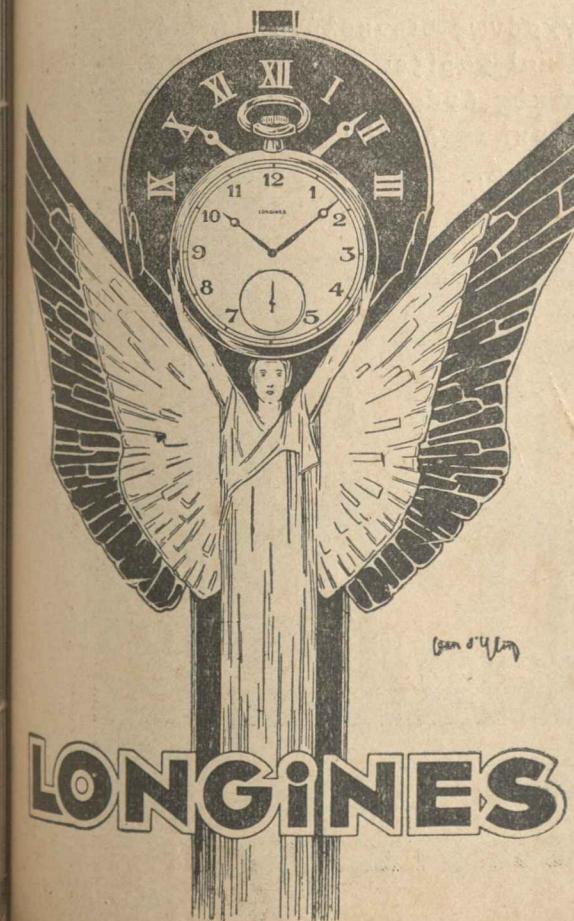

Ελάσθε υποθέτοντες
τι δόνα σας είναι φου-
αυα και ξεθωριασμένα,
και κατατάξτε τα εντός
τρίων ημερών κατὰ τρεῖς
απορρήσεις. ΔΕΙΚΝΟΥΝΤΕΡΑ

ΠΑΡΑΤΑΞΗΚΗ:
ΚΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΠΡΟΠΛΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
Θεσσαλονίκης Ελα-
στικής χρήσεως Γερμανι-
κάς κατασκευῆς
ARTI

A MARQUE MONDIALE

Βάψετε τα περσινά σας
φορέματα με Βαφάς
ARTI
και θα γίνουν καινούργια
και μεδέρνα. Πωλούνται στα
εμπορικά και φαρμακεία.

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Παντός είδους όρολόγια, παλαιά όση-
μα, εικόνες Βυζαντινές, παντός είδους
νομίσματα Καποδίστρια (Φοίνιξ), παν-
τός είδους παράσημα, αγοράζω με τι-
μὰς ανωτέρας όλων των άλλων κατα-
στημάτων.
Όστις μὰς πωλήσει το χρυσούν του
όρολόγιον, αναλαμβάνομεν την τοποθέ-
τησιν τῆς μηχανῆς του εις νικελίνα κάσ-
σα. Μὴν πωλήσετε τὰ κοσμημὰτά σας
προτού μὰς ἐπισκεφθῆτε, και τοῦτο πρὸς
τὸ συμφέρον σας.

Χ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ώρολογοποιὸς — Χρυσόχορδς.
Εὐνόιδος και Ἀθηναίς 56. Ἐναντι Δη-
μοτικού Θεάτρου.

ΣΥΝΙΣΤΟΜΕΝ

εις πάντας νὰ ἐπισκεφθοῦν
τὴν Ἐκθεσιν

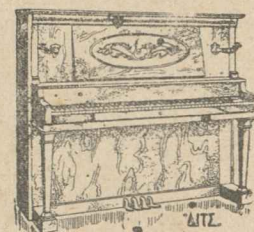
JOSEPHINENKÜTTE

Φιλελλήνων 23

ΔΙΟΝΑΤΟΥ & ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗ

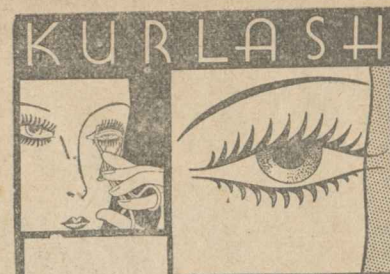
Εἶναι τὸ μοναδικὸν κατάστημα
στὴν πόλιν μας ποὺ συγκεν-
τρώνει με πρᾶγματι ἐξαιρετικὸ
γούστο τὰ ἀριστουργήματα τῶν
μεγαλυτέρων ἐργαστασίων τοῦ
ἐξωτερικοῦ.

Ποτηρικὰ κρυστάλλινα, Κομ-
ποτεχνήματα, Πορσελάναι Σερ-
βίς φαγητοῦ—Τσαγιού—Καφέ.
Μαχαιροπήρουνα ἀργυρὰ—
ἐπάργυρα—ἀλπακά.

ΠΙΑΝΑ

Χορδίζονται — Ἐπισκευάζονται
πάντα με εὐκολίας πληρωμῆς.
Κ. Νικολάν και Ν. Ἀνδρεάδης,
βραβευθέντες ὑπὸ των
Rubinstein C. Schonabel.
Ἀγοράζονται και πωλίζονται πᾶ-
νι ἐπὶ προμηνεία. Ἀκαδημίας 73.
ΔΙΤΣ

ΑΝΟΡΘΩΣΤΕ
ΤΑΣ ΒΛΕΦΑΡΙ-
ΔΑΣ ΣΑΣ ΣΤΙΓ-
ΜΙΑΙΟΣ.

Θαυμάστε τὰ
ὀραία μάτια· ἂς
θαυμάσουν και ἄ-
λλοι τὰ δικὰ
σας. Ἀνορθώσατε τὰς βλεφαρί-
δας σας με τὴν ἀμερικανικὴν ψαλ-
λίδα ΚΟΥΡΛΑΣ. Χωρὶς ἔξοταμα,
χωρὶς ἀλοιφές. Συμπεριέτε ἀπλῶς
τὰς βλεφαρίδας σας ἐπὶ ὀλίγα
δευτερόλεπτα μεταξὺ των ἐλαστι-
κῶν πλεονῶν τῆς ψαλλίδος και ἔ-
χετε ἀνορθωμέναι τὰς βλεφαρί-
δας σας ἐπὶ 24 ὥρας. Προσέξτε
τὰς ἀπομυμήσεις. Ζητήσατε τὸ ἀ-
ληθινὸ ἀμερικανικὸ ΚΟΥΡΛΑΣ
ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ἀστέρες τοῦ
Κινηματογράφου. Πωλεῖται μέσα σὲ
κουτί πράσινο με ἀγγλικὴ ὁδηγία χρή-
σεως. Ἄν προτιμάτε, γράψατέ μας, ὁ-
δὸς Καπνοκοπηρίου, ἀρ. 2, Ἀθήνας, κ.
Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, ἀντιπρόσωπον, και
θα σὰς τὸ στείλωμεν με δέμα ἄνευ τα-
χυδρ. ἐξόδων.

Ἀποκλειστικὸς Ἀντιπρόσωπος:
ΠΑΥΛΟΣ Α. ΠΕΡΟΓΛΟΥ

Στουρνάρα και Καπνοκοπηρίου, ἀρ. 2,
ΑΘΗΝΑΙ

ΦΟΤΟΚΙΝΗ
ΑΥΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
800 ΑΥΤΑ ΕΤΟΣ Η ΚΟΙΤΑ
Κατὰ πρόβ. 800 10 10 20
Ἀποθήκη Γενικῶν Ἐφοδίων
Π. ΤΣΑΡΙΑΝΤΗ Πρωτόδικος το
Ἐκδομολογικὸν ἘΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΑΝΤΡΑΚ, ΟΔΥΜΠΟΣ Φαρμακείον
ΜΙΛΙΑΛΟΥ, ΛΑΖΑΡΙΟΥ, ΜΠΑΡ
ΜΙΛΙΤΑΚΗ Ε. Γ. Λαζαρίου Γ. ΖΑΧΑ
ΡΕΒΑΛΙΣΜΑΤΩΝ Στουρνάρα

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΕΣΤΑ

Ε. Αθανασίου

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, ΚΡΕΠ-ΡΑΦ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΣΟΥΑ-ΑΡΜΟΥΡ,
ΕΜΠΡΙΜΕ-ΣΕΜΙΖΙΕ
ΜΑΛΛΟΜΕΤΑΞΑ
ΜΕΤΑΞΕΣΤΑ Γκάντι
ΚΟΥΚΟΥΛΑΡΙΚΑ

Και ὅτι νέον παράγεται ἀπὸ τὴν Ἑλ-
ληνικὴν Μεταξουργίαν, λανσάρεται κατὰ
πρῶτον εἰς τὴν Ἀποθήκην Ἑλληνικῶν
Μεταξωτῶν.
Ἔρμου 3. (Πλ. Συντάγματος). Τηλέφ. 22-529

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

είνε η ωραιότερα, αλλά και πλέον επικίνδυνος εποχή δια τὸν ὀργανισμόν. Ὡς ἐκ τούτου καίσεται πλέον ἡ ἀπαραίτητος ἡ χρῆσις τῆς ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ, ποὺ ἔχει τὴν ὑπέροχον ἰδιότητα ν' ἀπολυμαίνει καὶ ὀροσίζει τὰ ἔντερα. Μιὰ κουταλιά ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ, κάθε πρωί, σ' ἓνα ποτήρι νερό, ἀλλάσσει τὸν ὀργανισμόν ἀπὸ τὰς ἀκαθαρσίας καὶ τὰ βλαβερὰ ὑπολείμματα τοῦ χειμῶνος. Συγχρόνως διευκολύνει τὴν πέψιν καὶ χαρίζει νέες εὐεργετικὰς ἐνέργειαι εἰς τὸ κυκλοφοριακὸν σύστημα.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ
ΤΟ ΣΗΜΑ
ΤΟΥ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΟΥ

Διαφ. ΜΗΝΙΤΟΡ